

ผลของการศึกษาพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม
เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

รายงานการวิจัย
ของ
จอมขวัญ ทุมโหมง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
ตุลาคม 2540
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณารายงานการวิจัยฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาการศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับรายงานการวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร. ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่..... เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2540

ประกาศคุณูปการ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์ณี ที่กรุณาได้ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างละเอียดทุกขั้นตอน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา ที่ได้รับในครั้งนี้ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ คณะครู อาจารย์ และนักเรียน โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้อย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณครอบครัว ทุ่มโม่ง ที่ให้ความรัก ความเมตตา และความอนุเคราะห์แก่ผู้วิจัยตลอดมา

สุดท้ายขอขอบคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจ แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

คุณค่าของรายงานการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ บิดา - มารดา ครู - อาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

จอมขวัญ ทุ่มโม่ง

สารบัญ

บทที่

หน้า

1. บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติการแสดงออก.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน.....	22
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต.....	30
3. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	34
ประชากร.....	34
กลุ่มตัวอย่าง.....	34
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	35
การดำเนินการทดลอง.....	38
แบบแผนการทดลอง.....	38
การจัดกระทำกับข้อมูล.....	40
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41

5. บทย่อ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	46
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	46
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	46
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	46
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
การดำเนินการทดลอง.....	47
การจัดกระทำกับข้อมูล.....	49
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	49
อภิปรายผล.....	49
ข้อเสนอแนะ.....	51
บรรณานุกรม.....	52
ภาคผนวก.....	57
ภาคผนวก ก.....	58
ภาคผนวก ข.....	82
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	140

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนก่อนและหลัง ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	42
2. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกและนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการ ฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	43
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	75
4. เปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวมของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	76
5. เปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวมของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง.....	77
6. แสดงความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกตลอด 3 ระยะ.....	78
7. แสดงความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล ในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกตลอด 3 ระยะ.....	79
8. แสดงความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรม ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกก่อนและหลังการทดลอง.....	80
9. แสดงความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรม ในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกก่อนและหลังการทดลอง....	81

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1. แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง.....	38
2. มัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ.....	44
3. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ที่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	59
4. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ที่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	60
5. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ที่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	61
6. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ที่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	62
7. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ที่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	63
8. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ที่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	64
9. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ที่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	65
10. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ที่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	66
11. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ที่ไม่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	67
12. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ที่ไม่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	68
13. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ที่ไม่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	69

ภาพประกอบ	หน้า
14. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ที่ไม่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	70
15. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ที่ไม่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	71
16. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ที่ไม่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	72
17. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ที่ไม่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	73
18. ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ที่ไม่ได้รับ การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก.....	74

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพูดเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เพราะคำพูดเป็นเครื่องมือสื่อสารความคิดที่รวดเร็ว แพร่หลายได้ผลอย่างยิ่ง นอกจากจะพูดในโอกาสทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้ว ยังมีโอกาสอื่น ๆ ที่ต้องพูดอย่างเป็นทางการหรือพูดเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นการเผยแพร่หรือถ่ายทอดความรู้สึกและความคิดเห็นที่สำคัญ (วรรณิ โสมประยูร. 2537 : 100) มนุษย์เราเห็นความสำคัญของการพูดมานานแล้ว กล่าวกันว่ามนุษย์มีการพูดในที่ชุมชนมานานกว่า 5,000 ปี อีกทั้งคำพูดของคนก็สามารถบ่งชี้พื้นฐาน ความรู้ ประสบการณ์ ความคิดอ่าน สติปัญญา ทัศนคติ และระดับจิตใจของบุคคลนั้น (ประสงค์ ราชณสุข. 2530 : 5)

สำหรับคนไทยนั้นตระหนักในความสำคัญของการพูดมาแต่โบราณกาลแล้ว ดังจะเห็นได้จากคำกล่าว กลอน หรือสุภาษิตต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นตัวอย่างของการพูดที่ดีและไม่ดี ซึ่งแสดงถึงความสำคัญของการพูดต่อมนุษย์ ทั้งนี้เพราะมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นเพศใด วัยใด อาชีพใดก็ตามจะต้องอาศัยการพูด การพูดจึงเป็นเสมือนบันไดขั้นแรกของการสมาคมและเป็นสะพานเชื่อมโยงสู่ความสำเร็จในชีวิตของคนเรานักคิดพึงพัฒนาการพูดของตนไปสู่การพูดที่ดี หรือการพูดที่เป็นนั้นคือสามารถเลือกสรรถ้อยคำถ้อยพยานมาใช้ได้อย่างถูกต้อง เหมาะแก่ผู้ฟังและกาลเทศะ รู้จักคิดไตร่ตรองก่อนพูดเพื่อให้พูดได้อย่างมีเนื้อหาสาระไม่วกวนสับสนหรือเินเยิ่นจนน่าเบื่อหน่ายรำคาญ พูดออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้องทำให้สื่อความหมายได้รวดเร็วและตรงจุดประสงค์ เหล่านี้เป็นต้น อันจะส่งผลให้ผู้พูด ประสบความสำเร็จในการพูดหรือเป็นผู้ที่มีความสามารถพูดให้มีประสิทธิภาพนั่นเอง (ประสงค์ ราชณสุข. 2536 : 5-6) บุคคลที่จะประสบความสำเร็จในธุรกิจก็คือบุคคลที่ไม่เพียงแต่มีความรู้อย่างเดียว หากจะต้องมีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบัน ได้ส่งเสริมให้สมาชิกของสังคมได้มีโอกาสเรียนรู้และฝึกฝนศิลปะการพูดข้อมเป็นประโยชน์ในการที่จะเป็นเครื่องมือช่วยให้กล้าแสดงความคิดเห็น สามารถอาศัยการพูดเป็นสื่อสร้างความเข้าใจนั้น (อัมพร แก้วสุวรรณ. 2522 : 1)

การพูดอย่างมีประสิทธิภาพให้ผลดีแก่ส่วนตัวและส่วนรวม ความสามารถในการพูดที่ให้มีผลดีแก่ตัวเองเป็นความสามารถเฉพาะตัว บุคคลที่จะอาศัยความมีทักษะในการพูดจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการอบรม ศึกษาแนะนำ มีการฝึกทักษะและทุกคนที่เรียนควรหาประสบการณ์ด้านการพูดในชั้นเรียนก่อนที่จะออกไปเผชิญเหตุการณ์ รอบๆตัวในอนาคต (ชูพา สุภากุล. 2533 : 1)

ระบบการศึกษาไทยในปัจจุบันเน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง ให้คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นให้นักเรียนได้แสดงออก เปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมใน

การแสดงความคิดเห็นมากที่สุด โดยเฉพาะสังคมประชาธิปไตยที่ต้องการให้พลเมืองกล้าแสดงออก รู้จักพูด รู้จักเสนอแนะ (ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. 2525 : 4)

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ได้ระบุจุดประสงค์ วิชาภาษาไทย ตอนหนึ่งไว้ว่า เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัย และยังสามารถ ฟังและอ่านได้อย่างมีวิจารณญาณ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีนิสัยรักการอ่าน การเขียนและมีรสนิยม ในการเลือกอ่านหนังสือ (กรมวิชาการ. 2532 : 9)

บุคคลส่วนใหญ่เมื่ออยู่ในห้องประชุมที่มีคนจำนวนมากมักจะหลีกเลี่ยงการพูด หรือออกไป แสดงความคิดเห็นหน้าห้อง สภาพการณ์ในห้องเรียนก็เช่นกัน นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่ครูอาจารย์มอบ หมายให้ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน เช่นออกมารายงาน อภิปรายหรือได้ว่าที่เกือบทุกคนไม่อยากออกมา เพราะเกิดความรู้สึกประหม่า ตื่นเต้นในการพูด บางคนประหม่าน้อย แต่บางคนประหม่ามาก (วิภา มี สวัสดิ์. 2523 : 2) จนเกิดอาการเหงื่อไหล เสียงสั่น มือเท้าเย็น พูดไม่ออก หัวใจเต้นแรงและเร็ว สำหรับ คนที่ประหม่ามากอาจถึงขั้นเป็นลมหรือเกิดอาการผิปรกติทางร่างกาย เช่น ปวดท้อง ท้องเสีย อาการ เช่นนี้เรียกว่า ประหม่าเวที (Stage fright) ซึ่งเป็นความกลัวชนิดหนึ่งที่ทำให้ระบบการทำงานของ สมองและจิตใจไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ผลที่ตามมาคือการขาดความมั่นใจ (อรรถพร ปิณฑน์ โอวาท. 2522 : 1)

— ผู้วิจัยสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยายคม ตำบลบางโพรงพงา เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 ห้องเรียน และได้สำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับ พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 ถึง 1/6 จำนวน 258 คน พบว่าร้อยละ 70 มีพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่เหมาะสม ควรได้รับการ พัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ไปสังเกตพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 ห้อง คือ 1/1 ถึง 1/6 พบว่า นักเรียนควรได้รับการพัฒนา พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษากายและภาษาท่าทาง เช่น ไม่พูดตะกุกตะกัก ไม่หยุดพูดกลางคัน เสียงพูดไม่สั่น จังหวะการพูดไม่ซ้ำเกินไป จังหวะการพูด ไม่เร็วเกินไป มือไม่สั่น สบสายตาสื่อผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวน กระวาย และไม่ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น หรือ ไม่ละเล้าละลังในการที่จะออกไปพูดหน้าชั้น

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงประสงค์ที่จะศึกษาหาแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในการ พูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งการพัฒนาพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้า ชั้นเรียนมีหลายวิธี เช่น การให้การแนะนำ การใช้เทคนิคแม่แบบ การแสดงบทบาทสมมติ การฝึกซ้อม พฤติกรรม การให้แรงเสริมบวก การมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม วัลลภ (สมโภชน์ เอี่ยม สุภานิต. 2536: 132 ; อ้างอิงมาจาก Wolpe.1982) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกจะทำให้ นักเรียนลดความวิตกกังวลและเกิดความเชื่อมั่นในการแสดงออกอย่างเหมาะสม

✓ งานวิจัยของแบร์และโอเนอร์ (Ross. 1974 : 91 citing Bairedand Knower. n.d.) พบว่านักศึกษาประมาณร้อยละ 60 - 70 มีปัญหาเรื่องความวิตกกังวลกลัว ประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียน ร้อยละ 30 - 35 กล่าวว่าเป็นปัญหาที่รุนแรงมาก สเตรง (Strang . 1957 : 248) ได้ศึกษาความวิตกกังวลในด้านการเรียนของเด็ก พบว่า เด็กแสดงความกลัวในเรื่องการสอบและการพูดหน้าชั้นเรียน และจากการวิจัยการสังเกตเป็นเวลา 8 ปี ของ รอส และ ออสบอร์น (Ross. 1974 : 91 Citing Ross and Osborn. n.d) พบว่านักศึกษาที่เรียนวิชาการพูดเบื้องต้น มีปัญหาเรื่องความวิตกกังวล กลัว ประหม่า ในการพูด หน้าชั้นเรียน ในหนึ่งห้องเรียนโดยเฉลี่ยนักศึกษามากกว่า 3 ใน 4 มีปัญหานี้และ 1 ใน 4 รายงานว่าอยากแก้ความรู้สึกที่เป็นเช่นนี้

ลาซารัส (วงศ์พักร ภูพันธ์ศรี. 2538 : 4 อ้างอิงมาจาก Lazarus : 1986) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก คือ การช่วยเสริมสร้างเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล โดยช่วยให้ผู้ได้รับการฝึกได้รู้จัก แสดงความรู้สึกทางบวกและลบตลอดทั้งการเคารพในสิทธิของคนและผู้อื่น จากการศึกษานี้ของ อารีย์ ลีลา (2536 : 66) เกี่ยวกับผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่มีต่อการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้น ไพรพรรณ ไชยสุวรรณ (2537 : 58) ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก เพื่อลดพฤติกรรมพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกมีพฤติกรรมพูดที่เหมาะสมขึ้น

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัย คิดว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกน่าจะเป็นวิธีที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษา ผลของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น หลังจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก มีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะเป็นแนวทางให้ครูอาจารย์และ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีความชำนาญเกี่ยวกับวิธีการ ฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ได้นำไปพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม ตำบลบางโพรงพง เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 21 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม ตำบลบางโพรงพง เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน
3. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่เหมาะสมที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนขณะออกไปพูดหน้าชั้นเรียน ในวิชาวิทยาศาสตร์ โดยแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ชัดเจนซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้
 - 1.1 ภาษาถ้อยคำ (Verbal Language) ได้แก่

- 1.1.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก
- 1.1.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน
- 1.1.3 เสียงพูดไม่สั้น
- 1.1.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
- 1.1.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

1.2 ภาษาท่าทาง (Non - Verbal Language) ได้แก่

- 1.2.1 มือไม่สั่น
- 1.2.2 สบสายตาสื่อฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา
- 1.2.3 ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย
- 1.2.4 ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น

2. การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก หมายถึง วิธีการที่จะช่วยให้นักเรียน เรียนรู้พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้ เหมาะสมทั้งด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง โดยมีลำดับขั้นดังนี้

2.1 ขั้นนำ

- 2.1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
- 2.1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนเคยประสบพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น
- 2.1.3 ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมและผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ (ครั้งที่ 2 - 11)

2.2 ขั้นฝึก

- 2.2.1 ผู้วิจัยดำเนินการฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่างๆ ดังนี้

2.2.1.1 การให้การแนะนำ หมายถึง การที่ผู้วิจัยแนะนำให้คำอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนกำลังแสดงออก หรือให้นักเรียนให้ข้อเสนอแนะ หรือให้ข้อมูลย้อนกลับนักเรียนในกลุ่มด้วยกัน

2.2.1.2 การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง การให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบ เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน เพื่อให้นักเรียนเห็นตัวอย่าง แล้วให้นักเรียนในกลุ่มแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวแบบ และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับตัวแบบ

2.2.1.3 การแสดงบทบาทสมมติ การที่ผู้วิจัยให้นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ต่างๆ ของการพูดหน้าชั้นเรียน ตามที่ผู้วิจัยกำหนดโดยไม่มีการชักซ้อมมาก่อน

2.2.1.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม หมายถึง การให้นักเรียนได้ฝึกซ้อมพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ทั้งด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง ก่อนที่จะไปแสดงพฤติกรรมนั้นจริงในห้องเรียน

2.2.1.5 การให้แรงเสริมบวก หมายถึง การให้คำชมเชยหรือให้กำลังใจแก่นักเรียนภายหลังที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสม

2.2.1.6 การมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกการพูดหน้าชั้นเรียน หมายถึง การให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนรู้จากการฝึกพูดหน้าชั้นเรียนไปฝึกเพิ่มเติม

เทคนิคที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนนี้ อาจให้มากกว่า 1 เทคนิค หรือทุกเทคนิคในแต่ละครั้ง แล้วแต่ความเหมาะสม

ขั้นฝึกนี้ใช้เวลาประมาณ 35 นาที

2.3 ขั้นสรุป

2.3.1 ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันสรุปประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกพฤติกรรมแสดงออก เกี่ยวกับการพูดหน้าชั้นเรียน

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางที่เหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำ และ ภาษาท่าทาง ในการพูดหน้าชั้นเรียน

2.3.3 ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนฝึกการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มเติม

ขั้นสรุปนี้ใช้เวลาครั้งละประมาณ 10 - 15 นาที

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลอง

3. กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก

4. กลุ่มควบคุม คือ นักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยดังนี้ คือ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.1 ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.2 ลักษณะของพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.3 ชนิดของพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.4 พื้นฐานทฤษฎีของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.5 วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.6 องค์ประกอบของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.7 ขนาดของกลุ่มและระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.8 เทคนิคต่างๆ ที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 1.2.2 งานวิจัยในประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดหน้าชั้นเรียน
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด
 - 2.1.1 ความหมายของการพูด
 - 2.1.2 ความสำคัญของการพูด
 - 2.1.3 องค์ประกอบของการพูด
 - 2.1.4 หลักการพูดที่ดี
 - 2.1.5 ความมุ่งหมายของการพูด
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดหน้าชั้นเรียน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
 - 3.1 ความหมายของการสังเกต
 - 3.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

3.3 หลักการสังเกตพฤติกรรม

3.4 หลักการบันทึกพฤติกรรม

3.5 วิธีการนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึก

3.6 ประโยชน์ของการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

1.1.1 ความหมายของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

พฤติกรรมการแสดงออก (Assertive Behavior) ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

โวลเป้ (Wolpe.. 1973 : 81) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกว่า เป็นการแสดงถึงสิทธิ ความรู้สึกรักของบุคคลที่เป็นที่ยอมรับของสังคม รวมไปถึงการปฏิเสธการขอร้องที่ไร้เหตุผล การแสดงความรัก การยกย่องชมเชย การแสดงออกถึงความรู้สึกของบุคคล

บาวเวอร์ และบาวเวอร์ (Bowe and Bowe . 1976 : 4) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกไว้ว่า เป็นความสามารถที่จะแสดงความรู้สึกต่าง ๆ เป็นการเลือกว่าจะอย่างไร เป็นการแสดงสิทธิของตนตามความเหมาะสม เป็นการเพิ่มความภาคภูมิใจให้แก่ตนเอง เป็นการสร้างความมั่นใจให้กับตนเองมากขึ้น เป็นการแสดงความไม่เห็นด้วย เป็นการวางแผนที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และเป็นการขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่อต้านของเขา

วิลค์ และโคปลาน (Wilk and Copland. 1977 : 460) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกว่าเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ และเป็นการเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง ตลอดจนทั้งมีผลทั้งระยะสั้นและระยะยาว ต่อการเพิ่มความตระหนักรู้ในตนเอง และความเคารพนับถือต่อตนเองและผู้อื่น

ละเอียด ชูประยูร และคนอื่น ๆ (2521 : 8) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกไว้ว่า เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ของบุคคลตามสิทธิต่อบุคคลอื่น และเป็นการแสดงออกที่มีเหตุผลซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม พฤติกรรมการแสดงออกรวมไปถึงพฤติกรรมด้านต่างๆ เช่น การกล้าแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างไปจากบุคคลอื่น การกล้าแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ การปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้องที่ไม่ยุติธรรม หรือไม่มีเหตุผล ตลอดจนกระทำการแสดงความชื่นชมยินดีต่อบุคคลอื่น ๆ หรือยอมรับว่าตนเองบกพร่องหรือโง่เขลาในบางเรื่อง

หลุย จำปาเทศ (2533 : 136) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกไว้ว่า เป็นลักษณะการแสดงที่ไม่ต้องการอำนาจ ไม่ต้องการบังคับ ขู่เข็ญ ควบคุมพฤติกรรมของคู่สนทนาแต่ตรงกันข้าม

การแสดงออกที่เหมาะสมคือ การพัฒนาตนเองให้เกิดความเชื่อมั่นที่ถูกทางเป็นทีนับถือของบุคคลอื่น และสังคมยอมรับ

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 133) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกไว้ว่า เป็นความสามารถที่จะเสนอหรือแสดงออกของบุคคลได้อย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด ตามสถานการณ์ที่เป็นอยู่ และสามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยวิธีบวก โดยปราศจากความวิตกกังวล

1.1.2 ลักษณะของพฤติกรรมการแสดงออก

ชอลเตอร์ (พรรณราย ทรรศะประภา . 2524 : 48 ; อ้างอิงมาจาก Salter . 1949) กล่าวว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสามารถแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมต่าง ๆ ได้ ดังต่อไปนี้คือ

1. การพูดแสดงความรู้สึกที่แท้จริง (Use - Feeling - Talk) เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกชอบและความสนใจได้อย่างไม่ขัดเขิน แทนคำพูดอะไรออกมาอย่างเป็นกลาง ๆ สามารถที่จะใช้วาจา เช่น “ฉันรู้สึกดีว่า....” หรือ “ฉันคิดว่า” ได้ในเวลาอันเหมาะสม

2. การพูดเกี่ยวกับตนเอง (Talk about Yourself) เมื่อบุคคลทำสิ่งใดที่มีคุณค่าและน่าสนใจ บุคคลนั้นสามารถที่จะพูดหรือเล่าให้บุคคลอื่นทราบได้ โดยไม่พูดโอ้อวดหรือผูกขาดการสนทนา เพียงผู้เดียว แต่สามารถที่จะเล่าความสำเร็จของตนได้เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม

3. การพูดทักทายปราศรัย (Make Greeting Talk) บุคคลสามารถแสดงความเป็นมิตรกับบุคคลที่ต้องการรู้จัก และแสดงความยินดีที่ได้พบเขาด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสสามารถกล่าวว่า “ สวัสดีค่ะ ค่ะใจที่ได้พบคุณอีก ” มากกว่าที่จะกล่าวว่า “ สวัสดี ” หรือ พยักหน้าอย่างเดียว

4. การยอมรับคำชมเชย (Accept Compliment) บุคคลสามารถยอมรับคำชมเชยได้อย่างจริงใจ แทนการแสดงความไม่เห็นด้วย เช่น เมื่อมีคนชมว่า “ เสื้อของคุณวันนี้สวยจัง ” สามารถตอบได้ว่า “ ขอบคุณค่ะ คิดฉันก็ชอบเหมือนกันค่ะ ” โดยถือว่าการยอมรับคำชมเชยเป็นการให้รางวัลแก่ผู้กล่าวคำชมเชย แทนที่จะเป็นการพูดในลักษณะเป็นการลงโทษ

5. การแสดงออกทางสีหน้าได้อย่างเหมาะสม (Use Appropriate Facial Talk) เป็นการแสดงออกทางใบหน้าและน้ำเสียงที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง และสามารถสบสายตากับคู่สนทนา ได้อย่างตรงไปตรงมา

6. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ (Disagree Mildly) เมื่อมีความไม่ตรงหรือไม่เห็นด้วยกับบุคคลอื่น โดยที่ตนเองมีความแน่ใจในสิ่งที่ไม่เห็นด้วยนั้น สามารถแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างนุ่มนวล ด้วยการแสดงกิริยาบางอย่าง เช่น มองไปทางอื่น เลิกหัว ถันศีรษะ หรือเปลี่ยนเรื่องสนทนา

7. การขอให้แสดงความกระจ่าง (Ask for Clarification) เมื่อมีคนให้คำแนะนำ คำสั่งสอน หรือคำอธิบายไม่ชัดเจน ก็สามารถขอร้องให้อธิบายให้ฟังได้อีกครั้ง ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยสามารถพูดว่า “ ฉันยังไม่เข้าใจคำอธิบายของคุณนัก คุณกรุณาพูดใหม่อีกครั้งได้ไหมค่ะ ”

8. การถามเหตุผลว่า ทำไม (Ask Why) เมื่อผู้ใดมาขอร้องให้ทำในสิ่งที่ไม่ดีเหตุผล ก็สามารถถามได้ว่า “ ทำไมคุณจึงต้องการให้ดิฉันทำสิ่งนั้นเล่าคะ ” ด้วยน้ำเสียงสุภาพและไม่ทำหน้าบึ้งตึง แต่ไม่ต้องอึด

9. การแสดงความไม่เห็นด้วยในขณะนั้น (Express Active Disagreement) เมื่อมีความคิดเห็นไม่ตรงหรือไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น โดยที่ตนเองไม่มีความแน่ใจในสิ่งที่ไม่เห็นด้วยนั้น สามารถแสดงความไม่เห็นด้วยได้ โดยพูดว่า “ ดิฉันมีความเห็นที่แตกต่างออกไป ดิฉันมีความเห็นว่า ... ”

10. การพูดเพื่อรักษาสิทธิของตนเอง (Speak up For Your Rights) การไม่ยอมให้ใครมาเอาไรด์เอาเปรียบ โดยไม่ยุติธรรม สามารถปฏิเสธได้โดยไม่รู้สึกละอาย สามารถแสดงสิทธิและขอร้องให้ผู้อื่นแสดงต่อตนเอง ด้วยความยุติธรรม เช่น สามารถพูดได้ว่า “ ดิฉันมาเข้าคิวก่อน ” หรือ “ กรุณาหรีเสียงวิทยุหน่อยได้ไหมคะ ” โดยไม่ต้องทำลายสถานการณ์ คือไม่ต้องทะเลาะวิวาทหรือโกรธผู้อื่นนั่นเอง

11. การแสดงความมั่นคง (Be Persistent) เมื่อมีเรื่องข้องใจในเรื่องที่มีเหตุผลสมควร สามารถดำเนินการร้องทุกข์จนกว่าจะได้รับความพอใจ แม้จะมีผู้ใดขัดขวาง ก็จะไม่เลิกล้มความตั้งใจ

12. หลีกเลี่ยงในการแสดงเหตุผลในทุก ๆ ความเห็น (Avoid Justifying Every Opinion) ในการอภิปราย ถ้ามีใครได้แย้งตลอดเวลาและคอยถามว่า “ ทำไม ทำไม ทำไม ” ก็สามารถปฏิเสธการตอบคำถามเพื่อยุติปัญหาเหล่านั้น โดยพูดว่า “ ดิฉันมีความรู้สึกเช่นนั้นค่ะ ดิฉันไม่จำเป็นต้องแสดงเหตุผลในทุก ๆ สิ่งที่ดีฉันพูดออกไป ถ้าการแสดงเหตุผลมีความสำคัญต่อคุณมาก คุณน่าจะหาเหตุผลว่าทำไมคุณจึงไม่เห็นด้วยกับดิฉันไปเสียทั้งหมด ”

13. การใช้การประสานสายตา (Eye Contact) ขณะที่สนทนากัน สามารถมองตาผู้ฟังได้ ซึ่งการประสานสายตานับว่ามีความสำคัญมาก เพราะช่วยสะท้อนความรู้สึกจริงใจของผู้พูดได้ ในขณะที่เดียวกันทำให้ผู้พูดและผู้ฟังมีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนากันมากขึ้นเพียงไร หรือผู้ฟังมีความรู้สึกอย่างไร

อัลเบอร์ตี และ เอ็มมอนส์ (วัฒนา พันธุ์เมฆา. 2528 : 17-18 ; อ้างอิงมาจาก Alberti and Emmons. 1978) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของพฤติกรรมการแสดงออกไว้ ดังนี้

1. ลักษณะการแสดงออกมาให้ปรากฏ
2. ลักษณะการแสดงออกมาอย่างจริงจัง
3. ลักษณะการแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา
4. มีลักษณะเป็นการส่งเสริมตนเอง
5. ไม่มีลักษณะเป็นการทำร้ายความรู้สึกของคนอื่น
6. ลักษณะการพูดแสดงความรู้สึก แสดงความคิดเห็นและข้อร้อง เป็นต้น
7. ลักษณะการใช้สายตา น้ำเสียง ท่าทาง การวางตัว เป็นต้น

8. มีลักษณะเหมาะสมแก่บุคคลมากกว่าที่จะเป็นลักษณะสากล
9. มีลักษณะรับผิดชอบต่อสังคม
10. ลักษณะผสมผสานกันของทักษะที่ได้เรียนรู้มา ไม่ใช่ลักษณะที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของพฤติกรรมการแสดงออก หมายถึง การแสดงออกที่สอดคล้องทั้งภาษาล้อคำและภาษาท่าทางได้อย่างจริงใจ เปิดเผยตรงไปตรงมา เหมาะกับบุคคล และกาลเทศะ สามารถรักษาสีทธิของตนโดยไม่ก้าวก่ายสิทธิของบุคคลอื่น

1.1.3 ชนิดพฤติกรรมการแสดงออก

สมาบีและแทมมีเนน (Smaby and Tammene. 1976 : 423) ได้แบ่งพฤติกรรมการแสดงออก เป็น 3 ระดับคือ

1. พฤติกรรมการแสดงออกเพียงเล็กน้อย (Minimally Assertive) ซึ่งสามารถสังเกตได้จากคำพูดและการแสดงออกว่ามีลักษณะ ไม่ยอมตามผู้ที่เคยเอารัดเอาเปรียบแต่ขณะเดียวกันก็ไม่เป็นแบบก้าวร้าว รู้ว่าตนเอง รู้สึกอย่างไร ในระดับนี้มักจะใช้คำพูดว่า ...อ้อ...ดี....แต่....เพื่อได้ตอบฝ่ายตรงข้าม
2. พฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมด้วยความมั่นใจ (Confidently Assertive) ซึ่งสามารถสังเกตได้จากน้ำเสียงที่หนักแน่น เชื้อมั่น ได้ตอบได้รวดเร็ว รู้จักที่จะใช้คำพูดที่ตรงกับความรู้สึกที่เกิดขึ้น โดยปราศจากการเหน็บแนม แกะแ่นฝ่ายตรงข้าม และพูดด้วยเหตุผล
3. พฤติกรรมที่มีลักษณะที่สามารถฟังและตอบฝ่ายตรงข้ามได้อย่างเข้าใจ รวมทั้งรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามมีความรู้สึกอย่างไร (Mutalily Assertive) นอกจากนั้นสามารถเผชิญหน้า (Confront) กับฝ่ายตรงข้ามที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น โกรธโดยไม่มีเหตุผล หรือขาดความรับผิดชอบ

นอกจากนี้ หลุย จาปาเทศ (2533 : 134 - 136) ได้แยกพฤติกรรมการแสดงออกเป็น 5 ชนิด ดังนี้

1. การแสดงออกในเหตุการณ์ทั่วไป (Basic Assertion) เป็นการแสดงออกโดยตรงถึงความเชื่อ ความรู้สึก ความคิดเห็นตามสิทธิ โดยไม่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคมอื่น ๆ การแสดงออกเช่นนี้ได้แก่ การเชื่อเชิญ การชักชวน การโฆษณา การตอบปฏิเสธ การแสดงการปลอบใจ เห็นใจ การขอความช่วยเหลือ การมอบน้อม เป็นต้น
2. การแสดงออกถึงความเห็นใจ (Empathic Assertion) เป็นการแสดงแบบเอาใจเขามาใส่ใจเรา เพื่อเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความต้องการที่มีอยู่ให้คู่สนทนาทราบซึ่งการแสดงออกแบบนี้จะสัมพันธ์กับการแสดงออกของคู่สนทนามากกว่าการแสดงออกแบบธรรมดา ซึ่งจะประกอบไปด้วยการยอมรับสถานการณ์ หรือความรู้สึกของคู่สนทนาตามที่เขายกหรือเล่าให้ฟัง การยอมรับในสิทธิของตนเองและผู้อื่น จำเป็นต้องคำนึงถึงเสมอ

3. การแสดงออกที่ค่อนข้างรุนแรงขึ้นๆ (Escalating Assertion) เป็นการแสดงออกถึงความเข้มแข็งหรือค่อนข้างรุนแรงขึ้น ๆ กว่าปกติไปเรื่อย ๆ อาจมีอารมณ์และเนื้อหาไปทางลบบ้าง เป็นเป้าหมายก็เพื่อตอบสนองบุคคลที่บุกรุกสิทธิมากเกินไป ระดับของการแสดงออกค่อย ๆ เพิ่มความรุนแรงขึ้นกว่าธรรมดา แข็งกร้าวขึ้นแต่มิใช่เป็นการก้าวร้าว การแสดงออกแบบนี้มีเป้าหมายที่เรียกร้องสิทธิหรือต้องการปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา

4. การแสดงออกแบบเผชิญหน้ากับความเป็นจริง (Confrontive Assertion) ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการหยุดการกระทำของผู้อื่น โดยการปรึกษากันหรืออธิบายการกระทำของผู้อื่นว่าเขาทำอะไรแสดงออกอย่างไร ซึ่งเป็นไปตามความเป็นจริงโดยไม่ได้เป็นการประเมินผลของผู้พูดอันจะทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน รู้ความต้องการ รู้ข้อมูล เพื่อช่วยในการตัดสินใจแก้ปัญหา ทำให้สัมพันธภาพระหว่างกันดีขึ้น แต่ถ้าแสดงออกแบบก้าวร้าวก็จะเป็นการบีบบังคับ ควบคุม หรือการให้ผู้อื่นเกิดอารมณ์ต่อต้านได้

5. การแสดงโดยเปลี่ยนสรรพนามเป็น “ฉัน” (Language assertion) I Language ในที่นี้ตรงข้ามกับ You Language เป็นการพูดถึงความรู้สึกส่วนตัวของเราแทนที่จะใช้คำว่า “คุณ” (You) เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ กลับใช้คำว่า “ฉัน” (I) เพื่อแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น หรือความต้องการส่วนตัว โดยไม่ทำให้คู่สนทนาได้รับความไม่สบายใจในเชิงของการคำหยาบหรือคุกคามสิทธิและความรู้สึกส่วนตัวของเขา เช่น

I Language : ฉันรู้สึกอึดอัดใจ ถ้าจะขอร้องให้คุณเข้าประชุมด้วยกันทุกๆ ครั้งฉันรู้ว่า คุณก็คงมีงานอื่น ๆ ทำอยู่ แต่ที่ประชุมต้องการความคิดเห็นของคุณ

You Language : คุณทำไมไม่เข้าประชุม เพราะหลาย ๆ คนต้องการความคิดเห็นจากคุณ คุณมัวแต่ไปทำงานอย่างอื่น จนไม่ยอมเข้าประชุม

ซึ่งความนุ่มนวลในการสื่อสารจะดีกว่าถ้าใช้ I Language เพราะ You Language เป็นการบ่งชี้ไปที่คู่สนทนา ทำให้คู่สนทนาหรือผู้ฟังเกิดการป้องกันตนเอง หรือต่อต้าน

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ชนิดของพฤติกรรมการแสดงออก มีทั้งการแสดงออกแบบมั่นคง ระดับของการแสดงออกจะค่อย ๆ เพิ่มความรุนแรงขึ้นกว่าธรรมดาและการแสดงออกแบบเผชิญหน้ากับความเป็นจริง สามารถฟังและตอบฝ่ายตรงกันข้ามได้อย่างเข้าใจ รวมทั้งการแสดงออกโดยเปลี่ยนสรรพนาม “ฉัน” แทนที่จะใช้คำว่า “คุณ”

1.1.4 พื้นฐานทฤษฎีการฝึกพฤติกรรมแสดงออก

การฝึกพฤติกรรมแสดงออก (Assertive Training) ได้นำแบบการเรียนรู้ของพาฟลอฟมาใช้ (สุรจิตต์ แสงอรุณ. 2529 : 15 : อ้างอิงมาจากพาฟลอฟ) ซึ่ง พาฟลอฟ (Pavlov) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเรียนรู้ ของเขาว่าพฤติกรรมเกิดขึ้นเพราะมีสิ่งเร้า และพฤติกรรมที่

เกิด ขึ้นเพราะสิ่งเร้าหนึ่ง ๆ อาจเกิดขึ้นได้อีกโดยใช้สิ่งเร้าที่ทำให้เกิดพฤติกรรมนั้น ทั้งนี้เนื่องจาก พาฟลอฟ ค้นพบลักษณะบางอย่างในระบบประสาทที่ทำให้มนุษย์และสัตว์ สามารถปรับพฤติกรรมของตนอย่างเหมาะสม ตามเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงในสิ่งแวดล้อมสิ่งสำคัญที่ค้นพบ คือการกระตุ้น (Excitation) และการระงับ (Inhibition)

การกระตุ้น เป็นกระบวนการของสมองที่ทำให้เกิดกิจกรรมต่าง ๆ แข็งแกร่งเข้มข้นซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมตอบสนองเงื่อนไข หรือสิ่งเร้าใหม่

การระงับ เป็นกระบวนการทดลองหรือยับยั้งพฤติกรรมการเรียนรู้ใหม่ ๆ โดยเชื่อว่า เมื่อแรงกระตุ้นที่มีความเข้มข้นสูง บุคคลแสดงพฤติกรรมในเชิงปฏิบัติ และมีอิสระด้านอารมณ์เป็นของตัวเอง ถ้าพลังยับยั้งมีความเข้มข้นกว่าทำให้บุคคลนั้นอ่อนแอ ไม่เป็นของตัวเอง ขาดความสามารถในการตอบสนอง และมักจะแสดงพฤติกรรมในสิ่งที่ตนไม่ปรารถนาที่จะทำ จึงเกิดความวิตกกังวล คนที่มีสุขภาพจิตดีจะมีแรงกระตุ้นและแรงระงับยับยั้งสมดุลกัน ส่วนคนที่มีปัญหาสุขภาพจิตเกิดจากการที่มีแรงระงับยับยั้งมากเกินไป ดังนั้นวิธีการที่จะช่วยบำบัดรักษาคนเหล่านี้ ต้องใช้หลักการสะท้อนแบบถูกวางเงื่อนไข (Conditioned Reflex Therapy) ซึ่งกระทำโดยวางเงื่อนไขซ้ำในสถานการณ์ที่ไม่ก่อให้เกิดความกลัว หรือความวิตกกังวล เพื่อให้พลังกระตุ้นมีความเข้มข้นสูงกว่ายับยั้งซึ่งถูกวางเงื่อนไขมาก่อน

1.1.5 วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ลาซารัส (วงพัคตร์ ภูพันธ์ศรี. 2523 : 4 ; อ้างอิงมาจาก Lazarus. 1968) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้นคือ การช่วยเสริมในเรื่องการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล โดยช่วยให้ผู้รับการฝึกรู้จักแสดงความรู้สึกทางบวก เช่น ความรักใคร่ชื่นชมยินดี และทางลบ เช่น การแสดงออกอาการคัดค้าน มีความเชื่อมั่นในตนเองในลักษณะสิทธิของตัวเอง และสิทธิของผู้อื่นมิได้ถูกล่วงละเมิด

พรณราย ทรัพย์ประภา (2524 : 53) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้น เป็นการฝึกสำหรับบุคคลที่มีความประสงค์ จะเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกได้อย่างถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลการฝึกจะเน้นในเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. การแสดงความรู้สึกทั้งทางบวกและทางลบออกมา เพื่อให้ผู้อื่นทราบอย่างถูกต้องเหมาะสมแก่ กาลเทศะอย่างจริงใจ และอย่างตรงไปตรงมา
2. การกล่าวคำขอร้องหรือออกคำสั่งที่มีเหตุผลสมควรแก่ผู้อื่น
3. การกล่าวคำปฏิเสธที่จะกระทำตามคำสั่ง หรือคำขอร้องที่ไร้เหตุผลสมควรของผู้อื่น
4. การแสดงสิทธิอันพึงได้ ของตน โดยที่ไม่เป็นการล่วงละเมิด หรือก้าวท้าวสิทธิของผู้อื่น

ผู้อื่น

วัลลภ ปะยะมโนธรรม (2528 : 76) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกพูดแสดงออก คือการฝึกความรู้สึกให้เป็นอิสระ ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการกระทำ ที่เป็นลักษณะตรงไปตรงมา จริงใจและลงท้ายผลก็คือ เป็นการแสดงความรู้สึกออกมาได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกาลเทศะ

1.1.6 องค์ประกอบของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้นอัลเบอร์ตี และแฮมมอนส์ (เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : 30 - 32 ; อ้างอิงมาจาก Alberti and Emmons. 1978 ซ 31 - 32) กล่าวว่า ผู้เข้ารับการฝึกจะต้องได้รับการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องต่อไปนี้

1. การประสานสายตา (Eye Contact) คือการมองบุคคลที่พูดด้วยอย่างตรงไปตรงมา เป็นการบอกให้ทราบถึงความจริงใจ เกี่ยวกับสิ่งที่กำลังพูด เมื่อสนทนากับผู้ใด ผู้พูดสามารถที่จะมองประสานสายตากับผู้ฟังได้อย่างเหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังได้ทราบถึงความรู้สึก จริงใจเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังพูดอยู่

2. การวางตัว (Body Posture) เป็นลักษณะของการเผชิญหน้า การยืนหรือนั่งที่เป็นไปอย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นระยะทาง การโน้มตัวเข้าหา การวางตัวให้ตรง ที่เป็นไปอย่างเหมาะสม จะทำให้เรื่องราวที่พูดกับบุคคลอื่นมีน้ำหนักมากขึ้น

3. การแสดงท่าทาง (Gesture) การแสดงท่าทางที่เหมาะสม จะทำให้เรื่องราวที่พูดมีความหนักแน่นยิ่งขึ้น การแสดงอาการกระตือรือร้นจนเกินไป จะทำให้เกิดความขัดแย้งกันได้

4. การแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expression) ผู้ที่แสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสม จะต้องสามารถแสดงสีหน้าได้อย่างสอดคล้องกับเรื่องราวที่จะพูด หรือที่กำลังพูด เช่น จะแสดงให้ผู้อื่นรู้ว่าตนเองกำลังโกรธแค้นสีหน้าที่แสดงออกกลายเป็นยิ้มแย้มหรือหัวเราะก็เป็นการแสดงออกทางสีหน้าที่ไม่ตรงกับเรื่องที่กำลังพูด ผู้ที่แสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องแสดงสีหน้าได้อย่างเหมาะสมกับเรื่องและความรู้สึก

5. น้ำเสียง การเปลี่ยนแปลงถ้อยคำและระดับเสียง (Voice Tone, Inflection and Volume) การพูดเสียงเรียบ กระชับเบา ๆ จะเป็นการยากในการที่จะชักจูงให้ผู้อื่นเชื่อถือเห็นจริงจิง ในทำนองเดียวกัน เสียงตะโกนก็เป็นอุปสรรคในการสื่อสารกับผู้อื่น ดังนั้นการใช้ระดับเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ปานกลางที่เหมาะสมในการสนทนาจะเป็นการชักจูงใจผู้อื่นรู้ได้โดยไม่ต้องใช้การขู่บังคับ

6. จังหวะในการพูด (Timing) การแสดงออกด้วยความสมัครใจจะเป็นเป้าหมายของผู้ที่ต้องการความกล้าในการแสดงออก แต่บางครั้งการลังเลใจจะส่งผลกระทบที่จะได้จากการแสดงออก แต่อย่างไรก็ตามการตัดสินใจเลือกจังหวะอันเหมาะสมนั้นเป็นสิ่งจำเป็น เช่น ในกรณีที่เกิดขัดแย้งกัน การพูดกับนายจ้างในห้องทำงานส่วนตัวย่อมดีกว่าการพูดต่อหน้ากลุ่มคนงาน

7. เนื้อหาที่จะพูด (Content) บุคคลมักจะมีกำลังใจอยู่ยาวนานเพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ซึ่งนับว่าจะต้องมีการฝึกพูดในบางสิ่งบางอย่าง เพื่อที่จะให้ผู้ฟังได้รู้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงของผู้พูดในขณะนั้นได้

8. การฟัง (Listening) การแสดงให้ผู้พูดทราบถึงความสนใจฟังการสะท้อนความคิดเห็น การแสดงสีหน้าท่าทางที่เหมาะสมในขณะนั้น เช่น การพยักหน้าและการพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูดให้ชัดเจนเสียก่อนที่จะพูดโต้ตอบ

การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนี้ สรุปได้ว่า เป็นการฝึกทักษะทั้งทางด้านภาษาถ้อยคำ (Verbal) และภาษาท่าทาง (Non - verbal) โดยส่วนใหญ่แล้วพื้นฐานการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่สำคัญนั้นอยู่ที่ความสามารถที่จะแสดงความรู้สึกทางด้านท่าทาง ซึ่งได้แก่ การแสดงความรู้สึกออกได้ทางสายตา ทางใบหน้าที่ ทางกิริยาท่าทาง และทางน้ำเสียง

1.1.7 ขนาดของกลุ่มและเวลาที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้นสามารถกระทำได้ทั้งเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม ขนาดของกลุ่มมีความสำคัญมากต่อการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ เพราะถ้าจำนวนสมาชิกมีมากหรือน้อยเกินไป อาจจะทำให้การฝึกไม่ประสบความสำเร็จตามต้องการ

โฟเดอร์ (Fodor . 1980 : 571) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกสามารถทำได้ทั้งเป็นรายบุคคล และรวมกลุ่ม ในการจัดเป็นกลุ่มสามารถจัดเป็นกลุ่มใหญ่ หรือกลุ่มที่มีขนาดเล็กก็ได้

วิลค์ และโคปแลนด์ (Wilk and Coplan.1997 : 461) ได้เสนอแนวคิดว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกควรมีสมาชิกกลุ่มละ 8 คน เพื่อให้ทุกคนได้รับการฝึก มีส่วนรวมในการแสดงความคิดเห็น ได้รับการเสริมแรงจากกลุ่ม และผู้นำกลุ่มอย่างทั่วถึง และเหมาะสมกับเวลาที่จัดขึ้น คือ ครั้ง ละ 1 ชั่วโมงครึ่ง ถึง 2 ชั่วโมง ประมาณ 4-8 ครั้ง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง

ฟลาวเวอร์ส และบูรัม (ยูพิน กองธรรม . 2532 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Flowers and Booraem . 1980) มีความคิดเห็นว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกสามารถใช้ได้กับบุคคลทุกประเภท ทั้งคนไข้ภายใน คนไข้ภายนอก ผู้มีปัญหาในคลินิกจิตบำบัด ตลอดจนนักเรียนนักศึกษาในสถานศึกษา ขนาดของกลุ่มฝึกที่ได้ผลคือ 8 - 10 คน จำนวนครั้งที่เหมาะสมคือ 6 - 12 ครั้ง

อัลเบอร์ตี และเอมมอนส์ (Alberti and emonons . 1982 : 157) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนี้ถ้ากลุ่มมีขนาด 5 - 12 คน โดยเวลาที่ใช้ในการฝึกทั้งหมดนั้น 5 - 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ก็จะทำให้การฝึกมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกับการฝึกที่มีระยะเวลานาน

เคนเฟอร์ และ โกลด์สไตน์ (พรทิพย์ ทรัพย์สิน. 2532 : 31 ; อ้างอิงมาจาก Kenfer and Goldsfein) กล่าวว่า ขนาดของกลุ่มที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกควรมีสมาชิก ตั้งแต่ 8 - 10 คน ส่วนจำนวนครั้งที่ใช้ในการฝึกควรเป็น 6 - 8 ครั้ง จะทำให้การฝึกได้ผลดีที่สุด

หลุย จาปาเทศ (2532 : 137) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้น อาจจะเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มได้ แต่มีความเชื่อว่าการทำเป็นกลุ่ม โดยทั่วไปแล้วจะได้รับความดี กว่าการฝึกเป็นรายบุคคล เช่น การฝึกเป็นกลุ่มสมาชิกจะได้รับการกระตุ้นหรือ การเสริมแรงจากเพื่อน สมาชิกในกลุ่ม และสมาชิกในกลุ่มสามารถที่จะยอมรับสิทธิ ของเพื่อนสมาชิกที่เสนอเหตุผลตามสิทธิ ของเขาเป็นต้น

จากการฝึกของพรทิพย์ ทรัพย์สิน (2532 : 32) ได้ฝึกพฤติกรรมกล้า แสดงออกที่เหมาะสม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่าน ตำโรงจังหวัดสมุทรปราการ ใช้สมาชิกจำนวน 8 คน เวลาที่ใช้ในการฝึก 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง และ อารีย์ ลิลา (2535 : 35) ได้ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อ การสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านน้ำรอบ อำเภอสานัก จังหวัดอุทัยธานี ใช้สมาชิกจำนวน 8 คน เวลาที่ใช้ในการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ขนาดของกลุ่ม ควรมีสมาชิก 8 - 10 คน และ เวลาที่ใช้ในการฝึกประมาณ 4 - 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 - 2 ชั่วโมง ในแต่ละครั้ง จะฝึก เป็นรายบุคคลหรือกลุ่มก็ได้

1.1.8 เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

มอริส (เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : 33 - 34 ; อ้างอิงมาจาก Morris. 1975 : 252 - 256) กล่าวถึงวิธีการและเทคนิคในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่สำคัญสามประการ คือ

1. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) คือการกำหนดสถานการณ์ขึ้นตาม สถานการณ์ที่เป็นปัญหา แล้วให้ผู้ที่มีปัญหาได้ฝึกซ้อมการแสดงออกที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์
2. การแสดงแบบ (Modeling) หรือการแสดงตัวอย่างให้ดู ใช้เมื่อจะเป็นแบบอย่างใน การตอบสนองที่เห็นว่าเหมาะสม และผู้ที่เข้ารับการฝึกสามารถปฏิบัติตามได้ ในสถานการณ์ฝึก โดยผู้ ฝึกจะเป็นผู้แสดงแบบ หรือหาแบบอย่างมาให้ดู ได้แก่ ผู้ช่วยหรืออุปกรณ์อื่น ๆ ภาพยนต์ ภาพนิ่ง เทปบันทึกเสียง เป็นต้น

3. การให้รางวัลและให้คำแนะนำ (Reward and Coaching) เป็นการให้การเสริมแรง แก่ผู้ที่เข้ารับการฝึกให้มีแรงจูงใจเพื่อให้ความถี่ และความเข้มข้นของพฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติม

แต่การชมเชยว่าเขาแสดงได้ดีหรือก้าวหน้าเพียงใดยังไม่เป็นการเพียงพอต้องให้ข้อเสนอแนะ เจาะจงใจ ต่อพฤติกรรมที่เขาแสดงออกมา เพื่อให้เขาเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด

นอกจากนี้ โฟเดอร์ (จันทรฉาย พัทธศิริกุล. 2532 : 2 ; อ้างอิงมาจาก Fodor. 1980 : 504 - 508) ได้กล่าวถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการฝึกฝนพฤติกรรมการแสดงออก พอสรุปได้ดังนี้

1. การให้คำแนะนำ (Coaching) ผู้นำหรือผู้ฝึก จะให้การแนะนำแก่ผู้รับการฝึกเพื่อส่งเสริม หรือทำให้เกิดความเข้าใจในการฝึกทักษะในการแสดงออกมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งชี้แนะแนวทางให้ผู้รับการฝึก ปฏิบัติเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก

2. การแสดงแบบ (Modeling) ผู้รับการฝึกจะสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกที่ผู้นำการฝึก และผู้รับการฝึกคนอื่น ๆ สาธิต หรือแสดงแบบอย่างให้ดู นอกจากนี้อาจจะสังเกต จากเทปบันทึกภาพ เพื่อให้ผู้รับการฝึกเกิดการเรียนรู้ และเลียนแบบพฤติกรรมที่เหมาะสม

3. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นการกำหนดสถานการณ์ที่เป็นปัญหา แล้วให้ผู้รับการฝึก ซึ่งมีการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม นึกถึงสภาพนั้น ๆ แล้วแสดงเป็นตัวเอง

4. การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavioral Rehearsal) การให้ผู้รับการฝึกได้ซ้อมบทบาทพฤติกรรมที่ตนเองมีความต้องการที่จะแสดงออกต่อบุคคลอื่น ก่อนที่จะไปแสดงพฤติกรรมนั้นจริง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น

5. การใช้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้นำการฝึก และผู้รับการฝึกจะเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้ที่ได้ฝึกปฏิบัติ หลังจากได้ฝึกแต่ละทักษะแล้ว

6. การให้แรงเสริม (Reinforcement) การที่ผู้นำ หรือผู้รับการฝึก ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่ม ให้คำชมเชย ให้กำลังใจ และให้การสนับสนุนในพฤติกรรมที่เหมาะสมของผู้ที่ฝึกปฏิบัติ

7. การทำการบ้าน (Assigning Homework) เพื่อให้ผู้รับการฝึก มีประสบการณ์มากขึ้น จึงให้ผู้รับการฝึก ไปฝึกต่อที่บ้าน

นอกจากนี้ พรณราย ทรัชยะประภา (2524 : 70 - 75) ได้กล่าวถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการฝึกอบรมพฤติกรรมแสดงออก พอสรุปได้ดังนี้คือ

1. การให้คำแนะนำ (Instructional Coaching) คือ ผู้นำกลุ่มหรือผู้ฝึก จะเป็นผู้แนะนำให้ผู้รับการฝึกได้ทราบว่า เพราะเหตุใด บุคคลจึงไม่กล้าแสดงออกและชี้ให้เห็นว่าการเกิดความกล้าแสดงออกวิคกังวลนั้น มีผลเสียอย่างไรบ้าง พร้อมทั้งชี้แนะแนวทางให้ผู้รับการฝึก ปฏิบัติเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมแสดงออก

2. การแสดงตัวอย่าง (Modeling) เป็นเทคนิคที่ผู้นำกลุ่มและผู้ช่วยแสดงแบบ หรือตัวอย่างให้ผู้รับการฝึกได้ดู หรืออาจจะดูจากเทปโทรทัศน์ก็ได้

3. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นการกำหนดสถานการณ์ที่เป็นปัญหาจริง ๆ แล้วให้ผู้รับการฝึก ซึ่งมีลักษณะ ไม่กล้าแสดงออก นึกถึงสถานการณ์นั้น ๆ แล้วแสดงเป็นตัวเอง

4. การซ้อมบทบาทของพฤติกรรม (Behavior Rehearsal) คือการให้ผู้เข้ารับการฝึกได้ ซ้อมบทบาทพฤติกรรม ที่ตนเองมีความต้องการจะแสดงออกต่อผู้อื่น ก่อนที่จะ ไปแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ซึ่งช่วยให้ผู้เข้ารับการฝึก ได้ลดความวิตกกังวลเกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

5. การให้สิ่งเสริมแรง (Reinforcement) คือ การที่ผู้นำกลุ่มหรือผู้ฝึกกับผู้เข้ารับการฝึก ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มให้คำชมเชย ให้กำลังใจแก่กันและกัน ซึ่งจะเป็นสิ่งเสริมแรง ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ของผู้เข้ารับการฝึกไปฝึกต่อที่บ้าน

6. การทำการบ้าน (Assigning Homework) เป็นการให้ผู้เข้ารับการฝึกมีประสบการณ์ มากขึ้น จึงให้ผู้เข้ารับการฝึกไปฝึกต่อที่บ้าน

7. การเขียนบทพูด (Assertives Script) คือ การให้ผู้เข้ารับการฝึกเขียนบทพูดเพื่อสื่อสารตามความต้องการอันแท้จริงของตนเอง เป็นการเตรียมบทพูดมาก่อน ช่วยให้ผู้พูดเกิดความมั่นใจในตนเองไม่ต้องกลัวผิด

โวลเป้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต . 2536 : 162 - 164 ; อ้างอิงมาจาก Wolpe. 1982) ได้กล่าวถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกดังนี้

1. การซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal) และการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) ซึ่งเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการฝึก ผู้เข้ารับการฝึกจะได้รับคำบอกให้ผู้ฝึกซ้อม จะทำอะไร ลักษณะท่าทางที่แสดงออกและคำพูด ในสภาพการชักซ้อมจะจำลองสภาพการณ์จริง จนเกิดความเหมาะสมในการแสดงออก และไม่มี ความวิตกกังวล ส่วนการแสดงบทบาทสมมตินั้นคล้าย ๆ กับการซ้อมพฤติกรรม จะต่างกันตรงผู้ที่เข้ารับการฝึกจะแสดงบทบาทของผู้อื่น

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การให้ข้อมูลย้อนกลับจะช่วยพัฒนาพฤติกรรมได้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยมีวิธีทำดังนี้

2.1 การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกก่อน โดยบอกว่าผู้ที่แสดงบทนั้น ทำได้ดี เช่น “ คุณประสานสายตาได้ดีมาก ”

2.2 การให้คำแนะนำในสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้แทนการวิจารณ์ เช่น “ คุณสามารถทำเสียงได้ดังขึ้นอีกหน่อยได้ไหมครับ ”

2.3 การให้ข้อมูลย้อนกลับควรที่จะเจาะจงพฤติกรรมให้ชัดเจน เช่น การเคลื่อนไหวมือลักษณะนี้ (แสดงให้ดู) อาจทำให้รับกวนผู้ฟังได้

3. การให้ตัวแบบ (Modeling) โดยการสร้างตัวแบบที่เป็นตัวแบบชีวิตจริงให้ผู้เข้ารับการฝึก หรืออาจเป็นตัวแบบสัญลักษณ์ แถบบันทึกภาพ ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกเลียนแบบได้

4. การฝึกให้จินตนาการถึงสภาพการณ์ โดยการให้ผู้เข้ารับการฝึกได้นึกถึงลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องแสดง เป็นการซ้อมการแสดงพฤติกรรมของตนเองในความคิด จะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกเกิดความมั่นใจในการแสดงออกมากยิ่งขึ้น

5. การให้แรงเสริม โดยเฉพาะการเสริมแรงทางสังคม เมื่อผู้เข้ารับการฝึกได้รับการพัฒนาในระดับที่ดีขึ้น

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกประกอบด้วย การให้คำแนะนำ การให้ตัวแบบ การให้แสดงบทบาทสมมติ การซ้อมพฤติกรรม การให้การเสริมแรง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การให้ไปฝึกที่บ้าน และการให้ฝึกจินตนาการ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแสดงออก

งานวิจัยในต่างประเทศ

เทพ (วงพัทธ์ ภูพันธ์ศรี .2523 : 59 - 60 ; อ้างอิงมาจาก Tait 1977) ได้ทดลองฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับสตรีวัยรุ่น โดยจำแนกบุคลิกภาพเป็น 3 ด้าน คือ การยอมรับตนเอง บทบาททางเพศและความคาดหวังทางสังคม โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 36 คน เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมอย่างละ 18 คน ได้สรุปผลการวิจัยว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการเพิ่มทักษะทางสังคม ด้านการแสดงตน บทบาททางเพศและการยอมรับตนเอง

โปโรเวย์ (ยุพิน กองธรรม .2532 ; อ้างอิงมาจาก Borovay. 1997) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเก็บกด ความเชื่อเรื่องอำนาจควบคุม และพฤติกรรมการแสดงออกของนักศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยไมอามี จำนวน 43 คน พบว่านักศึกษาหญิงที่มีความเชื่อในอำนาจ ควบคุมภายนอกและมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก มีระดับความเก็บกดสูงกว่านักศึกษาที่มีความเชื่อมั่นในอำนาจควบคุมภายใน และมีพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ฮอลแลนด์เวอร์ธ และวอลล์ (ยุพิน กองธรรม. 2532 : 37 - 38 ; อ้างอิงมาจาก Hollandsworth and Wall . 1977) มีความเชื่อว่า เพศหญิงน่าจะมีพหุบุคลิกภาพน้อยกว่าเพศชาย จึงได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออก โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 702 คน เป็นชาย 294 คน เป็นหญิง 408 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาชายมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่แตกต่างจากนักศึกษาหญิง โดยนักศึกษาชายมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่านักศึกษาหญิง ในเรื่องเกี่ยวกับนายจ้าง บิคารมารดา และความพร้อมในการเริ่มมีความสัมพันธ์ทางสังคมกับเพศตรงกันข้าม ส่วนนักศึกษาหญิงจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่านักศึกษาชายในเรื่อง การแสดงความรักใคร่ชมเชย และการแสดงความโกรธที่มีต่อบิคารมารดา

ลี ฮอลล์เบิร์ก และแฮซซาร์ด (Lee Hallberg and Hassard . 1979 : 459 - 461) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ที่มีต่อเด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับ 9 จำนวน 30 คน เป็นชาย 24 คน เป็นหญิง 6 คน ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวที่เพื่อนเป็นผู้คัดเลือก กลุ่มตัวอย่างนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ของรัฐบาลในลอนดอน ออนแทรีโอ และแคนาดา โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มที่ฝึกพฤติกรรมการแสดงออก 2) กลุ่มควบคุม 3) กลุ่มควบคุมที่ไม่

ได้รับการฝึกใด ๆ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

ฮาว์ซี (Howze. 1990 : 116) ได้ศึกษาพบว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกสามารถพัฒนาพฤติกรรมการสัมผัสงานทั้งภาษาท่าทาง และ ภาษาลับคำของวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางสายตาได้

งานวิจัยในประเทศ

ละเอียด ชูประยูร (2521 : 18) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออก ในผู้ร่วมทีมจิตเวช จำนวน 54 คน พบว่า ผู้ชายมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่าหญิง

วงพัคศรี ภูพันธ์ศรี (2523 : 133) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของนักศึกษาหญิง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงของกลุ่มตัวอย่าง คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2522 จำนวน 30 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีการเปลี่ยนแปลงด้านการแสดงออกที่เหมาะสม และเปลี่ยนจากเก็บตัวเป็นแสดงตัวมากกว่ากลุ่มควบคุม

สุจิตรา พรหมนุชาธิป (2522 : 55 - 58) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร และในต่างจังหวัด ผลการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครู ในกรุงเทพมหานครสูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด คือมีความเป็นไปได้ในการแสดงพฤติกรรมในการแสดงออกสูงกว่า และเมื่อแสดงออกไปแล้วมีความไม่สบายใจต่ำกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมในการแสดงออกไม่แตกต่างกัน

รังสรรค์ เพ็งหนู (2522 : 112) ได้ฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนวัยรุ่นโดยวิธีจัดโดยการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 32 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีการเปลี่ยนแปลงด้านการแสดงออกมากขึ้น มีบุคลิกภาพจากเก็บตัว และมีความวิตกกังวลลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

วัฒนา พันธุ์เมฆา (2528 : 64 - 69) ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป นักเรียนที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองสูง มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่มีความคิดเห็นต่ำ และพบว่านักเรียนที่เรียนโรงเรียนสาธิต และนักเรียนที่เรียนโรงเรียนสหศึกษา มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนหญิงล้วน

สุรจิตต์ แสงอรุณ (2529 : 47 - 50) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อน โดยวิธีการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จำนวน 24 คน ที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนต่ำ ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนสูงขึ้น

วิไล ไชยปกรณ (2535 : 61) ได้ศึกษาผลของการฝึกอบรบพฤติกรรมการแสดงออกที่มีต่อพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกของนักศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 16 คน พบว่าในกลุ่มทดลองที่เป็นนักศึกษาหญิงทั้งหมด มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงขึ้น และสรุปได้ว่า การฝึกอบรบพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีผลทำให้นักศึกษาหญิง ซึ่งเป็นบุคคลที่ยากลำบากในการแสดงออก เนื่องมาจากความวิตกกังวล ความกลัว ความประหม่า หรือขี้อาย เมื่อต้องแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลดน้อยลง ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้น เกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น มีการยอมรับตนเอง เข้าใจตนเอง กล้าปฏิเสธผู้อื่น สามารถบอกความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ได้

ยุพิน กองธรรม (2532 : 73 - 75) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก เพื่อลดความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 16 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก มีความก้าวร่ววน้อยกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก

พรทิพย์ ทรัพย์สิน (2532 : 72 - 73) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกที่เหมาะสม เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 16 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสม มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาและท่าทางลดลง

จันทร์ฉาย พัทธศิริกุล (2532 : 57) ได้ศึกษาผลของการจัดโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน พบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึก

อารีย์ ลิลา (2536 : 61) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านน้ำรอบ อำเภอลานสัก จังหวัดอุทัยธานี จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้นกว่าก่อนได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ไพโรพวรรณ ไชยสุวรรณ (2537 : 58) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกเพื่อลดพฤติกรรมพุดที่ไม่เหมาะสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองบางพรหม จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คนและกลุ่มควบคุม 8 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกมีพฤติกรรมพุดที่เหมาะสม

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทั้งต่างประเทศและในประเทศสรุปได้ว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเป็นวิธีการอย่างหนึ่ง ที่ช่วยให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เหมาะสมยิ่งขึ้น ได้แก่ การลดพฤติกรรมก้าวร้าว การกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อน มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูง การสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้น และลดพฤติกรรมที่พูดที่ไม่เหมาะสม

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมพูด

2.1.1 ความหมายของการพูด

ผดุง อารยะวิญญู (2529 : 1) กล่าวว่า การพูดหมายถึง การเปล่งเสียงออกมาเป็นพยางค์ที่มีความหมาย ทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายนั้นได้

ประสงค์ ราชณสุข (2530 : 4) กล่าวว่า การพูดหมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก หรือ ความต้องการด้วยเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 55) กล่าวว่า การพูดคือ พฤติกรรมสื่อสารของมนุษย์ โดยอาศัยภาษาถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทาง และอื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองแก่ผู้อื่น ให้เกิดผลตอบสนองตามต้องการ

วรรณิ โสภประยูร (2534 : 128) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่ง โดยใช้ น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจให้ผู้ฟังรู้ หรือเข้าใจความต้องการ หรือความรู้สึกนึกคิดของตน เพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกมาหลักของภาษาศิลป์

จากความหมายของการพูดดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรม การสื่อความหมายของมนุษย์ โดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทางและอื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความคิดความเข้าใจ ความรู้สึก หรือความต้องการของตนเองให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจตามความประสงค์ของผู้พูด

2.1.2 ความสำคัญของการพูด

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 53) กล่าวว่า การพูด เป็นพฤติกรรมทางภาษาที่ใช้มากเป็นอันดับ 2 รองจากการฟังในแต่ละวัน เราจะต้องใช้การพูดตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน ถ้าจะคิดเป็นปริมาณ เป็นจำนวนตัวเลขคงได้จำนวนมากมายจนน่าพิศวง การพูดช่วยให้ประสบผลสำเร็จในชีวิตประจำวันและการประกอบกิจการงานต่าง ๆ จนมีผู้เห็นความสำคัญของการพูด และได้ประมวลไว้เป็นถ้อยคำและสุภาษิต ข้อคิดมากมาย เช่น “ ปากเป็นเอก เลขเป็นโท หนังสือเป็นตรี ชั่วคิดเป็นตรา ”

ส่วนสุนทรภู่ กวีเอกของไทยก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูด ไว้ในนิราศภูเขาทองตอนหนึ่งว่า “ ถึงบางพูด พูดดีเป็นศรีศักดิ์ มีคนรักสรรถ้อยร้อยจิต แม้นพูดชั่วตัวตายทำลายมิตร จะชอบผิดในมนุษย์เพราะพูดจา ”

นอกจากนี้ นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 56) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ดังนี้

1. ด้านส่วนตัว ผู้ที่มีความสามารถในการพูด จะประสบผลสำเร็จในการดำรงชีวิตในสังคม เป็นที่ชื่นชอบของบุคคลแวดล้อม และมีความเจริญก้าวหน้าในด้านอาชีพการงาน

2. ด้านส่วนรวม สังคมส่วนรวมและความเป็นไปในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านศาสนา การเมือง การค้า การต่างประเทศ และอื่น ๆ ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยการพูดเพื่อสร้างความเข้าใจ ความศรัทธา การประสานประโยชน์ การโน้มน้าวให้เห็นความสำคัญ

อัศรา บุญทิพย์ (2525 : 59) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดใช้สื่อความหมาย ความคิด ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ใช้เป็นเครื่องมือในชีวิตประจำวัน

ส่วน วรณี โสมประยูร (2534 : 129 - 131) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดที่มีผลต่อส่วนตัว สังคมส่วนรวมไว้ดังนี้

1. ผลดีต่อส่วนตัว คือ ผู้พูดดีย่อมเป็นที่นิยมชมชอบของบุคคลแวดล้อม สามารถทำให้บุคคลนั้นประสบผลสำเร็จในชีวิตได้เป็นอย่างดี

2. ผลดีต่อสังคมส่วนรวม คือ เนื่องจากมนุษย์ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จะต้องมีการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน การพูดสามารถทำให้สังคมมนุษย์อยู่ได้อย่างเข้าใจกัน

2.1.3 องค์ประกอบของการพูด

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 56) กล่าวว่า ในการพูดจาสื่อสารกัน ทุกครั้งองค์ประกอบที่สำคัญที่จะขาดเสียมิได้มี 5 ประการ คือ

1. ผู้พูด คือ ผู้ที่มีสารจะถ่ายทอดไปสู่ผู้อื่น
2. สาร คือ ความรู้ที่นึกคิดต่าง ๆ ของผู้พูดที่ต้องการให้ผู้อื่นทราบ
3. สื่อ คือ ถ้อยคำสำนวนภาษา กิริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการถ่ายทอดสาร รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ

4. ผู้ฟัง คือ ผู้รับสารด้วยการฟังเรื่องราวจากผู้อื่น

5. ผลที่เกิดจากการพูด คือ ผลตอบสนองอันเกิดจากการพูด ผู้ที่ฟังได้รับหรือแสดงออก เช่น ความรู้ ความเข้าใจ การปฏิบัติตาม การโต้แย้ง เป็นต้น

กมล การกุศล (วรณี โสมประยูร. 2534 :128 ; อ้างอิงมาจาก กมล การกุศล 2521) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารชนิดหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. สื่อ (ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร) ซึ่งแสดงออกด้วยวาจา ท่าทาง ให้ผู้ฟังได้รับทราบความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของตนเอง
2. การสื่อ (สื่อที่ผู้หรือสาร) คือเนื้อหาที่พูดตามความคิดเห็นของสื่อหรือผู้ส่งสาร
3. ผู้รับสื่อ (ผู้ฟังหรือผู้รับสาร) ในการรับสาร ผู้ฟังหรือผู้รับสารยังมีโอกาสถามด้วย
4. เครื่องมือสื่อสารความหมาย คือคำพูดหรือภาษาอันเป็นเครื่องโยงความคิด
5. ผลที่เกิดขึ้นตามความมุ่งหมายนั้น

2.1.4 หลักการพูดที่ดี

โดยทั่วไปในการพูดเป็นสิ่งที่สำคัญที่ช่วยให้บุคคลสามารถดำเนินอาชีพ หรือ ประกอบกิจการต่าง ๆ ได้สำเร็จไปด้วยดี การพูดยังเป็นการสร้างเสริมบุคลิกภาพให้แก่บุคคลอีกด้วย ดังนั้น การพูดจึงมีคุณค่า ต่อบุคคลและสังคมมาก ครูควรเข้าใจถึงความจำเป็นของการพัฒนาทักษะการพูด เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมาย โดยการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการพูดมีความสำคัญดังกล่าว ผู้เรียนจึงควรรู้หลักการพูดที่ดี มีผู้เสนอแนะหลักการพูดที่ดีไว้ ดังนี้

สนิท คังเทวี (2529 : 4) กล่าวว่า การพูดที่ดี หมายถึง การรู้จักใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และบุคลิกภาพต่าง ๆ ของผู้พูดให้เป็นสื่อความหมายแก่ผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งรู้จักใช้จรรยาบรรณและประเพณีนิยมอันดีงาม เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความต้องการที่เป็นประโยชน์ให้แก่ผู้ฟังตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างครบถ้วน สำหรับสำเนียง นกการ และ สมบัติ จำปาเงิน (2530 : 19 -20) กล่าวถึงการพูดที่ดีว่า ต้องมีจิตวิทยาในการพูด ต้องคำนึงถึงผู้ฟัง รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา พูดให้ตรงกับความต้องการของผู้ฟัง รู้จักเปลี่ยนเรื่องพูด เมื่อเห็นว่าผู้ฟังไม่สนใจ หรือเรื่องที่พูดไม่ทำให้เกิดผลดีอะไร และคามหลักจิตวิทยาได้แนะนำเรื่องการพูดที่ดีไว้ข้อหนึ่ง คือ อย่าพูดไปในทางทำลาย เช่น พูดติเตียน นินทา เหยียดเข้า หมิ่นประมาท

กระทรวงศึกษาธิการ (2522 : 10 - 11) ระบุไว้ในหลักสูตรวิชาภาษาไทยถึงลักษณะการพูดที่ดีว่า ผู้พูดต้อง

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีวิธีออกเสียงที่ดี เช่น ลักษณะของเสียง จังหวะหรือการพักหายใจ
3. ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับกาลเทศะ และบุคคล
4. รู้จักพูดเรียงลำดับความสำคัญ และสรุปความได้
5. สังเกตปฏิกิริยาของผู้ฟัง
6. มีมารยาทในการพูด เช่น พูดตามเวลาที่กำหนด พูดตรงประเด็น คิดก่อนพูด ไม่แสดงอารมณ์รุนแรงเกินไป พูดเมื่อมีโอกาส ไม่พูดสอดหรือแซงพูดเสียคนเดียว วางท่าทางได้เหมาะสมในขณะที่พูด ระมัดระวังในการใช้ถ้อยคำ ไม่หยาบคาย ส่อเสียด เป็นต้น

ส่วนหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2522 : 4)

ได้ระบุนายาทในการพูดไว้ว่า ผู้พูดต้อง

1. ใช้สำเนียงนุ่มนวล ไม่กระโชกโฮกฮาก หรือขู่ตะคอก
2. ใช้ถ้อยคำไพเราะ และสุภาพกับกาลเทศะ
3. พูดความจริง
4. พุคยยกย่องผู้อื่นด้วยใจจริง
5. รอจังหวะในการพูด เช่น ไม่พูดสอดในขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด
6. ใช้คำขอโทษ ขอร้อง เมื่อพูดผิด และกล่าวขอบคุณเมื่อได้รับคำยกย่องชมเชย
7. ไม่พูดต่อเสียง ทับถม กล่าวร้ายให้ผู้อื่นอับอาย
8. ไม่นินทาว่าร้ายคนอื่น
9. ไม่แสดงกิริยาว่าร้ายคนอื่น เช่น หาว เรอ ฯลฯ
10. ไม่แสดงอาการประหม่า หรือโกรธเคืองผู้อื่น

นิพนธ์ ศศิธร (2521 : 11 -16) กล่าวถึงการพูดที่ดีว่าประกอบด้วยองค์

ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. การพูดที่มีถ้อยคำดี

1.1 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่เป็นจริง ซึ่งเป็นเงื่อนไขเบื้องต้น

และสำคัญที่สุดของการพูด

1.2 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่มีประโยชน์ ควรพูดให้เป็นประโยชน์แก่ผู้พูดและผู้ฟัง อย่าให้เสียเวลาเปล่า หรือเป็นโทษ เช่น การพูดเพ้อเจ้อ พูดพล่อย พูดต่อเสียง หรือพูดนินทา เป็นต้น

1.3 การพูดที่ประกอบไปด้วยถ้อยคำที่เป็นที่พึงใจแก่คนฟัง ผู้พูดควรจำไว้เสมอว่า พูดให้คนอื่นฟัง และคนอื่นเขาก็มีทั้งใจที่มีอารมณ์ มีความรู้สึกเช่นกัน จึงควรพูดที่คนฟังแล้วมีความพึงพอใจ

2. การพูดที่มีความเหมาะสมแก่กาลสมัย เวลา สถานที่ โอกาส และบุคคล

3. การพูดที่มีความมุ่งหมายที่แน่ชัด พูดเพื่ออะไร ซึ่งแยกเป็นความมุ่งหมายทั่วไป และความมุ่งหมายเฉพาะ

4. การพูดที่มีศิลปะการแสดงดี ได้แก่ การใช้น้ำเสียง กิริยาท่าทางต่าง ๆ ประกอบการพูด เป็นต้น

ทัศนีย์ ทานตวนิช (2529 : 23) กล่าวว่า ผู้พูดที่ดีควรใช้คำพูดที่สุภาพ การใช้คำพูดที่สุภาพ ถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ผู้พูดไม่ควรใช้ถ้อยคำในทำนองโอ้อวด ก้าวร้าว ยกตนข่มท่าน เลียดสี ถูกผู้อื่น หรือแสดงความขิงขโส หากแต่ควรใช้ถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวาน เหมาะแก่กาลเทศะ

และฐานะของผู้ฟัง นอกจากนั้น ควรมีความจริงใจและความปรารถนาดี ซึ่งความจริงใจและความปรารถนาดีนี้จะสามารถแสดงออกได้ทางสีหน้า แววตา น้ำเสียง อากัปกริยา ท่าทาง และคำพูดของผู้พูด ผู้พูดควรมีความจริงใจในการแสดงออกและใช้คำพูดดังกล่าวแสดงความปรารถนาดี ชื่นชมหรือแสดงความคิดเห็นอย่างพอเหมาะพอควรและตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง ไม่ใช่วิธีเสแสร้ง ปากอย่างหนึ่งใจอย่างหนึ่ง หรือต่อหน้าพูดอย่างหนึ่งกับหลังพูดอีกอย่างหนึ่ง เพียงเพื่อหวังประโยชน์ส่วนตน ผู้ที่มีความจริงใจจึงต้องรู้จักพิจารณาว่าสิ่งใดควรพูด พูดเมื่อใด และสิ่งใดไม่ควรพูด

สนิท คังเทวี (2529 : 328 - 330) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำในการพูดไว้ดังนี้

1. ใช้ถ้อยคำที่ง่ายแก่การเข้าใจ ชัดเจน ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการพูด
2. ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม ไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นใคร ก็ควรใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับบุคคลแต่ละระดับ และการพูดนั้นอยู่ในสถานการณ์ หรือกาลเทศะใด

3. ใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่ว่าจะเป็นการพูดอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ตาม ผู้พูดควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพ คำคำ หรือหยาบคาย คำตลาด คำผวน คำแสดง (Slang) หรือคำที่สื่อให้เห็นถึงรสนิยมไปในทางที่ไม่ดี เช่น ไม่ควรใช้คำต่อไปนี้

3.1 คำแสดง เป็นคำคะนองปาก ใช้กันมากในหมู่วัยรุ่น เช่น ชิงชิง แข่งกะเด๊ะ เจ้งเป้ง ลุยลูกเดียว ไม่สบอารมณ์โก๋ เก้าก็ส์ ซิมไปเลย ไม่สน ฯลฯ

3.2 คำเฉพาะกลุ่ม (Jargon) เป็นคำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นใช้เฉพาะกลุ่มของตนมีลักษณะคล้ายคำแสดง แต่ใช้ในวงแคบกว่า

3.2.1 กลุ่มอาชญากร เช่น หมูคั่น ทองเนื้อ (ทองสุบักัญชา) ยิงเซีย (ล้วงกระเป๋) ผาเซีย (ผ่ากระเป๋)

3.2.2 กลุ่มกระเทย (เลสเบียน, เกย์) เช่น เป้าปี (ร่วมเพศทางปาก) ดีฉิ่ง (หญิงต่อหญิงร่วมเพศกัน) โพรี (อวัยวะเพศ) ทอม (หญิงทำตัวเป็นชาย) คี (หญิงที่เป็นคู่ขา หรือ คู่รักของทอม) ฯลฯ

3.2.3 กลุ่มหนังสือพิมพ์ เช่น ตรวจหน้าแท่น (พิสูจน์อักษรก่อนเดินเครื่องพิมพ์) เลย์เอ้าท์ (การจัดหน้าหนังสือพิมพ์) อาร์ตเวอร์ค ฯลฯ

3.3 คำคำหรือคำหยาบ เช่น อี มึง กู ระวัง ชิบหาย เฮงชวย ฯลฯ

3.4 คำผวน เช่น น่ำหมี หมาตาย แซกคอย กัดสัปปะแรง กากินจี๋หนู แขนงหม้อกม ฯลฯ

4. ใช้คำกระชับรัด ถ้อยคำกระชับรัดจะช่วยประหยัดเวลา และสื่อความหมายได้แม่นยำ
5. ใช้ถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพ ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดภาพพจน์ จะชวนสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย และมองเห็นเด่นชัดขึ้น

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 58) ได้กล่าวถึงหลักการพูดที่สำคัญไว้ 4 ประการ คือ

1. เนื้อหาสาระดี น่าสนใจ มีข้อมูลถูกต้อง
2. มีวาทศิลป์
3. มีบุคลิกลักษณะดี
4. มีความจริงใจต่อผู้ฟัง

วรรณิ โสมประยูร (2534 : 133 - 136) ได้สรุปหลักการพูดที่สำคัญไว้ดังนี้

1. ศึกษาผู้พูด
2. รู้จักกาลเทศะ
3. รู้จักการจัดเนื้อหาเรื่องที่พูด
4. การเตรียมตัวพูด

2.1.5 ความมุ่งหมายของการพูด

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 57) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพูด ไว้ 4 ประการคือ

1. เพื่อค้นหาคำตอบ
2. เพื่อบอกกล่าว คือ การแสดงความรู้ความจริงเป็นขั้นตอน
3. เพื่อโน้มน้าวใจ คือ การพูดชี้ให้เห็นถึงประโยชน์
4. เพื่อจรรโลงใจ คือ การชี้ให้เห็นถึงคุณงามความดี คุณค่าอันน่านิยม

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) (กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 15) ได้กำหนดจุดประสงค์ของการสอนทักษะการพูดของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ว่า เพื่อให้มีความสามารถในการลำดับเหตุการณ์ วิพากษ์วิจารณ์และสรุปความ มีทักษะในการพูดประเภทต่าง ๆ พูดสื่อความได้ชัดเจนและถูกต้อง ใช้คำพูดได้ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล กล่าวพูด และสามารถใช้คำพูดในการติดต่อสื่อสารด้านมนุษยสัมพันธ์ และบูรณาการงานได้ มีมารยาทและบุคลิกภาพที่ดี และใช้ทักษะในการพูดเพื่อความบันเทิงต่าง ๆ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพูดมีความสำคัญต่อมนุษย์ ทั้งในชีวิตประจำวัน การเรียน และการทำงาน นอกจากนั้นผู้ที่มีลักษณะการพูดที่ดีจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดีด้วย ลักษณะการพูดที่ดีได้แก่ การพูดความจริง การพูดในสิ่งที่เห็นประโยชน์ การพูดสุภาพ การพูดในสิ่งที่เป็นที่พึงพอใจของผู้ฟัง ตลอดจนพูดให้เหมาะกับกาลเทศะ โอกาสและบุคคลแต่ข้อบกพร่องในการพูดที่พบบ่อยก็คือ การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ใช้ภาษาตลาด ใช้คำสุภาพไม่เป็น และใช้คำหยาบคายอีกด้วย

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการพูดหน้าชั้นเรียน

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ราศคอฟ (เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Rahakopf . 1995: 194) กล่าวว่า นักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ และมีความหวั่นไหวง่าย เป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลในการพูด

แบร์ และโนเออร์ (เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Ross. 1974 : 91 ; Citing Baired and Knowler. n. d .) ได้รายงานการสำรวจ นักศึกษาที่เรียนวิชาพูดในวิทยาลัยต่าง ๆ หลายแห่ง พบว่า นักศึกษาประมาณ 60 - 70 เปอร์เซ็นต์ กล่าวว่าปัญหานี้เป็นปัญหารุนแรงสำหรับเขามาก

จากการวิจัยและการสังเกตเป็นเวลา 8 ปี ของรอธ และบอร์น (เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Ross. 1974 : 91 ; Citing Ross and Osborn . n . d .) แห่งวิทยาลัย Wayne State พบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการพูดเบื้องต้น มีปัญหาในเรื่องความวิตกกังวล ถ้าวัดประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียน ในหนึ่งห้องเรียนโดยเฉลี่ยแล้วแล้ว มีนักศึกษามากกว่า 3 ใน 4 มีปัญหาเรื่องนี้ ส่วนนักศึกษา 1 ใน 4 รายงานว่าอยากแก้ไขความรู้สึกที่เป็นปัญหานี้

กอร์ดอน และบอยด์ (อัมใจ พุทธนุรัตน์ . 2530 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Ross. 1974 : 93 - 94 ; Citing Gordon and Boyd. 1951 : 266 - 271) ได้ทำการศึกษา นักศึกษาที่มีปัญหาในเรื่องวิตกกังวล ถ้าวัด ประหม่าในการพูดหน้าชุมชน โดยศึกษาในแง่ประสบการณ์ สถิติปัญหาและบุคลิกภาพ พบว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวล ถ้าวัด ประหม่าในการพูดนั้นมักมีลักษณะดังต่อไปนี้คือ

1. ไม่มีโอกาสได้ออกไปแสดงกิจกรรมเกี่ยวกับ การพูดหน้าชั้นเรียนบ่อยครั้งนัก
2. ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตร หรือกิจกรรมทางสังคม เท่าที่ควร
3. มีปัญหาในเรื่องการปรับตัวทางด้านสังคม
4. เป็นผู้ที่ไม่มีแนวโน้มขาดความสามารถด้านการออกเสียง
5. เป็นผู้ที่มีความสนใจน้อย ทางด้านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับคำพูดที่แสดงออก เกี่ยวกับตนเอง และในการทำงานซึ่งเกี่ยวกับการประเมินผล

บัส (อัมใจ พุทธนุรัตน์ . 2530 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Buss . 1980 : 178 - 179) ศึกษาพบว่าบุคคลที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และมีความอาย จะเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลในการพูดในที่ชุมชน

จากงานวิจัยในต่างประเทศสรุปได้ว่า นักศึกษามีปัญหาส่วนใหญ่ในเรื่องความวิตกกังวลถ้าวัดประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียน หรือพูดต่อหน้ากลุ่มคนที่มีจำนวนมาก นักศึกษาที่มีปัญหาในการพูดหน้าชั้นเรียนส่วนมาก จะมีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ ไม่กล้าแสดงออก มีปัญหาในเรื่องการปรับตัว และมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วิภา มีสวัสดิ์ (2523 : 43 - 44) ได้ศึกษาผลของวิธีการกำจัดความรู้สึกล่อนไหวอย่างเป็นระบบ ที่ใช้ลดความรู้สึกลดกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนิสิต และเพื่อเปรียบเทียบความรู้สึกลดกังวล กลัว ประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนิสิตโดยใช้วิธีการที่มีระบบในการลดความรู้สึกล่อนไหว กับวิธีการปรับตัวตามธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2523 จำนวน 28 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 15 คน กลุ่มทดลอง 13 คน นิสิตกลุ่มควบคุมมีการปรับตัวตามธรรมชาติ นิสิตกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการที่มีระบบในการลดความรู้สึกล่อนไหวฝึกให้ตามโปรแกรม ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ผลจากการศึกษาพบว่า วิธีการกำจัดความรู้สึกล่อนไหวอย่างเป็นระบบ มีผลในการลดความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียน และพบว่า นิสิตที่ใช้วิธีการกำจัดความรู้สึกล่อนไหวอย่างเป็นระบบกับนิสิตที่ปรับตัวตามธรรมชาติมีความรู้สึกลดกังวล กลัว ประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์ (2527 : 45) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก เพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอุลิตไพบูลย์ชนูปถัมภ์ จังหวัดชัยนาท ปีการศึกษา 2526 ที่มีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน จำนวน 24 คน สุ่มแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 12 คน กลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดความวิตกกังวลในการพูด และการเพิ่มความเชื่อมั่นให้แก่ตนเอง ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก มีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน ต่ำกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัมใจ พุทธนุรัตน์ (2530 : 44) ได้ศึกษาผลของการผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย เพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 ที่มีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน จำนวน 20 คน สุ่มแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน ก่อนทดลองกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ได้ฝึกพูดหน้าชั้นเรียนในสถานการณ์ที่เป็นจริง จากนั้นกลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย กลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดความวิตกกังวลในการพูด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับ การฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย มีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน ต่ำกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยในประเทศสรุปได้ว่า การลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน สามารถทำได้หลายวิธี เช่น วิธีการลดความรู้สึกล่อนไหวอย่างเป็นระบบ วิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก วิธีการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย เป็นต้น

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2527 : 30) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่าเป็นการพิจารณาสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือหลาย ๆ สิ่งหลาย ๆ อย่าง มี “ จุดหมาย “ โดยการใช้อวัยวะสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือทั้ง 5 ส่วน ในการพิจารณาสิ่งนั้น ๆ การสังเกตจะต้องมีจุดมุ่งหมายอย่างแน่นอน ล่วงหน้าก่อนการสังเกต

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐาน ในการศึกษาพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมสังเกต ต้องเป็นพฤติกรรมที่คนแสดงออก กระทำหรือตอบโต้ต่อสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และต้องเป็นพฤติกรรมที่ สังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยิน และวัดได้

จากการให้ความหมายของการสังเกตดังกล่าว สรุปว่า การสังเกต หมายถึง การพิจารณาพฤติกรรม ของบุคคลที่แสดงออก กระทำ หรือโต้ตอบสิ่งเร้าอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยพฤติกรรมที่จะสังเกตนั้นต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกต เห็นได้ นับได้ และวัดได้

3.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 63) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกตว่า การสังเกตพฤติกรรมนั้นจะทำให้ครูได้ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data) ของพฤติกรรมที่ต้องการจะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลง และ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกตไว้เช่นเดียวกันว่า เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาแล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อจะทราบว่าพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

นอกจากนี้กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ (2527 : 32) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกตที่ใช้ในการแนะแนวไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจเป็นครั้งแรก หรืออาจได้เพิ่มเติมรายละเอียดซึ่งเคยได้รับบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่าปกติหรือไม่เพื่อใช้ประกอบการแนะแนวนุคคลให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาและแนะแนวต่อไป
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้ที่มีความรอบคอบและไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบจากสิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ที่ปรับตัว ได้ดีและรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

3.3 หลักการสังเกตพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 63) กล่าวว่า ผู้สังเกตพฤติกรรมพึงยึดหลักดังต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมที่จะสังเกตให้เด่นชัด พฤติกรรมที่ครูควรจะต้องเลือกเพื่อทำการสังเกตนั้น ควรจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์มาตรฐานของห้องเรียน และครูคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนมากที่สุด และพฤติกรรมที่สังเกตเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ

เมื่อครูเลือกพฤติกรรมที่จะสังเกตได้แล้ว ครูต้องกำหนดพฤติกรรมให้ชัดเจนเพื่อที่จะไม่ว่าใครก็ตามหากเข้าใจพฤติกรรมที่กำหนดไว้แล้ว จะสามารถบอกได้ทันทีว่านักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นหรือไม่ เช่น พฤติกรรมการพูดคุยในห้องเรียน อาจกำหนดได้ดังนี้ คือ พฤติกรรมการพูดคุย คือ พฤติกรรมใดก็ตามที่นักเรียนส่งเสียงออกจากปากโดยไม่ได้รับอนุญาตจากครู ครูหรือผู้สังเกตไม่ควรที่จะสังเกตหลาย ๆ พฤติกรรมในเวลาเดียวกัน นอกจากจะมีประสิทธิภาพในการสังเกตเป็นอย่างดีแล้ว เพราะจะทำให้เกิดการสับสนได้

2. เลือกผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

2.1 นักเรียนสังเกตตนเอง คือการให้ผู้ที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมตนเอง

2.2 บุคคลอื่นเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจเป็นครู เพื่อนครู หรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างที่จะได้ข้อมูลใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรก เพราะผู้สังเกตมีแนวโน้มที่จะลำเอียงน้อยกว่าผู้ที่จะพัฒนาตนเอง อีกทั้งยังที่จะตรวจสอบความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตได้โดยการใช้ผู้สังเกตมากกว่า 1 คน ขึ้นไป สังเกตพฤติกรรมเดียวกันของคน ๆ เดียวกัน ซึ่งถ้าผู้สังเกตพฤติกรรมทั้ง 2 คน สังเกตได้ใกล้เคียงกัน หรืออย่างน้อยที่สุดต้องเห็นพ้องกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ก็นับได้ว่าข้อมูลได้มีความเที่ยงตรง

3. เลือกสถานที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของครูว่าต้องการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในสถานที่ใด อาจเป็นห้องเรียน ในห้องสมุด หรือบ้านของนักเรียนก็ได้

4. เลือกเวลาที่จะทำการสังเกตพฤติกรรม การเลือกเวลาควรจะต้องเลือกที่มีพฤติกรรมเกิดขึ้นบ่อยที่สุด และควรจะใช้วิธีสุ่มเวลา หมายความว่า ผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งในเวลาเดียวของวันเดียว แต่จะสุ่มสังเกตหลาย ๆ เวลาของวันเดียวได้ เช่น ตอนเช้า บ่าย และตอนก่อนเลิกเรียน เป็นต้น ช่วงการสังเกตโดยการสุ่มเวลานั้นจะทำให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด เนื่องจากว่าไม่มีพฤติกรรมใดที่เกิดขึ้นบ่อยในช่วงเวลาเดียวกันตลอดเวลา

5. เลือกบันทึกพฤติกรรมให้เหมาะสม แบบบันทึกกิจกรรมนั้นผู้ทำการสังเกตควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเอง โดยมุ่งสร้างให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่จะศึกษา ดังนั้นจึงแบ่งวิธีการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

5.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยเน้นความถี่หรือจำนวนครั้ง ของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในเวลาสังเกตนั้น ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ ที่เกิดในช่วงเวลาดังกล่าว ก็ไม่นำมาบันทึก

5.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมพึงประสงค์ที่จะศึกษา ส่วนเกณฑ์ในการนับช่วงเวลานั้นจะต้องกำหนดให้แน่นอน โดยจะต้องให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น สังเกตพฤติกรรมช่วง 5 นาที ทุก ๆ 6 นาที เป็นเวลา 1 ชั่วโมง จะสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนคนนั้น ๆ ในช่วงเวลานั้น ๆ นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตได้ครั้งละหลาย ๆ คน โดยสลับช่วงเวลาครั้งละ 1 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตสามารถแยกได้เป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตพฤติกรรมได้หลายประเภทพร้อม ๆ กัน โดยจำแนกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาเป็นพฤติกรรมใดบ้าง และเพื่อความสะดวกในการบันทึก ควรกำหนดรหัสของพฤติกรรมแต่ละประเภทด้วย หากประเภทของพฤติกรรมที่จะสังเกตและบันทึกนั้นมีหลายประเภท

3.4 หลักการบันทึกพฤติกรรม

สม โภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 67 - 71) ได้กล่าวถึงหลักการบันทึกพฤติกรรม ได้ดังนี้ คือ

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่เด็กชาย สมชาย ยกมือขึ้นเพื่อถามคำถาม และตอบคำถามในชั่วโมงเรียนคณิตศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกความถี่ได้นั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่องเวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกัน และจะต้องใช้เวลาบันทึกแต่ละวัน การบันทึกความถี่นั้นเพียงแต่ทำรอยจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น

2. บันทึกเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถใช้บันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเกิดต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ตาม โดยผู้ที่ทำการบันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่จะบันทึกให้แน่นอน เช่น ต้องการจะบันทึกพฤติกรรมการคุยในช่วงเวลา 30 นาที ในวิชาคณิตศาสตร์ ก็แบ่งเวลา 30 นาที ออกเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ เท่า ๆ กัน อาจเป็นช่วงเวลา 30 นาที หรือ 20 นาที ตามแต่ความต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็พิจารณาว่า พฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดให้ใส่ 0 ลงในช่องเวลานั้น แต่ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้น

เกิดขึ้นแม้จะเกิดมากกว่า 1 ครั้ง ในช่วงเวลานั้นก็ตามให้นับเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดยเขียน 1 ในช่องเวลาที่เกิดขึ้น

3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้บันทึกพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกนี้เพียงแต่ใช้นาฬิกาจับเวลา แล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นใช้เวลาเกิดนานเท่าใด ทำจนหมดเวลา

3.5 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

วิธีการเสนอข้อมูมนั้นนิยมเสนอในรูปของกราฟ และนิยมเสนอในรูปของกราฟเส้นตรง ซึ่งในกราฟรูปเดียวนั้นอาจเสนอเพียงพฤติกรรมเดียวหรือหลายพฤติกรรม พฤติกรรมของบุคคลคนเดียว หรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมเดียวของหลาย ๆ บุคคล หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว ในการสร้างโปรแกรมเพื่อที่จะพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็น ถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้น จะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่สังเกตวันเวลาที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต . 2526 : 20)

3.6 ประโยชน์ของการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 39 - 40) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสังเกตพฤติกรรม ได้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและบันทึก พฤติกรรมที่พึงประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีปรับพฤติกรรม ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะปรับ และเป้าหมายของเวลาปรับพฤติกรรมนั้น ๆ
3. จะช่วยให้ทราบทิศทางของพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะปรับว่าเปลี่ยนแปลง หรือ ไม่หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด
4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐาน ที่ได้เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการปรับพฤติกรรมแล้ว และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกที่สามารถเห็นได้ นับได้ วัดได้ โดยเครื่องมือการสังเกต ในการสังเกตพฤติกรรมผู้สังเกตต้องกำหนดพฤติกรรมที่สังเกตให้ชัดเจน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน ตำบลบางโพธิ์พาง เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 21 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิชาวิทยาศาสตร์ โดยผู้วิจัยได้เป็นผู้สอน และได้ใช้วิธีการประเมินพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนทั้งหมด 85 คน แล้วเรียงคะแนนพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนจากคะแนนสูงสุดไปต่ำสุด และคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 จำนวน 21 คน
2. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนที่คัดเลือกได้ในข้อ 1 ผลการสังเกตพบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา มีจำนวน 21 คน ซึ่งมีรายชื่อนักเรียนตรงกับที่ได้จากการประเมินในข้อ 1 ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 10 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 จำนวน 11 คน
3. ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจจากนักเรียนในข้อ 2 ในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจทุกคน แล้วผู้วิจัยสุ่มอย่างง่ายจากนักเรียนในข้อ 2 มาจำนวน 16 คนเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 8 คนและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 จำนวน 8 คน แล้วผู้วิจัยสุ่มห้องเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 เป็นกลุ่มควบคุม และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 เป็นกลุ่มทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบประเมินพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน
3. โปรแกรมการสื่ พฤติกรรม การแสดงออก

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน

- 1.1 ผู้วิจัยศึกษาคำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดหน้าชั้นเรียน
- 1.2 ผู้วิจัยสังเกตการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5
- 1.3 ผู้วิจัยนำแบบประเมินความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของ กัญจะนา พุ่มมาตา (2534 : 102) ซึ่งใช้ประเมินความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นำมาดัดแปลงให้เหมาะสม
- 1.4 นำแบบประเมินการพูดหน้าชั้นเรียนที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมนเขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน แล้วนำมาปรับปรุง แก้ไข ก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

2. แบบบันทึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน

- 2.1 ผู้วิจัยศึกษาคำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและการบันทึกการสังเกต
- 2.2 ผู้วิจัยสังเกตการพูดหน้าชั้นเรียนของ นักเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
- 2.3 ผู้วิจัยนำแบบบันทึกความกลัว ในการพูดหน้าชั้นเรียนของ กัญจะนา พุ่มมาตา (2534 : 104) ซึ่งได้บันทึกความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นำมาดัดแปลงให้เหมาะสม
- 2.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

2.5 ลักษณะและการให้คะแนนของแบบบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน แบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้ ได้จากการสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงโม่งเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ โดยบันทึกพฤติกรรมคนละ 5 นาที

2.6 การให้คะแนนพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนถ้าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น ในช่วงเวลาที่กำหนด ให้บันทึกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็น 1 และไม่เกิดพฤติกรรมเป็น 0 ลงในช่วงพฤติกรรม และการบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ซึ่งคนที่ได้คะแนนสูงจะมีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมต่ำ และคนที่ได้คะแนนต่ำจะมีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมสูง

3. โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

3.1 ผู้วิจัยศึกษาบทความ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

3.2 ผู้วิจัยศึกษาตัวอย่างโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ของบรรจง รุ่งอารีย์ (2538 : 88 - 117) และวราวุธ ทวีลาภ (2539 : 108 - 136)

3.3 สร้างโปรแกรมการฝึก พฤติกรรมการแสดงออก ให้สอดคล้องกับความมุ่งหมาย และนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาค้นคว้า

3.4 นำโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมไปหาความเชื่อมั่นเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 2 คน คือ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กริทอง และ รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี ตรวจสอบในเรื่องความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหาและวิธีดำเนินการ

3.5 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงตามที่ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะ

3.6 นำโปรแกรมที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้กับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน แล้วนำมาปรับปรุงเกี่ยวกับเนื้อหาและเวลาเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

สำหรับโปรแกรมการฝึก พฤติกรรมการแสดงออก ผู้วิจัยดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ๆ ละ 3 ครั้งๆ ละ 50 นาที รวมทั้งหมด 12 ครั้ง ในวัน จันทร์ พุธ ศุกร์ เวลา 15.30 - 16.20 น . (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการก่อนการทดลอง

1. ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยวิจัย 1 คน โดยมีหลักเกณฑ์การคัดเลือกดังนี้ ผู้ช่วยวิจัยเป็นครูสายผู้สอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาแล้วเป็นระยะเวลา 5 ปี และกำลังสอนวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีดำเนินการของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

2. ผู้ช่วยวิจัยให้เข้าใจเกี่ยวกับวิธีการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน การสังเกต การบันทึกการให้คะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน การฝึกใช้เวลาก่อนเริ่มการทดลองการวิจัย 2 สัปดาห์

ขั้นตอนการสังเกตพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจาก อาจารย์ลัดดา วิทยานุกาญจน์ เป็นผู้ช่วยวิจัย
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน และบันทึกการสังเกตให้เข้าใจตรงกันและใช้ได้ถูกต้อง โดยหาความเชื่อมั่นในการสังเกตหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป
3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตนักเรียนในห้องเรียนในวิชา วิทยาศาสตร์ โดยอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมและได้ยินเสียงของนักเรียนชัดเจนและไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม
4. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนขณะพูดหน้าชั้นเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ ขณะทำการทดลอง 4 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 1 สัปดาห์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจะสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนใช้เวลาในการสังเกตสัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที วันจันทร์และวันพุธ เวลา 8.40 - 9.30 น. วันอังคารและวันพฤหัสบดีเวลา 13.00 - 13.50 น. จะสลับเวลาสังเกตระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ขณะทำการทดลองใช้เวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวม 12 ครั้ง วันจันทร์และวันพุธ เวลา 8.40 - 9.30 น. วันศุกร์เวลา 11.10 - 12.00 น. จะสลับเวลาสังเกตระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไปจึงจะถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ .2536 : 33) สูตรในการคำนวณดังนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{คะแนนรวมต่ำกว่า}}{\text{คะแนนรวมสูงกว่า}}$$

ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย จะสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเพื่อหาความเชื่อมั่นของการสังเกตทั้ง 3 ระยะ จะต้องได้ความเชื่อมั่นของการสังเกตตั้งแต่ .80 ขึ้นไป

วิธีดำเนินการทดลอง

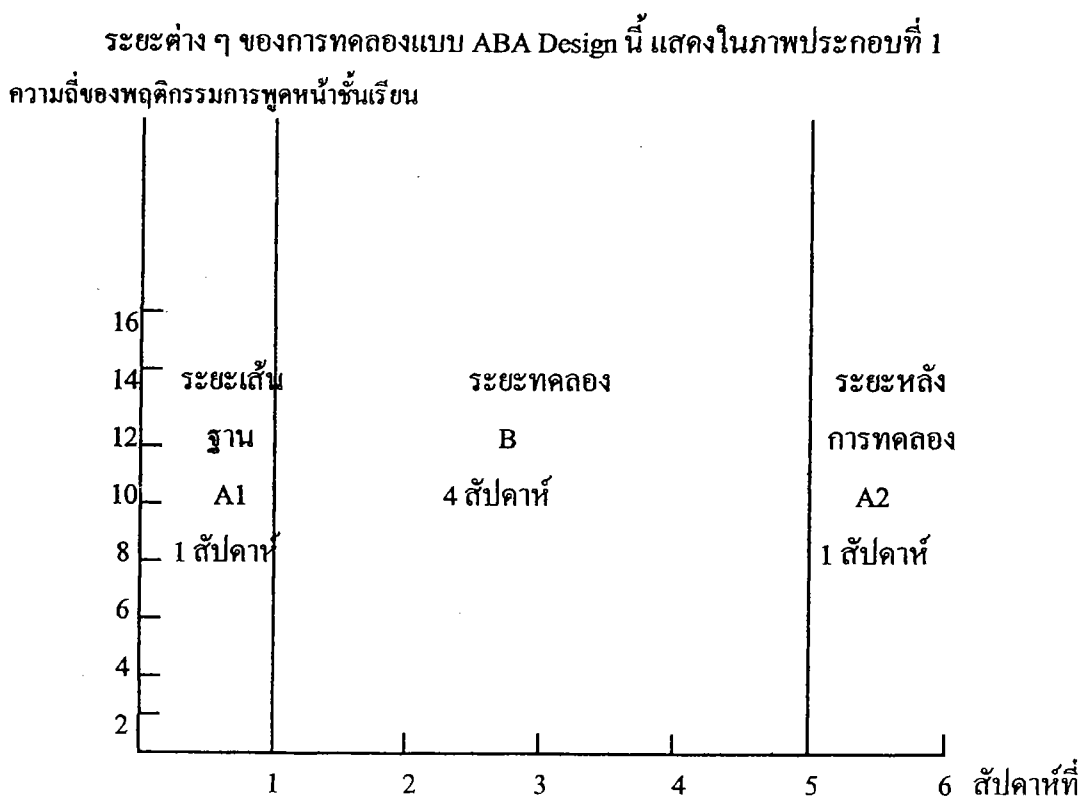
แบบแผนการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบ ABA Design (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ . 2536 : 155 -156) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะดังนี้

ระยะที่ 1 (A1) ระยะพื้นฐานใช้เวลา 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในสภาพการเรียนการสอนปกติในวิชาวิทยาศาสตร์ ในระยะพื้นฐานนี้ยังไม่ได้ฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนกลุ่มทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลองใช้เวลา 4 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในระยะนี้กลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และกลุ่มควบคุมจะไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน

ระยะที่ 3 (A2) ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 1 สัปดาห์ เพื่อติดตามผลการทดลองที่มีต่อพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติวิชาวิทยาศาสตร์



ภาพประกอบ 1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะเสัฐานพฤติกรรม (A1) เริ่มสัปดาห์ที่ 1 ใช้เวลาทั้งหมด 1 สัปดาห์ตั้งแต่วันที่ 21 กรกฎาคม 2540 ถึงวันพฤหัสัปีที 24 กรกฎาคม 2540 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ในวันจัันทรถึงวันพฤหัสัปี วันจัันทรและวันพฤษัสังเกตเวลา 8.40 -9.30 น. วันอังคารและวันพฤหัสัปีสังเกตเวลา 13.00 - 13.50 น. สลับเวลากันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาสัมประสิทธิัความสอดคล้อง ซึ่งจะไดัค่าสัมประสิทธิัความสอดคล้องตั้งแต ่.80 ขึ้นไป

2. ระยะทดลอง (B) เริ่มสัปดาห์ที่ 2 - 5 รวม 4 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 28 กรกฎาคม 2540 ถึง วันที่ 22 สิงหาคม 2540 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนเวลา 15.30 - 16.20 น. ในวันจัันทร วันพฤษั และวันสุักรั สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ในวันจัันทร วันพฤษั และวันสุักรั วันจัันทร และ วันพฤษั เวลา 8.40 - 9.30 น. วันสุักรัเวลา 11.10 - 12.00 น. ใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้ง แล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกมาหาค่าสัมประสิทธิัความสอดคล้องซึ่งจะไดัตั้งแต ่.80 ขึ้นไป และผู้วิจัยซึ่งทำการสอนเองให้แรงเสริมทางสังคม ให้คำแนะนำ และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน

2.2 กลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

3. ระยะหลังการทดลอง (A2) เริ่มสัปดาห์ที่ 6 รวม 1 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 25 สิงหาคม 2540 ถึงวันที่ 28 สิงหาคม 2540 เป็นระยะติดตามผลการทดลองที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในระยะนี้ไม่มีการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ในวันจัันทร วันอังคาร วันพฤษั และวันพฤหัสัปี วันจัันทร และวันพฤษัเวลา 8.40 - 9.30 น. วันอังคารและวันพฤหัสัปีเวลา 13.00 - 13.50 น. ผู้วิจัยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ได้ัสัมประสิทธิัความสอดคล้องตั้งแต ่.80 ขึ้นไป

การจัดกระทำกับข้อมูล

หลังจากได้คะแนนจากการสังเกตแล้วนำมาจัดกระทำดังนี้

1. เปรียบเทียบการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
3. นำคะแนนดิบมาเขียนกราฟการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน โดยนำความถี่ที่ได้จากการสังเกต ทั้ง 3 ระยะ คือ ในระยะพื้นฐาน ระยะทดลอง และระยะติดตามผล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 1.2 ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)
2. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Ranks Test)
 - 2.2 เปรียบเทียบผลต่างของการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ แมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum R_1$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum R_2$$

U แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดลอง

n_1 แทน จำนวนคนในกลุ่มทดลอง

n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มควบคุม

$\sum R_1$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มทดลอง

$\sum R_2$ แทน ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์เกี่ยวกับการวิเคราะห์และการแปลผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมาย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

Mdn แทน ค่ามัธยฐานพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

Mdn_{diff} แทน ค่ามัธยฐานความแตกต่าง ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

Q.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

Q.D._{diff} แทน ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ความแตกต่าง ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

U แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน - วิทนี

T แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ วิลคอกซัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

กลุ่มทดลอง	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	26	4	0**
หลังการทดลอง	8	9.5	1	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

2. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U
กลุ่มทดลอง	8	17.5	4.5	1.5**
กลุ่มควบคุม	8	8.5	1.5	

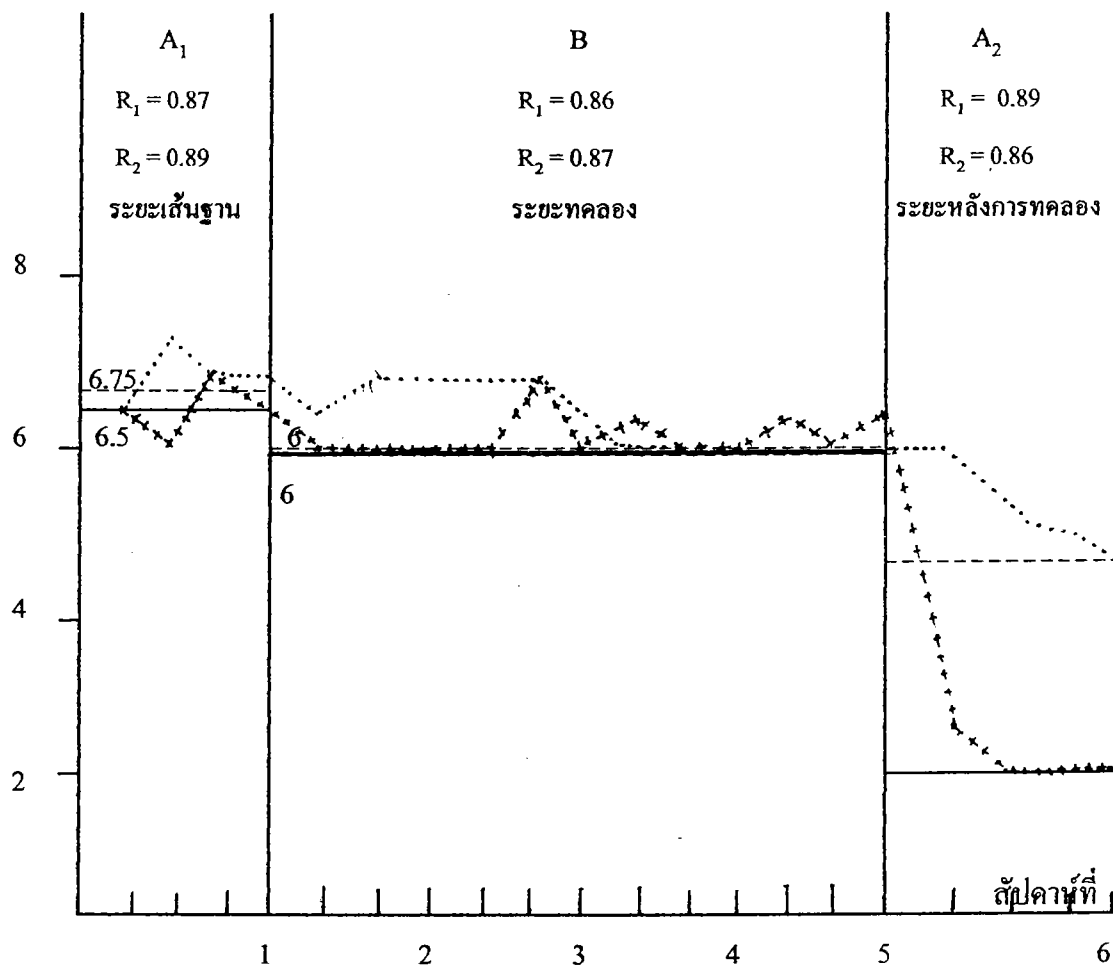
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก มีการพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่าการที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

3. ศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกำหนัดน้ำเย็น ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรม การแสดงออก และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ผลการวิเคราะห์ความถี่ ของพฤติกรรมกำหนัดน้ำเย็นชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ระยะพื้นฐานพฤติกรรม ระยะที่ 2 ระยะทดลอง ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง ปรากฏผลดังแสดงในภาพประกอบ

ความถี่ของพฤติกรรมกำหนัดน้ำเย็น



- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกำหนัดน้ำเย็นของนักเรียนกลุ่มทดลองในแต่ละช่วง
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมกำหนัดน้ำเย็นของนักเรียนกลุ่มควบคุม ในแต่ละช่วง
- ++++ ความถี่ของพฤติกรรมกำหนัดน้ำเย็นของนักเรียนกลุ่มทดลอง แต่ละสัปดาห์
- ความถี่ของพฤติกรรมกำหนัดน้ำเย็นของนักเรียนกลุ่มควบคุม แต่ละสัปดาห์
- R_1 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลอง
- R_2 ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มควบคุม

ภาพประกอบ 2 ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมกำหนัดน้ำเย็นของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในแต่ละระยะ

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นได้ว่า ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในระยะเส้นฐานและระยะทดลองลดลงลดลงจาก 6.5 เป็น 6.00 และค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนในระยะทดลองลดลงจาก 6.00 เป็น 2.00 ในระยะติดตามผล แสดงว่าวิธีการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มขึ้น

สำหรับกลุ่มควบคุม ที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้น ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนในระยะเส้นฐานพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนในระยะติดตามผลมีค่าเท่ากับ 4.75 ซึ่งลดลงกว่าระยะทดลอง แสดงว่า การไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทั้ง 3 ระยะ ภายหลังจากทดลองการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก และการไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ปรากฏว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าระยะเส้นฐาน อย่างไรก็ตามค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าค่ามัธยฐานของนักเรียนกลุ่มควบคุม

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น หลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก มีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม ตำบลบางโพรงพง เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 21 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม ตำบลบางโพรงพง เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบประเมินพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน
3. โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมในการแสดงออก

วิธีดำเนินการ

1. ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและแบบบันทึกพฤติกรรมในการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน เพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตเป็นเวลา 2 สัปดาห์ จนได้ค่าความเชื่อมั่นของการสังเกตเท่ากับ 0.92

2. ขั้นตอนการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยฝึกพฤติกรรมในการแสดงออกแก่นักเรียนกลุ่มทดลองตามโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมในการแสดงออก ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมในการแสดงออก การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ ABA (ABA Design) โดยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ

2.1 ระยะที่ 1 (A1) เป็นระยะพื้นฐาน เริ่มสัปดาห์ที่ 1 ใช้เวลาทั้งหมด 1 สัปดาห์ตั้งแต่วันที่ 21 กรกฎาคม 2540 ถึงวันพฤหัสบดีที่ 24 กรกฎาคม 2540 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในช่วงโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ วันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี วันจันทร์และวันพุธสังเกตเวลา 8.40-9.30 น. วันอังคารและวันพฤหัสบดีสังเกตเวลา 13.00-13.50 น. สลับเวลากันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้ว ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องได้ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเท่ากับ 0.87 และ 0.89 ตามลำดับ และผู้วิจัยนำพฤติกรรมในการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคนมาเขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน

2.2 ระยะทดลอง (B) เริ่มสัปดาห์ที่ 2 -5 รวม 4 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 28 กรกฎาคม 2540 ถึงวันที่ 22 สิงหาคม 2540 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 12 ครั้ง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้งๆ ละ 50 นาที ในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ในช่วงเวลาเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ วันจันทร์และวันพุธเวลา 8.40-9.30 น. ส่วนวันศุกร์เวลา 11.10-12.00 น. โดยใช้การสังเกตแบบกลุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาการสังเกตแต่ละครั้งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องเท่ากับ 0.86 และผู้วิจัยนำคะแนนพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคน มาเขียนกราฟเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของ พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนดังกล่าว

2.2.2 กลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก กับนักเรียนกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนจำนวน 12 ครั้ง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้งๆ ละ 50 นาที ในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ในช่วงเวลาเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ วันจันทร์และวันพุธเวลา 11.10-12.00น. วันศุกร์เวลา 8.40-9.30 น. โดยใช้การสังเกตแบบกลุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาการสังเกตแต่ละครั้ง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง เท่ากับ 0.87 และผู้วิจัยนำคะแนนพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคนมาเขียนกราฟเพื่อ ดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนดังกล่าว

2.3 ระยะเวลาทดลอง (A2) เริ่มสัปดาห์ที่ 6 ใช้เวลาทั้งหมด 1 สัปดาห์ตั้งแต่วันที่ 25 สิงหาคม 2540 ถึงวันที่ 28 สิงหาคม 2540 เพื่อติดตามผลการทดลองในการพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะนี้ไม่มีการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมแสดงออกโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ในช่วงเวลาเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ในวันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี วันจันทร์และวันพุธเวลา 8.40 - 9.30 น. วันอังคารและวันพฤหัสบดีเวลา 13.00 - 13.50 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยใช้การสังเกตแบบกลุ่มเหตุการณ์ แล้วนำผลบันทึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน มาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 0.89 และ 0.86 ตามลำดับ

3. ระยะเวลาหลังการทดลองผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 นำผลการสังเกตจากแบบบันทึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม ในระยะพื้นฐาน และระยะหลังการทดลอง มาวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติต่อไป

3.2 เสนอข้อมูลด้วยกราฟเส้น 3 ระยะ คือ ระยะพื้นฐาน ระยะทดลอง ระยะหลังการทดลอง

การจัดกระทำกับข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน กลุ่มทดลองก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก โดยใช้การทดสอบของ วิลคอกซัน (The wilcoxon's Matched Pairs signed - Ranks Test)
2. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก โดยใช้การทดสอบของ แมน - วิทนี (Mann - Whitney U Test)
3. ใช้คะแนนดิบของแต่ละกลุ่มเขียนกราฟเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนตั้งแต่ ระยะพื้นฐาน ระยะทดลอง ระยะหลังการทดลอง

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น หลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่า นักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก มีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียน เรียนรู้วิธีการพูดหน้าชั้นเรียน ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ทั้งภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกแต่ละครั้งนั้น ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึก แล้วให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการพูดหน้าชั้นเรียนที่เคยประสบมา และผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการดำเนินการฝึก ได้แก่ การใช้บทบาทสมมติ การใช้เทคนิคแม่แบบ การใช้แรงเสริมทางสังคม ซึ่งนักเรียนจะได้รับคำชมเชยเมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมในการพูด

หน้าชั้นเรียนได้อย่างเหมาะสม แต่ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมดังกล่าวยังไม่เหมาะสมผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลย้อนกลับ และให้คำแนะนำแก่นักเรียน นอกจากนี้ในระหว่างการฝึกนักเรียนมีโอกาสดูวิเคราะห์อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน ซึ่งทำให้นักเรียนได้เรียนรู้และภูมิใจที่มีพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมยิ่งขึ้น นอกจากนี้จากผลการสังเกตพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้จากแบบบันทึกพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนทั้ง 3 ระยะ คือระยะเสัฐานพฤติกรรม ระยะทดลอง พบว่าภายหลังการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออก นักเรียนมีพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น อันดับ 1 คือ การกระวนกระวายเดินไปเดินมา อันดับ 2 คือหยุดพูดกลางคัน อันดับ 3 คือ จังหวะการพูดเร็วเกินไป

ผลการศึกษาคั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของอารีย์ ลิลา (2536 : 56) ที่ศึกษาพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านน้ำรอบ อำเภอลาดสัก จังหวัดอุทัยธานี ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออก มีการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของไพพรรณ ไชยสุวรรณ (2537 : 58) ที่ได้รับการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองบางพรหม จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออก มีพฤติกรรมกาพูดเหมาะสมขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของบรรจง รุ่งอารีย์ (2538 : 53) ที่ศึกษาพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองใหญ่ อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออก มีการอภิปรายกลุ่มดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวราวุธ ทวีลาภ (2539 : 54) ที่ศึกษาพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านห้วยยายจิว อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกมีพฤติกรรมประชาธิปไตยด้านการระดมความคิดเห็นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกมีพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่า กลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้เพราะว่าการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออก เป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนรู้พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน ได้เหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง นักเรียนมีโอกาสดูฝึก พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน โดยผู้วิจัยได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน ที่นักเรียนกำลังแสดงออกว่าเหมาะสมหรือไม่ ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร นักเรียนได้สังเกตพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนของตัวเองที่เหมาะสมและร่วมกันแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเอง และฝึกปฏิบัติตามตัวเองรวมทั้งนักเรียนได้มีโอกาสดูบทบาทสมมติของการพูดหน้าชั้นเรียนตามสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนด และฝึกซ้อมพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสมทั้งด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางก่อนที่จะไปแสดงพฤติกรรมจริงในห้องเรียนตลอดจนได้รับการเสริมแรงทางบวก เมื่อนักเรียนแสดงพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสม ให้นักเรียนมีกำลังใจและพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ได้เร็วขึ้น นอกจากนี้นักเรียนยังได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกไปฝึกเพิ่มเติม ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์มากขึ้น และจากการที่นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในการฝึกพฤติกรรมแสดงออกเกี่ยวกับการพูดหน้าชั้นเรียนทำให้นักเรียนได้รับความสนุกสนาน กระตือรือร้น และสนใจในการเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกมีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก อย่างไรก็ตามนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก ก็สามารถพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนได้ เพราะนักเรียนมีส่วนในการกำหนดเงื่อนไขในการเสริมแรง ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น นักเรียนก็จะได้รับการเสริมแรงทางสังคมจากครูที่สอนวิชาวิทยาศาสตร์ ทำให้นักเรียนรู้สึกผลของการกระทำของตนเอง รู้สึกพอใจ ภูมิใจในตนเอง ทำให้เกิดกำลังใจที่จะควบคุมตัวเองได้ ดังนั้นนักเรียนจึงมีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลของการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมในการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้นดังนั้นควรจะนำวิธีการฝึกพฤติกรรมแสดงออกไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อไป

1.2 ผู้ที่จะนำวิธีการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนไปใช้ควรมีความชำนาญ หรือได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีดำเนินการต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจ และสามารถนำไปปฏิบัติได้

1.3 ควรมีการติดตามผลของการฝึกพฤติกรรมแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียน เพื่อศึกษาความคงทน ภายหลังจากทดลองเป็นระยะเวลา 3 เดือน หรือ 6 เดือน ว่าพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เพิ่มขึ้นหรือลดลงมากน้อยเพียงไร

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาตัวแปรต้นอื่น ๆ เช่นการควบคุมตนเองเป็นต้น เพื่อพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน

2.2 ควรศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมแสดงออก เพื่อพัฒนาตัวแปรตามอื่นๆ เช่น การปรับตัว หรือการได้วาทีเป็นต้น

2.3 ควรศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่นเช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กัญจะนา พุ่มมาลา. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปรางจินกัลยาณี จังหวัดปรางจินบุรี. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรี นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- จันทร์ฉาย พัทธกิจศิริกุล. ผลการจัดโปรแกรมฝึกความกล้าแสดงออกต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. อัดสำเนา.
- ฉัตรวรรณ ตันนะรัตน์. หลักทฤษฎี. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2519.
- ✓ ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. พูดได้ - พูดเป็น. ก้องหล้า. 2529.
- เทพวัลย์ สุชาติ. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความเครียดของนักสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์. วิทยานิพนธ์ ศค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530. อัดสำเนา.
- ทัศนีย์ ทานควนิช. วาทกรรม. เอกสารคำสอนรายวิชาภาษาไทย 103 . ชลบุรี . คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2529.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. การใช้ภาษาไทย อุบลราชธานี : คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2529
- นิพนธ์ ศิริธร . หลักการพูดต่อชุมชน ไทยวัฒนาพานิช, 2521.
- ✓ ประสงค์ ราชณสุข. การพูดเพื่อประสิทธิผล. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ผดุง อารยะวิญญู. เอกสารคำสอนวิชาศึกษานิเทศ 531. วิธีสอนพูด. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ ทบวงมหาวิทยาลัย, 2536.
- พรรณราย ทรัพย์ะประภา. “ การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก, ” แนะแนว. 15 (76) : 9 - 30 ; สิงหาคม - กันยายน , 2524.
- พรทิพย์ ทรัพย์สิน. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

- เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดชัยนาท. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.
- ไพโรพวรรณ ไชยสุวรรณ. ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อลดพฤติกรรมพูดที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองบางพรหม กรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.
- ✓ ยุกา สุภากุล. การสื่อความ. โครงการตำราคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2521.
- ยุพิน กองธรรม. ผลการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมในการแสดงออกเพื่อลดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- รังสรรค์ เพ็งหนู. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัดการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- ละเอียด ชูประยูร และคนอื่น ๆ . “ การศึกษาพฤติกรรมการแสดงออกในผู้ร่วมทีมจิตเวช, ” วารสารจิตวิทยาคลินิก. 9 (: 7 - 8 ; เมษายน 2521)
- วงพัทศรี ภูพันธ์ศรี. ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักเรียนหญิง. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- ✓ วรรณิ์ โสมประยูร. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- วัฒนา พันธุ์เมฆา. องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- วัลลภ ปิยะมโนธรรม. เทคนิคการรักษาโรคประสาทด้วยตนเอง. กรุงเทพฯ : เขียวบุ๊คพับลิชเชอร์, 2528.
- ✓ วิชาการ, กรม . หลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : ครุสภา, 2532.

- วิภา มีสวัสดิ์. การศึกษาผลของวิธีการกำจัดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบในการลดความรู้สึกกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของนิสิต มศว ประสานมิตร . ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- วิไล ไชยปรกรณ์. ผลของการฝึกอบรมพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกของนักศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิษณุโลก , 2523. อัดสำเนา.
- สนิท ตั้งทวี. การใช้ภาษาภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์ , 2529.
- สุรจิตต์ แสงอรุณ. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหัวเสือบุญแจ่มนิยลนิต จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2523. อัดสำเนา.
- สุจิตรา พรหมนุชาธิป. พฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- หุสย จำปาเทศ. จิตวิทยาสัมพันธ์ พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- อรวรรณ บิลันธนโอบาท. เราจะจัดการกับความกลัวในการสื่อสารหรือการประหม่าเวทีได้อย่างไร. เอกสารประกอบการฝึกอบรมเรื่องการพูดให้สัมฤทธิ์ผล แผนกวิชาอาชีวศึกษา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- อารีย์ ลีลา. ผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านน้ำรอบ อำเภอลานสัก จังหวัดอุทัยธานี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2525. อัดสำเนา.
- อัครา บุญทิพย์. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : ธเนศวรการพิมพ์ , 2525.
- อัมพร แก้วสุวรรณ. วิชาการพูด. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ , 2522.
- เอี่ยมจิต ศิศรีแก้ว. ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพและความวิตกกังวลของนักเรียนหญิง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ , 2524. อัดสำเนา.
- Alberti Robert E. and Micheal L. Emmons. A Guide to Assertive Living : Your Perfect Right. 4th ed. California ; Sanluis obispo Impact, 1982.

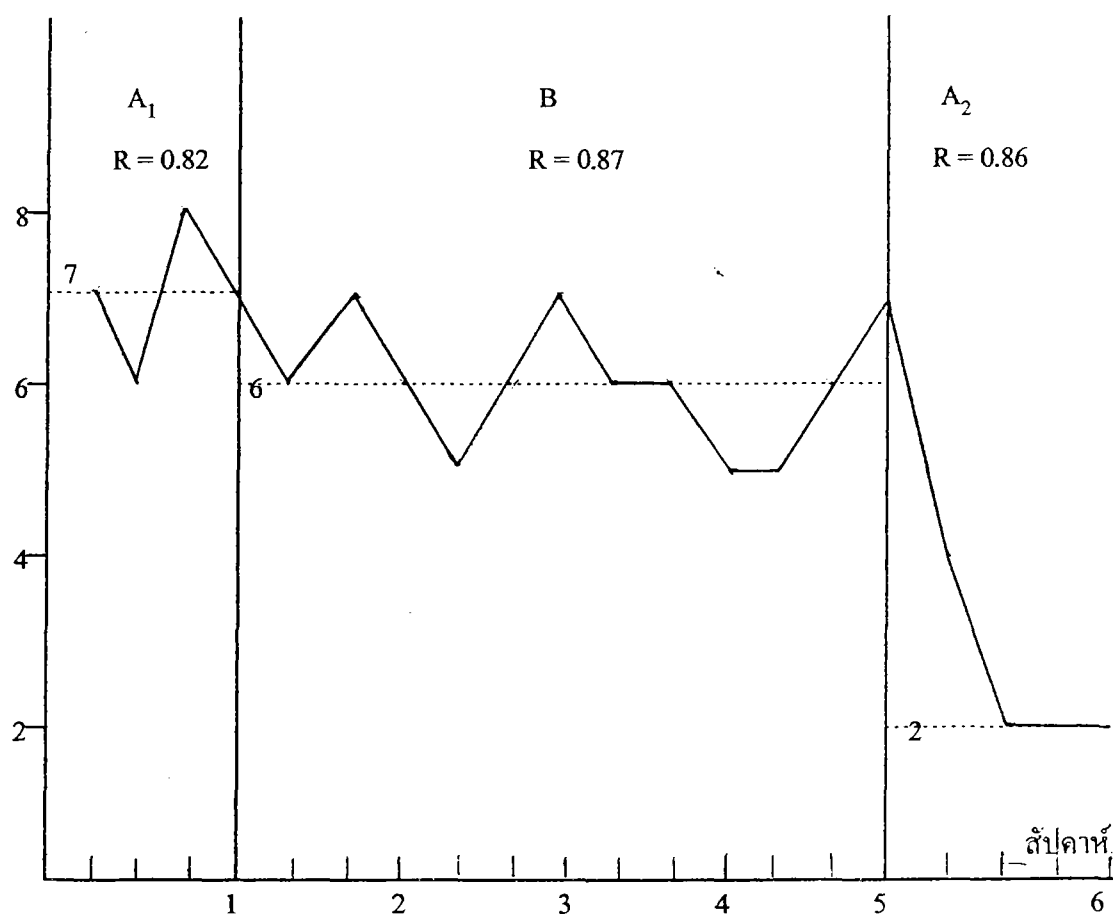
- Bower , Sharon Anthony and Gordon H . Bower. Assesting Yourself : A . Practical Guide for Positive Change. Massqachusetts : Addison - Weslly Publishing Company , 1976
- Fodor , Iris Goldstion. "The Treatment of Communication Problems with Assertiveness Training," in Handbook of Behavioral Interventions : A Clinical Guide. New York : John Wiley and Sons , Inc., 1980.
- Howze , Yvonne. Hadine Simmons. The Use of Assertiveness Training to Improve The Job Inferview Behaviors of Visually Impaired Adclescents. 116 ; November , 1990.
- Lee , Yul Dong , Ernest T . Hallbery and Harvey Hass ard . " Effects of Assertive Training of Aggressive Behavior of Adolescents," Journal of Counseling Psychology . 26 (5) : 459 - 461 ; 1977.
- Morris, J . " Fear Reduction Methods " W Helping People Change. F . Kanfer And A. Goldstein ed . New York , Pergamon Press 1975.
- Wilk. Carole and Virginia Coplan. " Assertive Training as Confidence Building Technique ", Personnel and Guidance Journal. 55 ; April , 1977.
- Wolpe, Joseph. The Practice of Behavior Therapy. 2 nd ed . New York : Pergamon Press , 1973.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ
2. ตารางเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนโดยรวม ของนักเรียน
กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
3. ตารางเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนโดยรวม ของนักเรียน
กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
4. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวม ของนักเรียน
กลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม
5. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน เป็นรายบุคคลของนักเรียน
กลุ่มทดลอง ตลอด 3 ระยะ
6. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน เป็นรายบุคคลของนักเรียน
กลุ่มควบคุม ตลอด 3 ระยะ
7. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรม
ของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง
8. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรม
ของกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

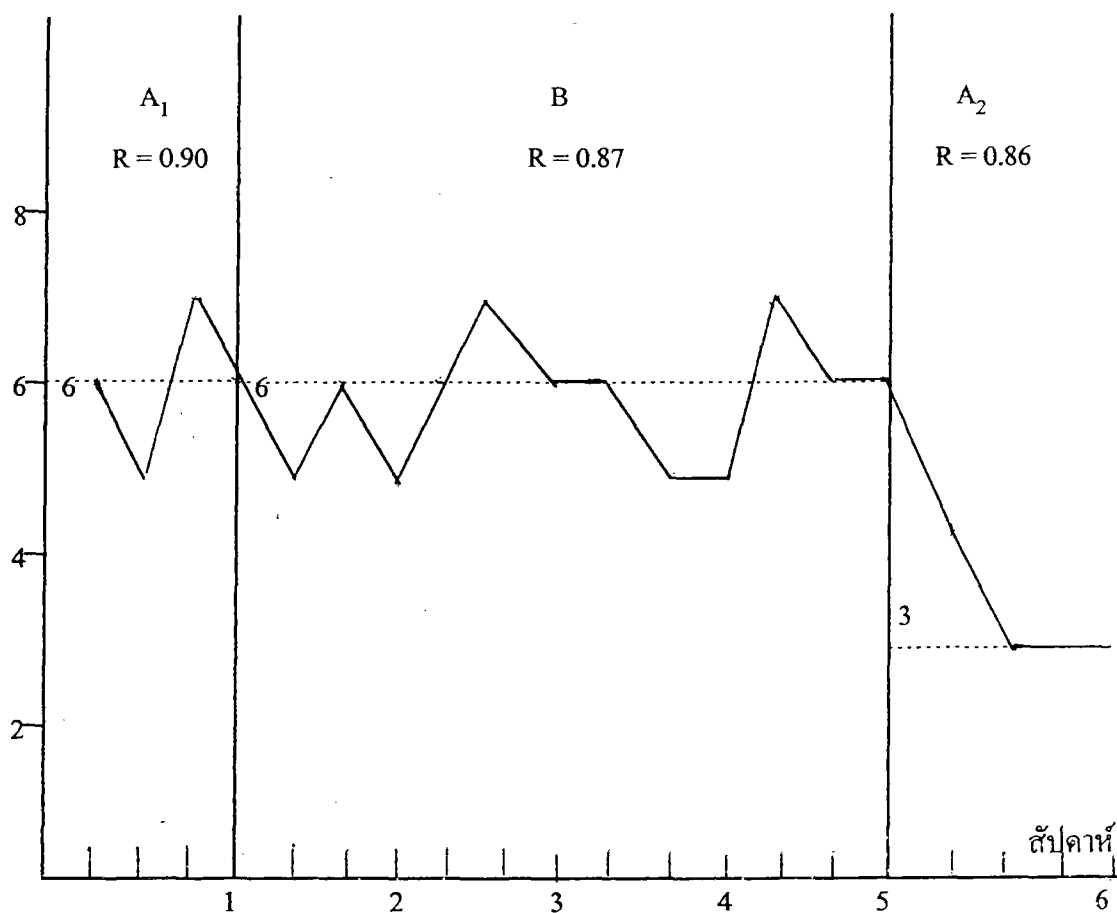
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ที่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

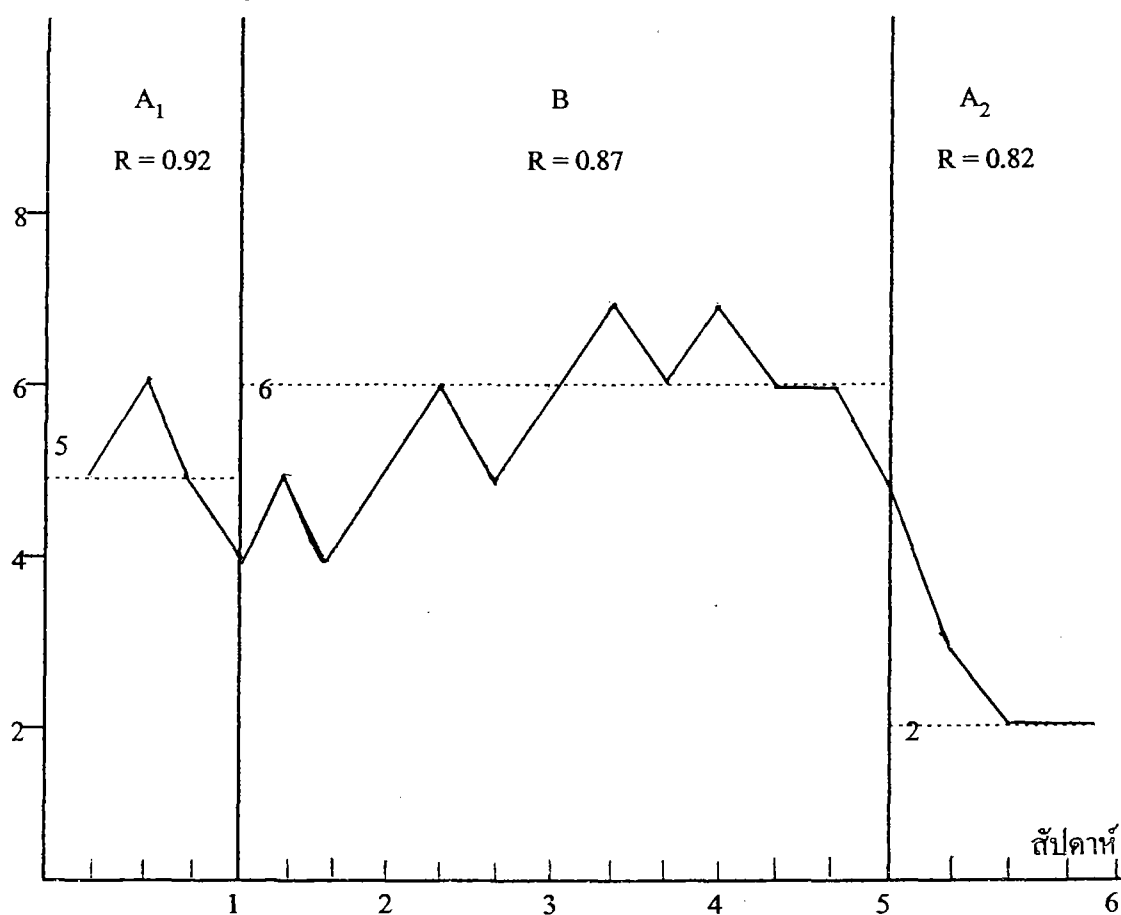
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ที่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

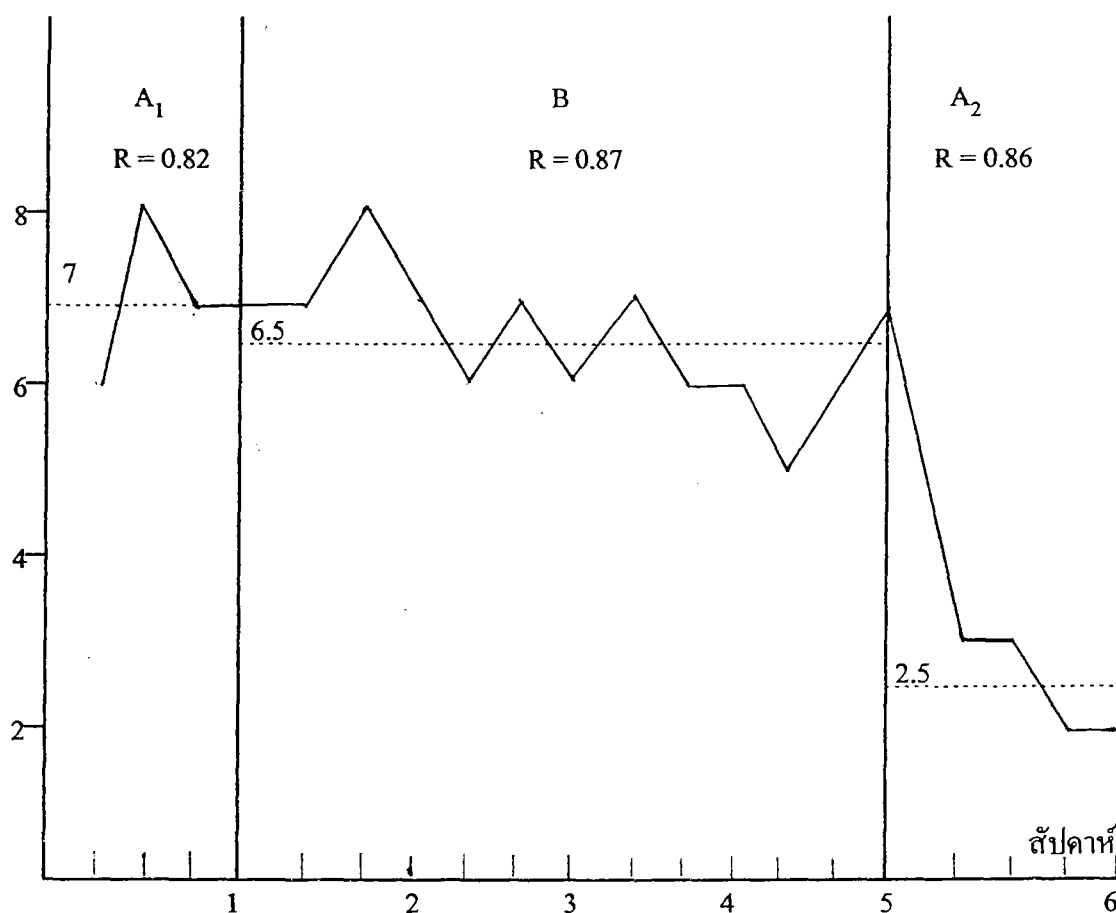
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ที่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

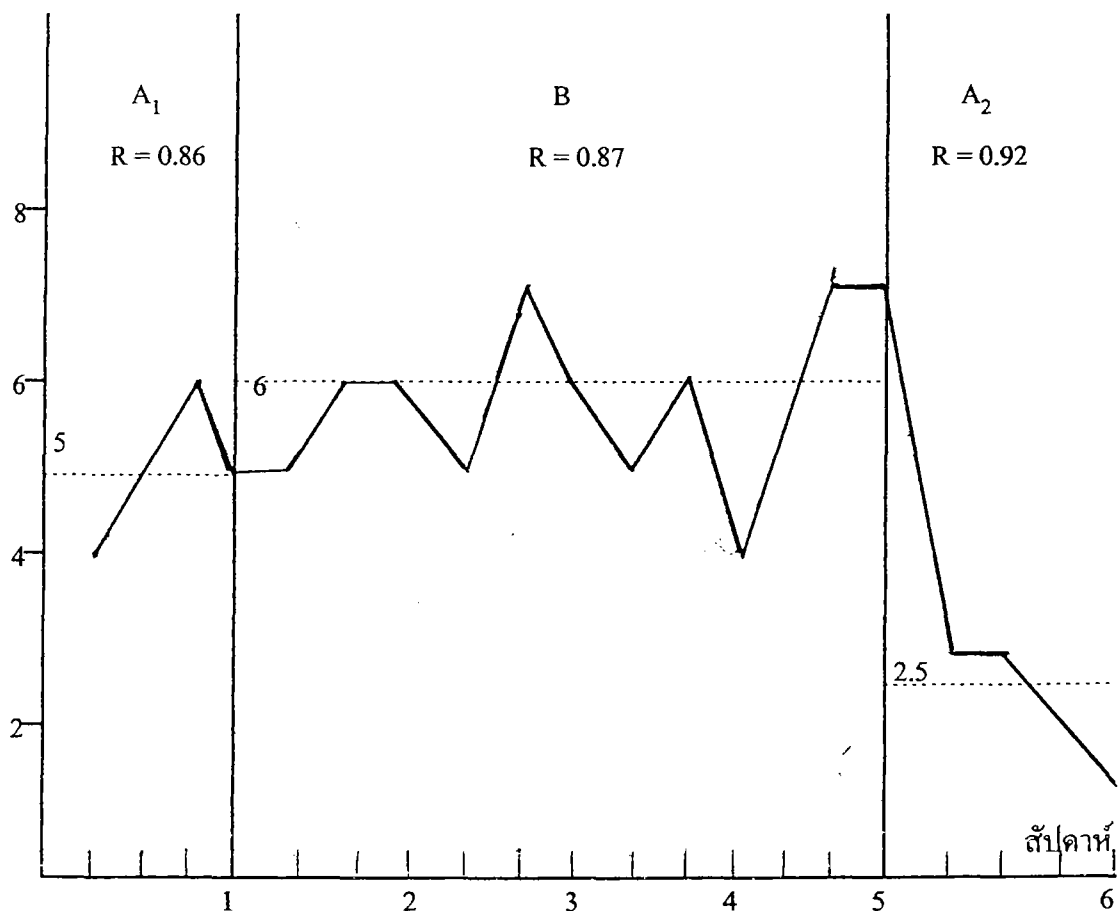
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ที่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

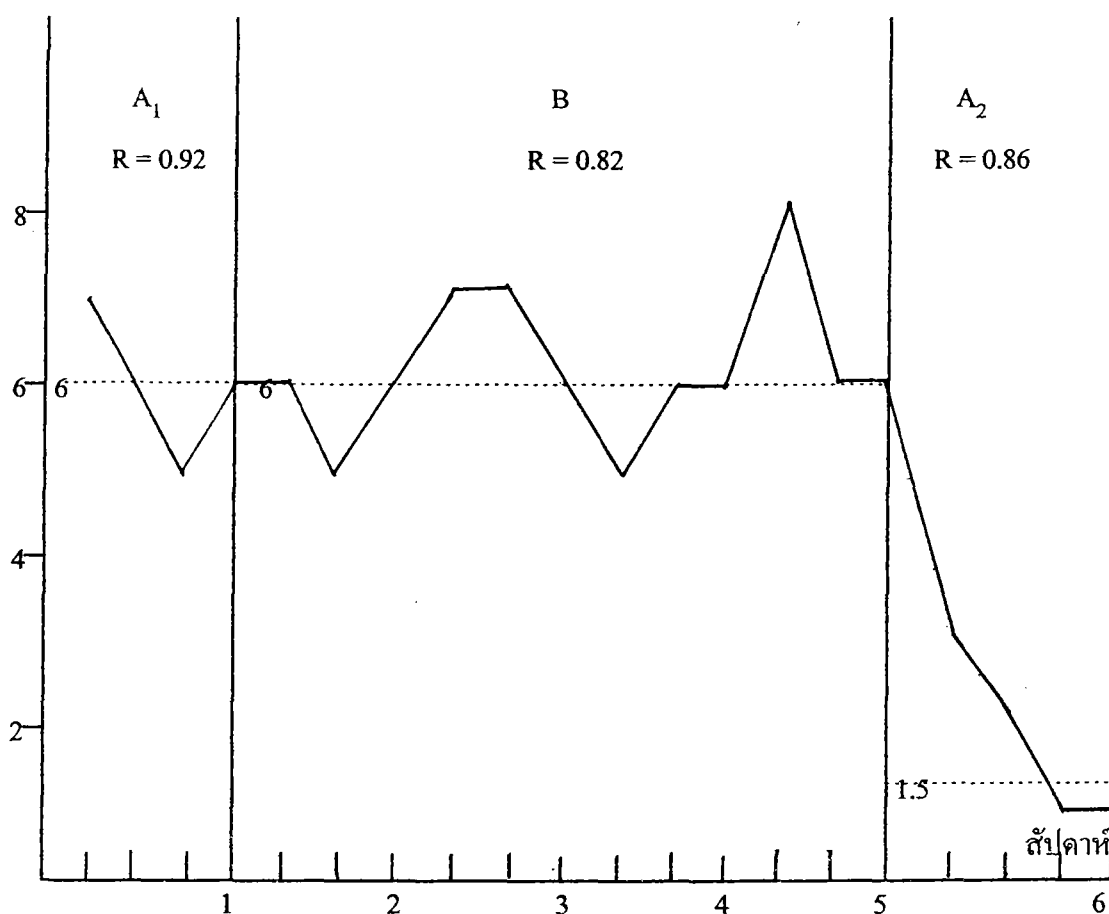
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

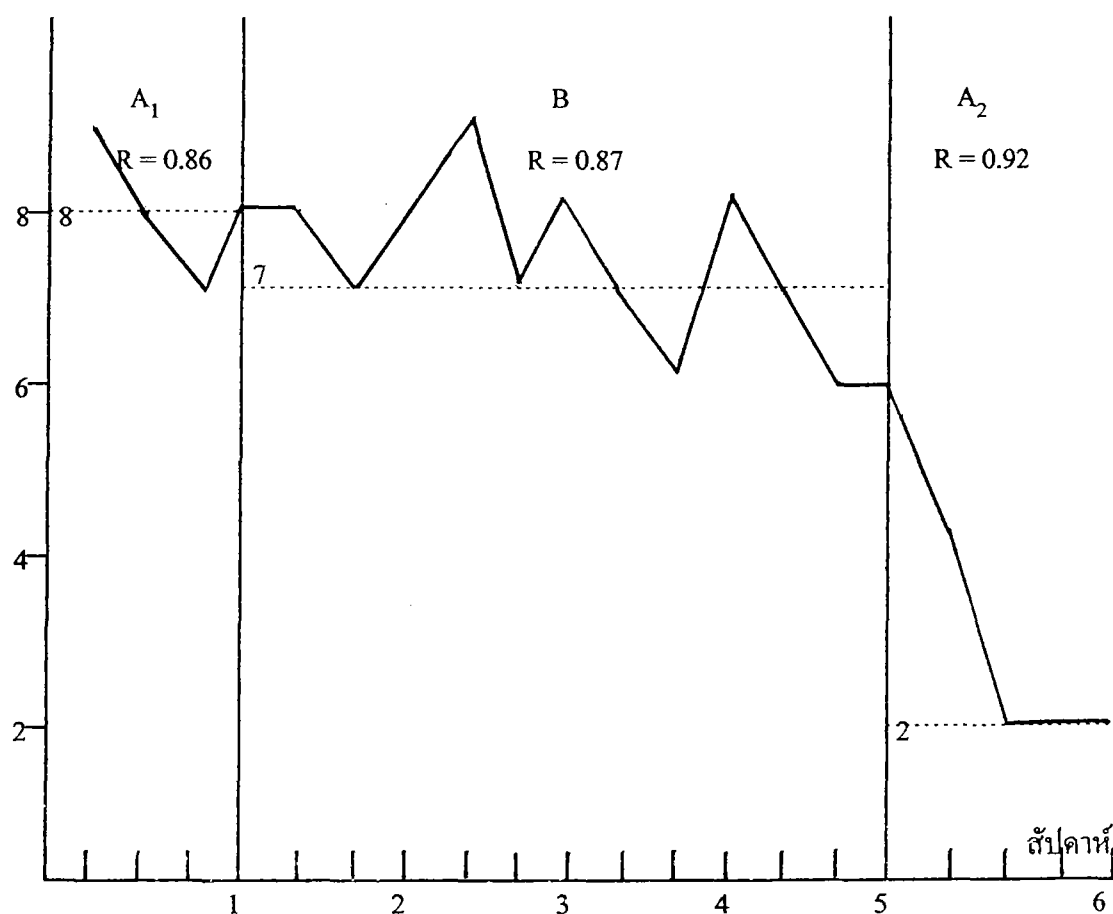
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

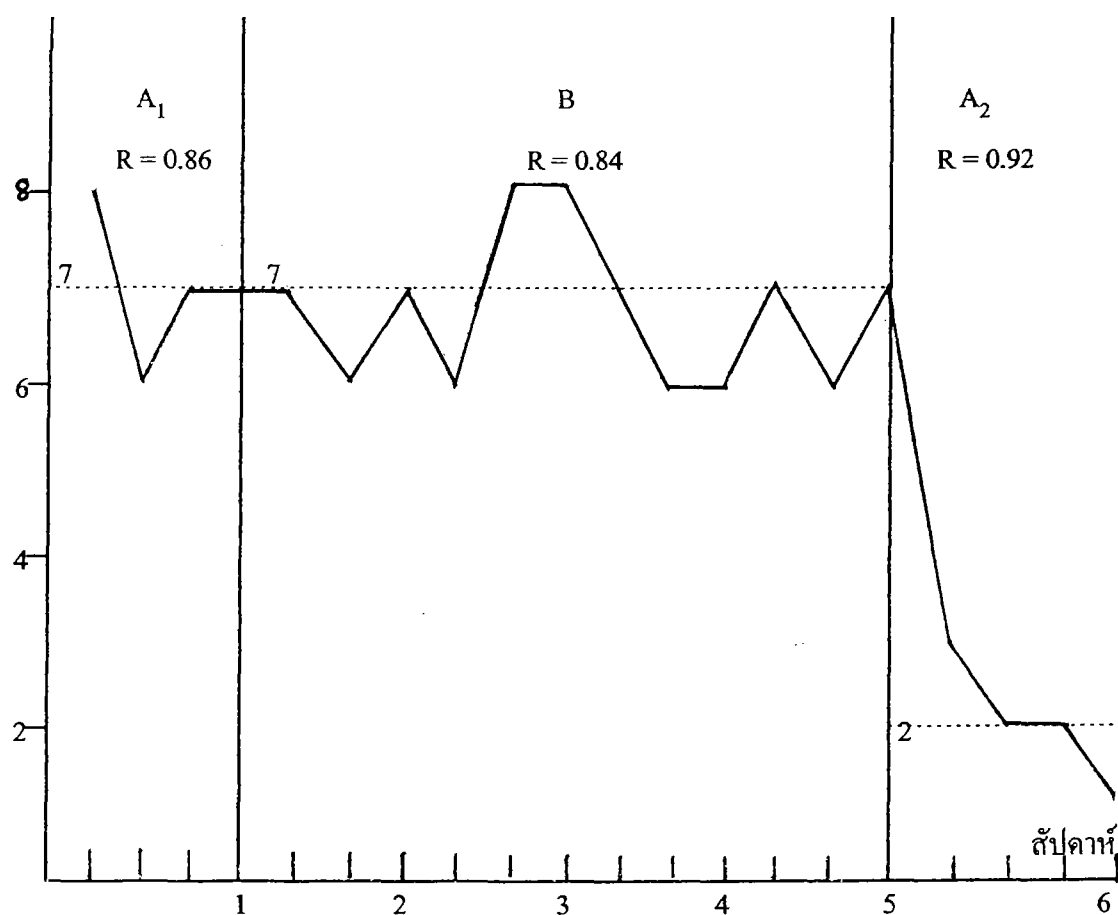
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ที่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

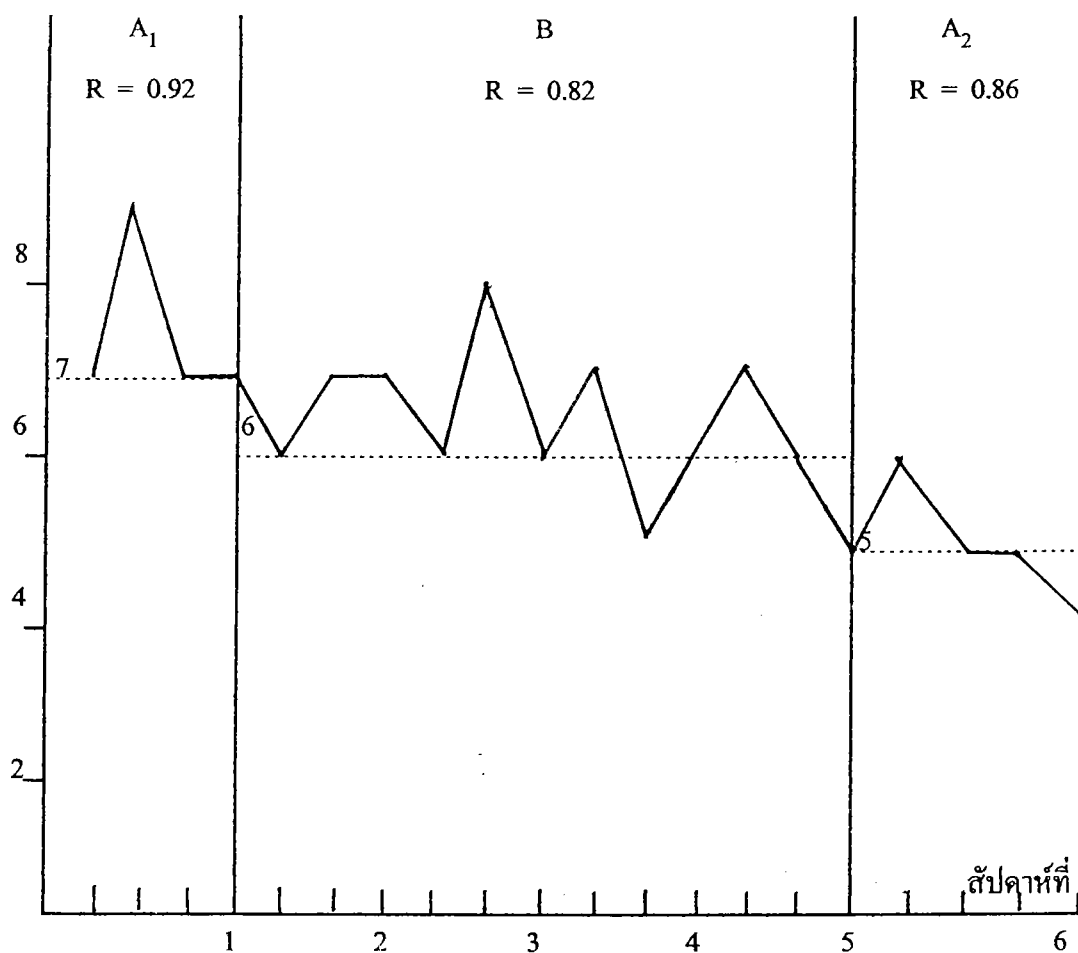
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ที่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

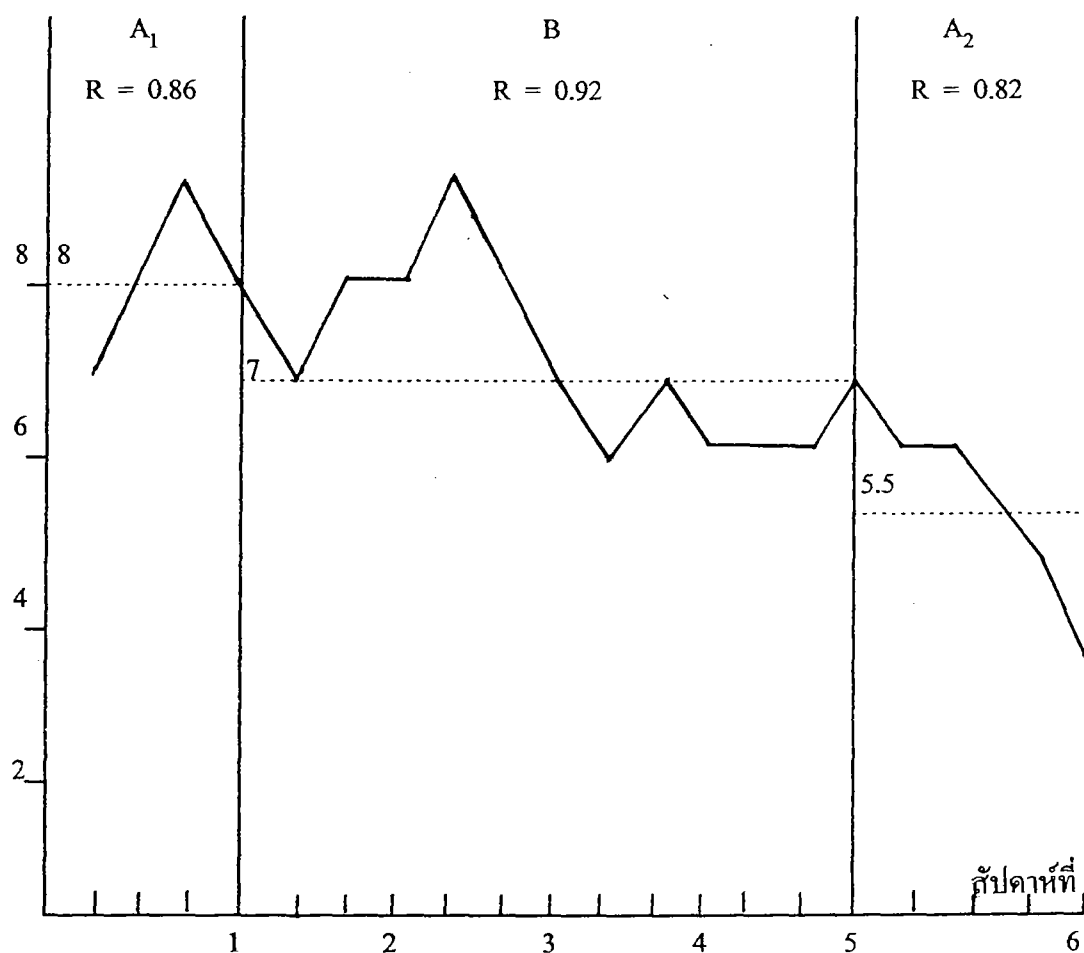
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ที่ไม่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

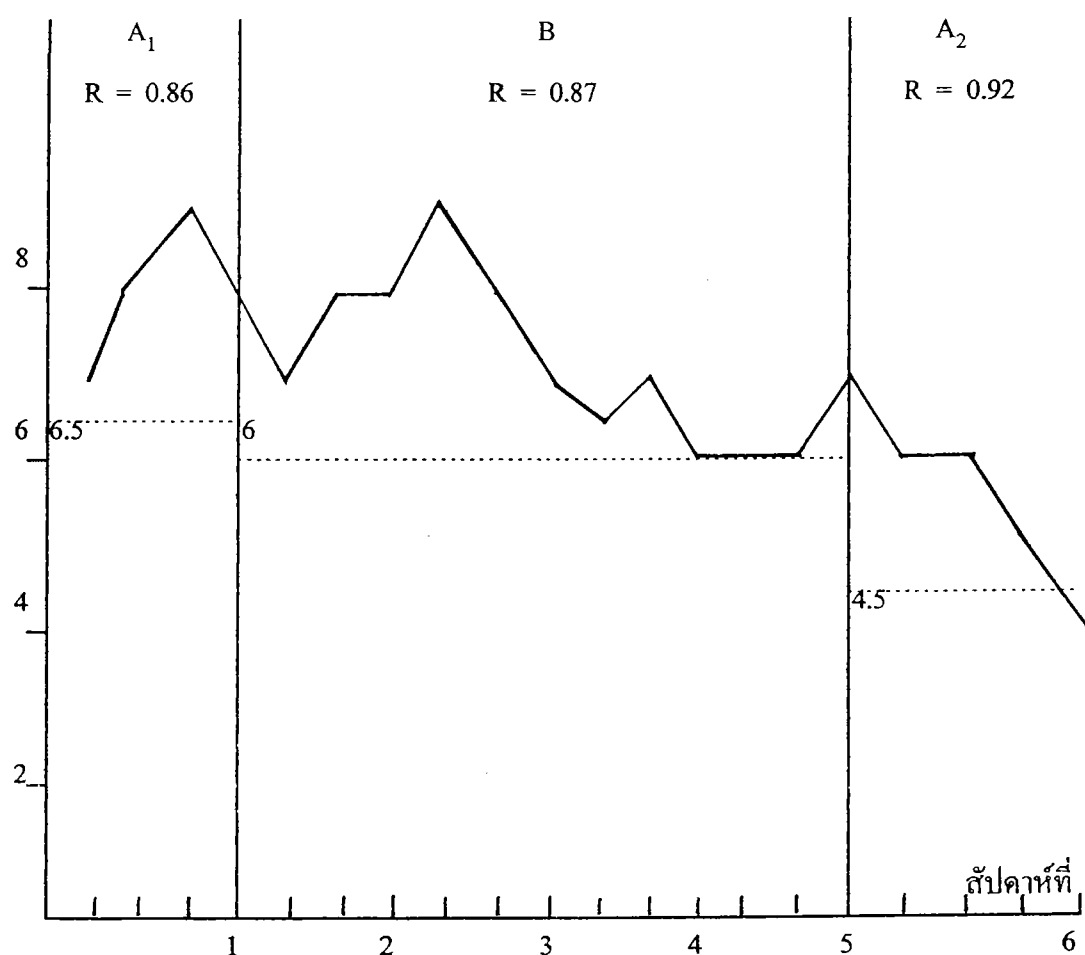
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ที่ไม่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

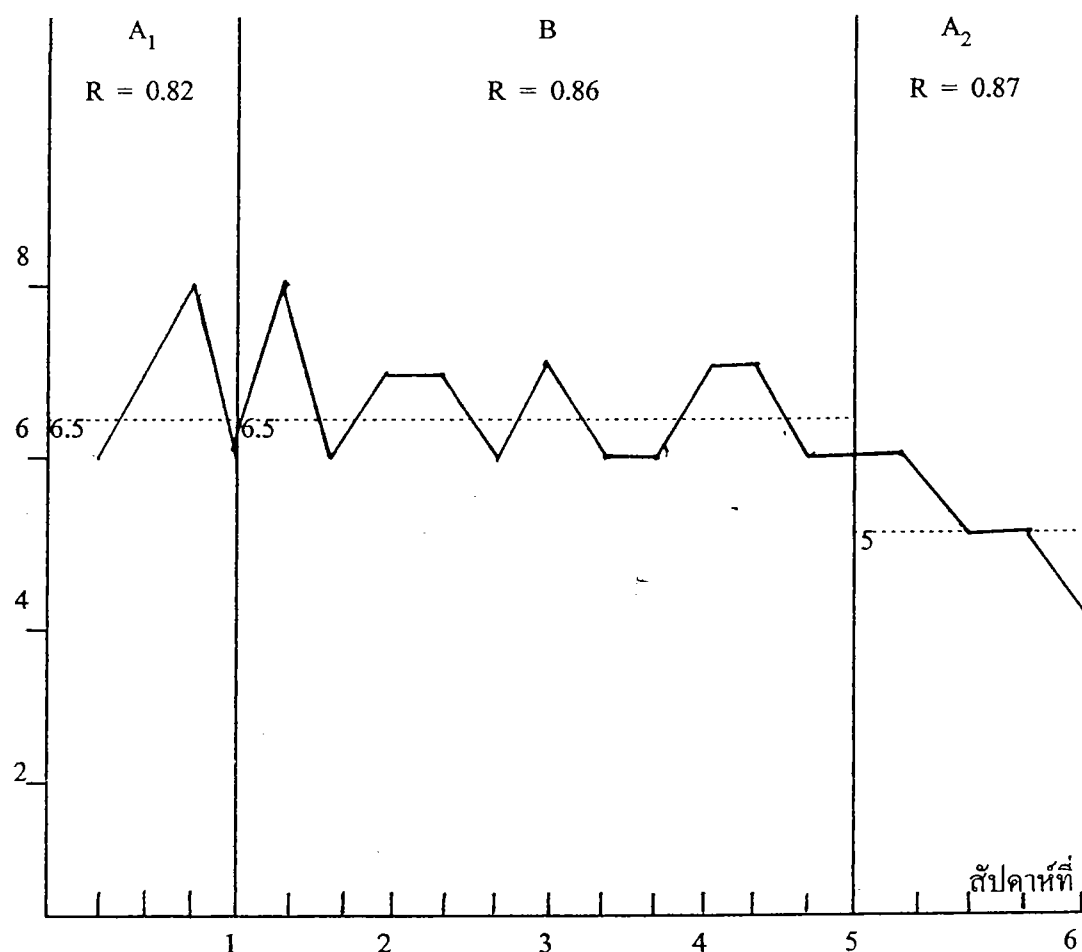
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ที่ไม่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

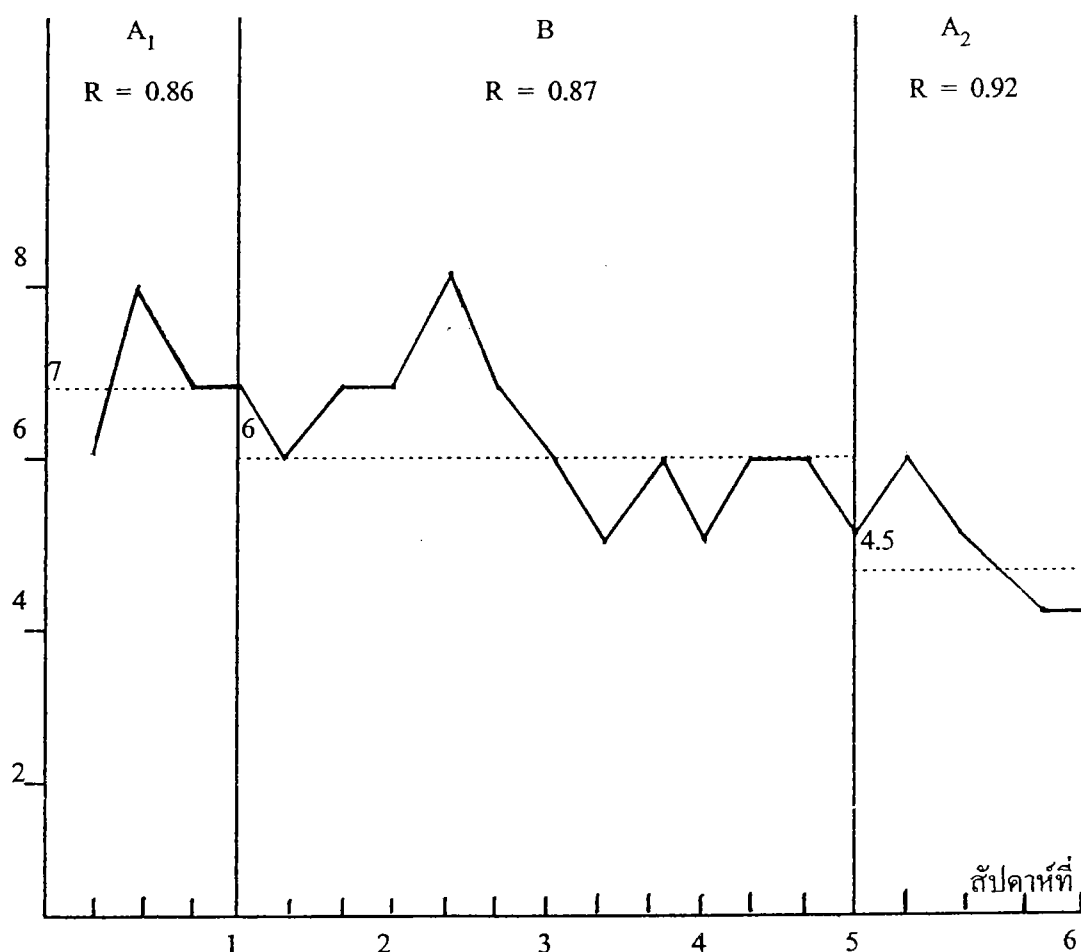
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ที่ไม่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

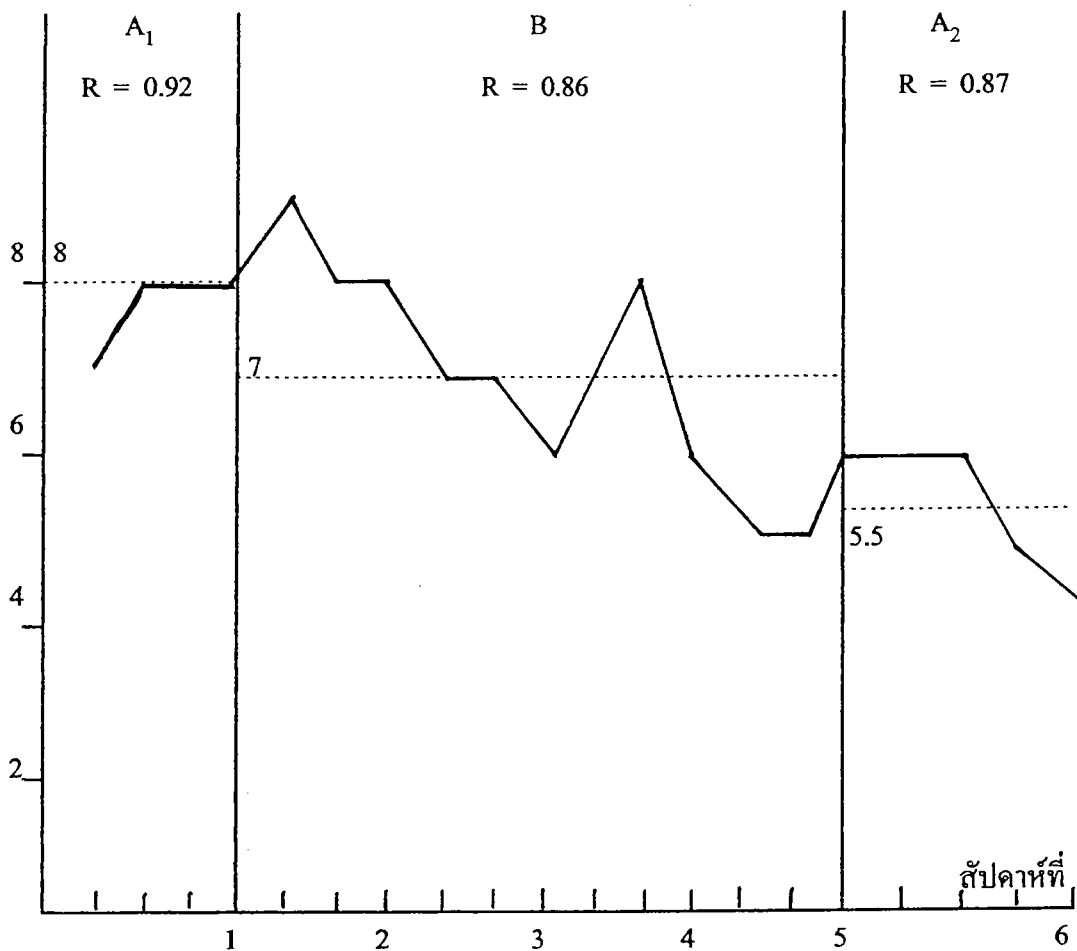
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ----- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

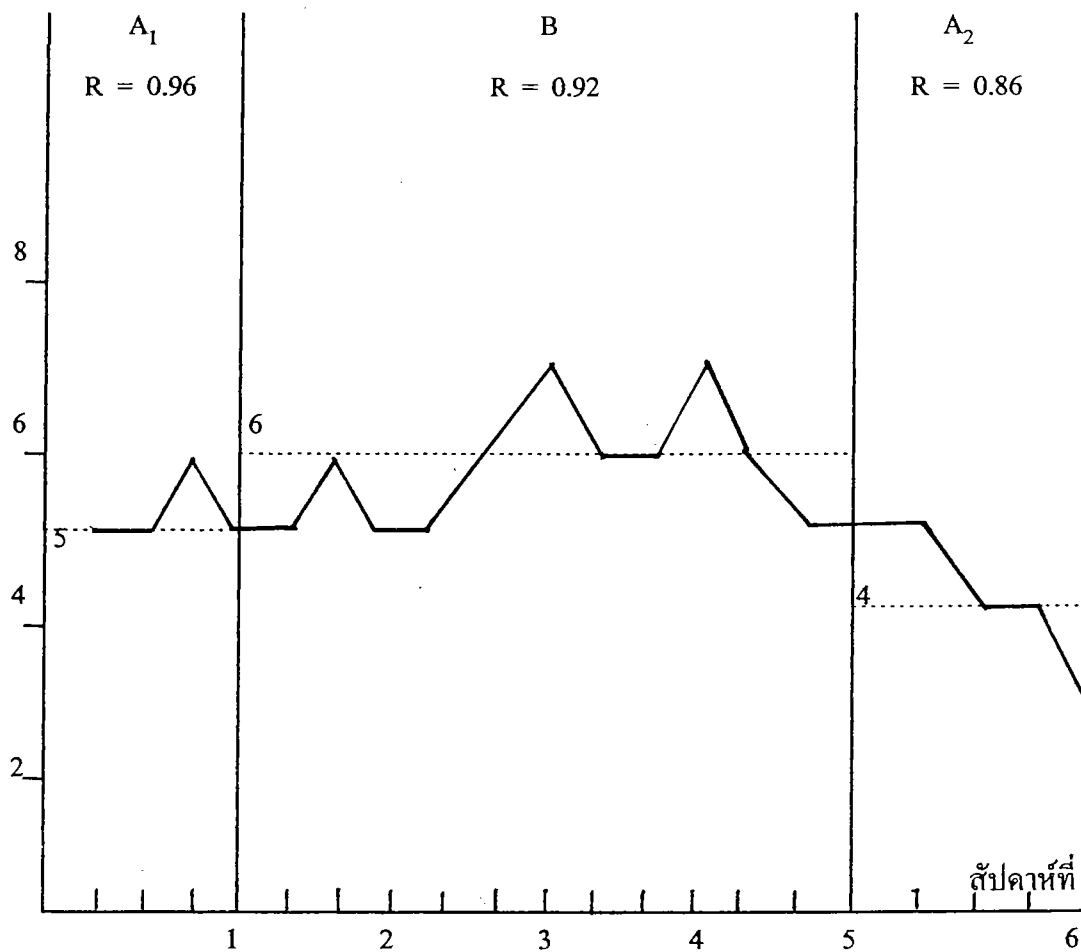
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ที่ไม่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

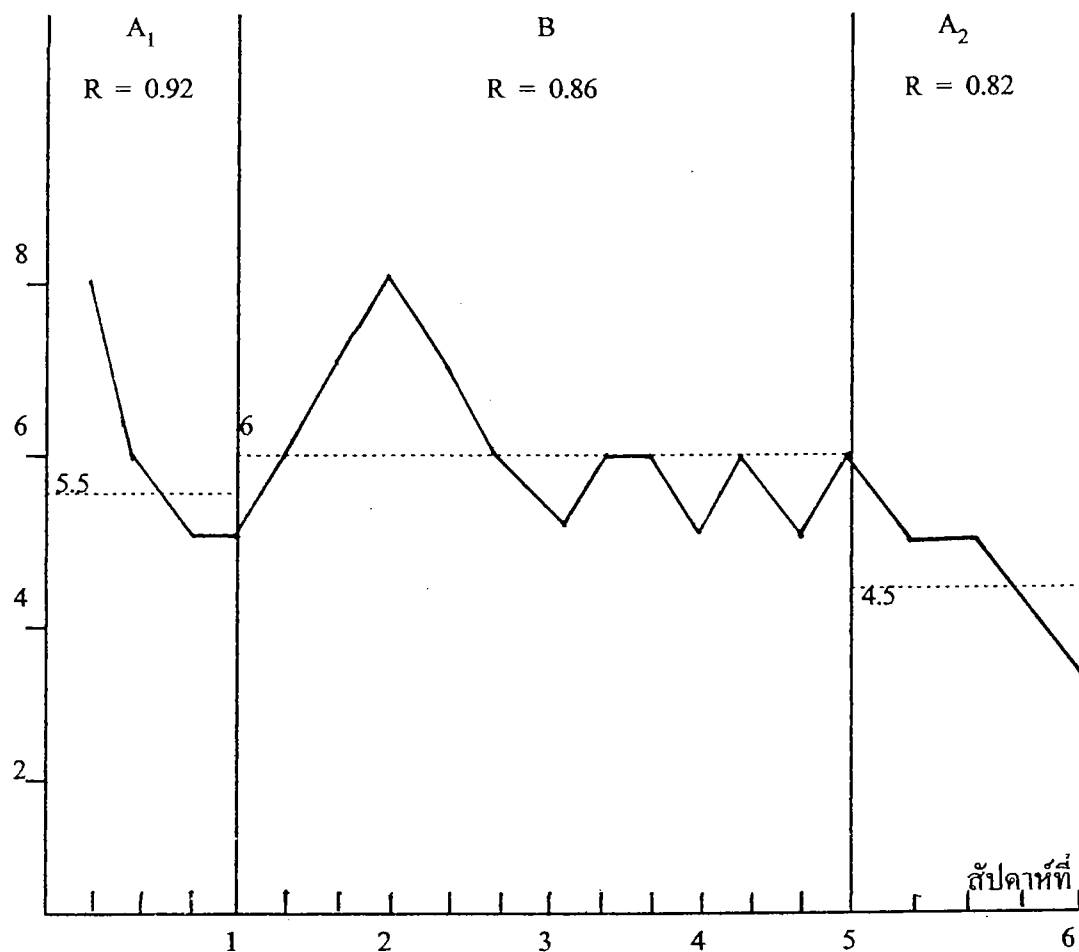
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ที่ไม่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน



- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ในแต่ละช่วง
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยรวมของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

คนที่	พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยรวมของนักเรียน		ผลต่างของ พฤติกรรมใน การพูดหน้าชั้น เรียนโดยรวม ของนักเรียน	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	10	28	18	5.5	0	5.5
2	13	24	11	2	0	2
3	9	20	11	2	0	2
4	10	28	18	5.5	0	5.5
5	9	20	11	2	0	2
6	7	24	17	4	0	4
7	10	32	22	8	0	8
8	8	28	20	7	0	7
รวม Mdn	9.5	26	17.5		$\sum R^- = 0$	$\sum R^+ = 36$
รวม Q.D.	1	4	4.5			

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยรวมของนักเรียน กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

คนที่	พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยรวมของนักเรียน		ผลต่างของ พฤติกรรมใน การพูดหน้าชั้น เรียนโดยรวม ของนักเรียน	อันดับ	R^-	R^+
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	20	30	10	6.5	0	6.5
2	21	32	11	8	0	8
3	17	25	8	4	0	4
4	20	27	7	2.5	0	2.5
5	19	28	9	5	0	5
6	21	31	10	6.5	0	6.5
7	16	21	5	1	0	1
8	17	24	7	2.5	0	2.5
รวม Mdn	19.5	27.5	8.5		$\sum R^- = 0$	$\sum R^+ = 36$
รวม Q.D.	2	3.5	1.5			

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 5 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยรวมของนักเรียน กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง		ผลต่าง	อันดับ	กลุ่มควบคุม		ผลต่าง	อันดับ
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง		
1	10	28	18	13.5	20	30	10	6.5
2	13	24	11	9.5	21	32	11	9.5
3	9	20	11	9.5	17	25	8	4
4	10	28	18	13.5	20	27	7	2.5
5	9	20	11	9.5	19	28	9	5
6	7	24	17	12	21	31	10	6.5
7	10	32	22	16	16	21	5	1
8	8	28	20	15	17	24	7	2.5

$$\sum R_1 = 98.5$$

$$\sum R_2 = 37.5$$

$$\begin{aligned}
 U_1 &= n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1+1)}{2} - \sum R_1 \\
 &= (8 \times 8) + \frac{8(8+1)}{2} - 98.5 \\
 &= (64 + \frac{72}{2}) - 98.5 \\
 &= 100 - 98.5
 \end{aligned}$$

$$U_1 = 1.5$$

$$\begin{aligned}
 U_2 &= n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2+1)}{2} - \sum R_2 \\
 &= (8 \times 8) + \frac{8(8+1)}{2} - 37.5 \\
 &= (64 + \frac{72}{2}) - 37.5 \\
 &= 100 - 37.5
 \end{aligned}$$

$$U_2 = 62.5$$

ตาราง 6 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกตลอด 3 ระยะ คือ ระยะพื้นฐาน ระยะ
ทดลอง และระยะหลังการทดลอง

ระยะที่	ลำดับ ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
ระยะ พื้นฐาน A ₁	1	1	7	6	5	6	4	7	9	8	6.5
		2	6	5	6	8	5	6	8	6	6
		3	8	7	5	7	6	5	7	7	7
		4	7	6	4	7	5	6	8	7	6.5
		มัธยฐาน	7	6	5	7	5	6	8	7	6.5
ระยะ ทดลอง B	2	5	6	5	5	7	5	6	8	7	6
		6	7	6	4	8	6	5	7	6	6
		7	6	5	5	7	6	6	8	7	6
		8	5	6	6	6	5	7	9	6	6
	3	9	6	7	5	7	7	7	7	8	7
		10	7	6	6	6	6	6	8	8	6
		11	6	6	7	7	5	5	7	7	6.5
	4	12	6	5	6	6	6	6	6	6	6
		13	5	5	7	6	4	6	8	6	6
		14	5	7	6	5	6	8	7	7	6.5
	5	15	6	6	6	6	7	6	6	6	6
		16	7	6	5	7	7	6	6	7	6.5
		มัธยฐาน	6	6	6	6.5	6	6	7	7	6
ระยะ หลัง ทดลอง A ₂	6	17	4	4	3	3	3	3	4	3	3
		18	2	3	2	3	3	2	2	2	2
		19	2	3	2	2	2	1	2	2	2
		20	2	3	2	2	1	1	2	1	2
		มัธยฐาน	2	3	2	2.5	2.5	1.5	2	2	2

ตาราง 7 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล
ในกลุ่มทดลอง ที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกตลอด 3 ระยะ คือ ระยะพื้นฐาน
ระยะ ทดลอง และระยะหลังการทดลอง

ระยะที่	สัปดาห์ ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
ระยะ พื้นฐาน A_1	1	1	7	7	7	6	6	7	5	8	6.5
		2	9	8	7	7	8	8	5	6	7.5
		3	7	9	6	8	7	8	6	5	7
		4	7	8	5	6	7	8	5	5	6.5
		มัธยฐาน	7	8	6.5	6.5	7	8	5	5.5	6.75
ระยะ ทดลอง B	2	5	6	7	7	8	6	9	5	6	6.5
		6	7	8	7	6	7	8	6	7	7
		7	7	8	6	7	7	8	5	8	7
		8	6	9	5	7	8	7	5	7	7
	3	9	8	8	6	6	7	7	6	6	6.5
		10	6	7	6	7	6	6	7	5	6
		11	7	6	7	6	5	7	6	6	6
		12	5	7	5	6	6	8	6	6	6
	4	13	6	6	6	7	5	6	7	5	6
		14	7	6	6	7	6	5	6	6	6
		15	6	6	7	6	6	5	5	5	6
		16	5	7	6	6	5	6	5	6	6
		มัธยฐาน	6	7	6	6.5	6	7	6	6	6
ระยะ หลัง ทดลอง A_2	6	17	6	6	5	6	6	6	5	5	6
		18	5	6	5	5	5	6	4	5	5
		19	5	5	4	5	4	5	4	4	4.5
		20	4	4	3	4	4	4	3	3	4
		มัธยฐาน	5	5.5	4.5	5	4.5	5.5	4	4.5	4.75

ตาราง 8 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน เป็นรายพฤติกรรมของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ก่อนและหลังการทดลอง

พฤติกรรมกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	ความแตกต่าง
1. ภาษาถ้อยคำ			
- พูดตะกุกตะกัก	9	24	15
- หยุคพูดกลางคัน	9	22	13
- พูดเสียงสั้น	8	20	12
- จังหวะการพูดเร็วเกินไป	7	17	10
- จังหวะการพูดช้าเกินไป	6	18	12
2. ภาษาท่าทาง			
- มือสั้น	10	30	20
- ไม่สบสายตามองผู้ฟัง โดยมองไปที่อื่น เช่น มองพื้น มองออกไปนอกห้อง	7	28	21
- กระวนกระวายเดินไปเดินมา	12	25	13
- ออกไปพูดหน้าห้องช้ากว่าที่ควรจะเป็น	8	20	12
รวม	76	204	128

ตาราง 9 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน เป็นรายพฤติกรรมของกลุ่ม
ควบคุม ที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ก่อนและหลังการทดลอง

พฤติกรรมกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	ความแตกต่าง
1. ภาษาล้อยคำ			
- พูดตะกุกตะกัก	17	26	9
- หยุคพุดกลางคัน	16	24	8
- พุดเสียงสั้น	18	27	9
- จังหวะการพูดเร็วเกินไป	13	19	6
- จังหวะการพูดช้าเกินไป	12	18	6
2. ภาษาท่าทาง			
- มือสั้น	26	33	7
- ไม่สบสายตาสื่อฟัง โดยมองไปที่อื่น เช่น มองพื้น มองออกไปนอกห้อง	19	26	7
- กระวนกระวายเดินไปเดินมา	16	23	7
- ออกไปพูดหน้าห้องช้ากว่าที่ควรจะเป็น	14	22	8
รวม	151	218	67

ภาคผนวก ข

1. แบบประเมินพฤติกรรมครูพุดน้ำชั้นเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมครูพุดน้ำชั้นเรียน
3. โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมแสดงออก

แบบประเมินพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน

ผู้ประเมิน.....อาจารย์สอนวิชาวิทยาศาสตร์ชั้น ม.1/.....

ผู้ถูกประเมิน.....ชั้น ม.1/.....

คำชี้แจง

พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่เหมาะสมที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนขณะออกไปพูดหน้าชั้นเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ โดยแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ชัดเจน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ ภาษาด้อยคำและภาษาท่าทาง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ภาษาด้อยคำได้แก่

- 1.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก
- 1.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน
- 1.3 เสียงพูดไม่สั้น
- 1.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
- 1.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

2. ภาษาท่าทางได้แก่

- 2.1 มือไม่สั่น
- 2.2 สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา
- 2.3 ไม่กระวนกระวาย
- 2.4 ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ เพื่อระบุน้ำหนักพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละคนในช่องที่มีพฤติกรรมแต่ละด้านกำกับอยู่ สำหรับความหมายของแต่ละด้านมีดังนี้

- 5 หมายถึง แสดงพฤติกรรม มากที่สุด
- 4 หมายถึง แสดงพฤติกรรม มาก
- 3 หมายถึง แสดงพฤติกรรม ปานกลาง
- 2 หมายถึง แสดงพฤติกรรม น้อย
- 1 หมายถึง แสดงพฤติกรรม น้อยที่สุด

พฤติกรรมที่ต้องการสังเกต	พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมา	ความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น				
		5	4	3	2	1
1. ภาษาถ้อยคำ	-พูดตะกุกตะกัก -พูดหยุดกลางคัน -พูดเสียงสั้น -จังหวะการพูดเร็วเกินไป -จังหวะการพูดช้าเกินไป					
2. ภาษาท่าทาง	-มือสั้น -ไม่สบสายตามองผู้ฟังโดยมองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา -กระวนกระวาย -ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น					
รวม						

แบบบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนสำหรับผู้วิจัยและผู้ช่วยวิเคราะห์

ครั้งที่.....

ชั้น ม. 1/.....

วิชา.....

วันที่.....

ผู้สังเกต.....

เวลา.....

พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่เหมาะสมที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนขณะออกไปพูดหน้าชั้นเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ โดยแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ชัดเจน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ ภาษาด้อยคำและภาษาท่าทาง ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1. ภาษาด้อยคำได้แก่

- 1.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก
- 1.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน
- 1.3 เสียงพูดไม่ถั่น
- 1.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
- 1.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

2. ภาษาท่าทางได้แก่

- 2.1 มือไม่ถั่น
- 2.2 สบสายตาสื่อฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา
- 2.3 ไม่กระวนกระวาย
- 2.4 ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น

หมายเหตุ การสังเกตใช้เวลา 50 นาที โดยแบ่งสังเกตคนละ 5 นาที มีเกณฑ์การบันทึก ดังนี้

- 1 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมแล้วในการพูดหน้าชั้นเรียน
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่มีพฤติกรรมแล้วในการพูดหน้าชั้นเรียน

แบบบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน

ครั้งที่.....

ชั้น ม. 1/.....

วิชา.....

วันที่.....

ผู้สังเกต.....

เวลา.....

นักเรียนคนที่	เวลา	การพูดหน้าชั้นเรียน									รวม
		ภาษาถ้อยคำ					ภาษาท่าทาง				
		พูดตะกุกตะกัก	หยุดพูดกลางคัน	พูดเสียงต่ำ	จังหวะเร็วเกินไป	จังหวะพูดซ้ำเกินไป	มือตึง	ไม่สบสายตาสื่อฟัง	กระวนกระวาย	ออกไปพูดช้ากว่าที่ควร	
		1	1	1	1	1	1	1	1	1	9
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											

หมายเหตุ

1. พูดคนละ 5 นาที

2. จับฉลากในการออกไปพูดหน้าชั้นเรียน

.....ผู้สังเกต

โปรแกรมการฝึกปฏิบัติการการแสดงออก (ใช้กับกลุ่มทดลอง)

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ 28 ก.ค. 40	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่ม 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ในการฝึกปฏิบัติการการแสดงออก 3. เพื่อให้นักเรียนกลุ่มทดลองทราบวิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ในการฝึกปฏิบัติการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน 4. เพื่อเตรียมนักเรียนกลุ่มทดลองให้พร้อมที่จะฝึกการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่นเกม “อาหารจานโปรด” เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนในกลุ่ม 3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 8 คน ทราบวัตถุประสงค์ของการฝึกปฏิบัติการการแสดงออก เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน 4. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบ เกี่ยวกับเทคนิคที่ใช้ในการฝึกปฏิบัติการแสดงออก 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเข้ากลุ่มครั้งนี้และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 6. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม พร้อมทั้งนัดหมาย สถานที่ วันเวลาที่จะทำการทดลองครั้งระจจนถึงสิ้นสุดทดลอง
2	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำ คือ : ไม่พูด ตะกุกตะกัก 30 ก.ค. 40	1. เพื่อทบทวนบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการฝึกปฏิบัติการแสดงออก 2. เพื่อให้นักเรียนกลุ่มทดลองฝึกปฏิบัติการแสดงออก เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ ดังนี้ : ไม่พูดตะกุกตะกัก	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกปฏิบัติการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนทางด้านภาษาถ้อยคำ ที่ไม่พูดตะกุกตะกัก พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			3. ผู้วิจัยติดตามผลการเข้ากลุ่มครั้งที่แล้ว โดยทบทวนบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยดำเนินการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้คือ เทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอน 3 ขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ</u> ผู้ วิ จั ย ส น ท น า ช้ ก ล า ม เ กี่ ข ว กั บ พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ว่าเป็นอย่างไร <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบจริง เรื่องที่แม่แบบใช้ในการพูดครั้งนี้คือ “พัฒนาคนพัฒนาชาติด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี” ใช้เวลา 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบ ตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด ในระหว่างที่นักเรียนอภิปรายและแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบทางบวก และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้ว ยังแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง แล้วให้การเสริมแรงทางบวก หลังจากนั้นนักเรียนแสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง <u>ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกักเพิ่มเติม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำคือ : ไม่หยุด พูดกลางคัน 1 ส.ค. 40	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ : ไม่พูด ตะกุกตะกัก ที่ผู้วิจัยมอบหมาย ให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้ นักเรียนฝึกการ แสดงออกพฤติกรรมในการพูด หน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ : ไม่หยุดพูดกลางคัน	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ : ไม่หยุดพูดกลางคัน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนทางด้านภาษาถ้อยคำ คือ: ไม่หยุดพูดกลางคัน พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้คือ เทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ</u> ผู้วิจัยสนทนากลุ่มเกี่ยวกับพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนแสดงออกได้ถูกต้องว่าเป็นอย่างไร มีความสำคัญอย่างไร <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบจริง เรื่องที่แม่แบบใช้ในการพูดครั้งนี้คือ “ พัฒนาการพัฒนาชาติด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี” ใช้เวลา 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบ ตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด ในระหว่างที่นักเรียน อภิปรายและแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบ พฤติกรรมของตัวแบบทางบวก และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้ว ยังแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง แล้วให้การเสริมแรงทางบวก หลังจากนักเรียนแสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง <u>ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ คือไม่หยุดพูดกลางคัน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน เพิ่มเติม
4	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำ : เสียงพูดไม่ ต้น 4 ส.ค. 40	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ : ไม่หยุด พูดกลางคัน 2. เพื่อให้ นักเรียนฝึกการ แสดงออกพฤติกรรมพูดหน้า ชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ : เสียง พูดไม่ต้น	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึก พฤติกรรมแสดงออกการพูดหน้าชั้น เรียนของนักเรียนด้านภาษาถ้อยคำ : เสียง พูดไม่ต้น 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ เกี่ยว กับพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาถ้อยคำ : เสียงพูดไม่ต้น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นัก เรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน ให้นักเรียน ร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้ วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดง พฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำ : เสียงพูดไม่ต้น เทคนิคที่ใช้ในการ ฝึกครั้งนี้ คือการใช้เทคนิคแม่แบบ มีขั้น ตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ</u> ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับ พฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ถ้อยคำ : เสียงพูดไม่ต้น ว่ามีความสำคัญ อย่างไร

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 2</u> <u>ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบจริง เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ถ้อยคำ : เสียงพูดไม่สั้น หัวข้อที่แม่แบบใช้ในการพูดคือ การอภิปรายผลการทดลองจากกิจกรรมที่ 1.6 (ซึ่งถูก - ดวงเป็น) ใช้เวลาในการพูด 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมจากแม่แบบ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นความรู้สึเกี่ยวกับตัวแบบ ตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด ในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย ผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบทางบวก และแสดงความคิดเห็นความรู้สึเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ นักเรียนเลียนแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ : เสียงพูดไม่สั้น ได้ถูกต้องและเหมาะสม ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้ว ยังแสดงพฤติกรรมในการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ : เสียงพูดไม่สั้น ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสม ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง และให้การเสริมแรงทางบวก หลังจากนักเรียนแสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิด เห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ : เสียงพูดไม่ตื้น และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการแสดงออก เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ : เสียงพูดไม่ตื้น ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ : เสียงพูดไม่ตื้น เพิ่มเติม
5	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำ : จังหวะการ พูดไม่เร็ว เกินไป : จังหวะการ พูดไม่ช้า เกินไป 6 ส.ค. 40	1. เพื่อ อดิ คตามผลการฝึ ก พฤติกรรมกรพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ : เสียงพูดไม่ ตื้น ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นัก เรียนไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่ อให้ นั กรียนฝึ กการ แสดงออกพฤติกรรมกรพูดหน้า ชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป, : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึก - พฤติกรรมกรแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนด้านภาษาถ้อยคำ : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป, : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ เกี่ยว กับพฤติกรรมกรพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป, : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำ : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป , : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป และเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือการใช้บทบาทสมมติ มีขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมติ ตามสถานการณ์ “พฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป , : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป” <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง</u> 2.1 การอ่านเครื่องผู้วิจัยสนทนา ชักถาม นักเรียน เกี่ยวกับพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป , : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ว่ามีความสำคัญอย่างไร 2.2 การเลือกผู้แสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัคร เป็นผู้แสดง 2.3 การจัดการการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสาร บทบาทสมมติให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านเพื่อจัดการให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.4 ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์ และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการแสดง 2.5 การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ <u>ขั้นตอนที่ 3</u> ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง หลังการแสดงจบ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์ อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของแต่ละคนว่า มีความสำคัญอย่างไรโดยไม่มุ่งเน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์กับนักเรียนมากน้อยเพียงใด ในระหว่างการวิเคราะห์ และการอภิปรายผลการแสดงผู้วิจัยใช้เทคนิคต่อไปนี้ประกอบ ได้แก่ การฝึกซ้อมพฤติกรรม การให้แรงเสริมทางบวก <u>ขั้นตอนที่ 4</u> ขั้นแสดงเพิ่มเติม ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ถ้อยคำ : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป , : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และฝึกซ้อมพฤติกรรมให้แก่เด็กนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมยังไม่เหมาะสม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 5</u> <u>ขั้น แลกเปลี่ยนประสบ</u> <u>การณ์และสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบ การณ์ซึ่งกันและกันและสรุปข้อคิด ประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิด เห็น จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกการพูด หน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ : จังหวะการ พูดไม่เร็วเกินไป , : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ไป และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการ แสดงออก เกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออก การพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ : จังหวะการพูด ไม่เร็วเกินไป, : จังหวะการพูด ไม่ช้าเกินไปได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรม แสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำ: จังหวะการพูด ไม่เร็วเกินไป, : จังหวะ การพูด ไม่ช้าเกินไปเพิ่มเติม
6	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำ คือ : ไม่ พู ค ตะกุกตะกัก	1. เพื่ อติ ดตามผลการฝึ ก พฤติกรรมแสดงออกในการ พูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อย คำคือ : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไป ฝึกเพิ่มเติม	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึก พฤติกรรมแสดงออก ในการพูดหน้าชั้น เรียนด้านภาษาถ้อยคำ ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ เกี่ยวกับ พฤติกรรมแสดงออก ในการพูดหน้าชั้น เรียนด้านภาษาถ้อยคำ ที่นักเรียนเคยประสบ มา ได้แก่

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	: ไม่หยุดพูดกลางคัน : เสียงพูดไม่สั้น : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป 8 ศ.ค. 40	2. เพื่อให้ นักเรียนฝึก การแสดงออกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำได้แก่ : ไม่พูดตะกุกตะกัก : ไม่หยุดพูดกลางคัน : เสียงพูดไม่สั้น : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป	: ไม่พูดตะกุกตะกัก : ไม่หยุดพูดกลางคัน : เสียงพูดไม่สั้น : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำได้แก่ : ไม่พูดตะกุกตะกัก : ไม่หยุดพูดกลางคัน : เสียงพูดไม่สั้น : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้คือ การใช้เทคนิคแม่แบบ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ</u> ผู้วิจัยสนทนากล่าว เกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำที่นักเรียนแสดงออกได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ว่าเป็นอย่างไร

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 2</u> <u>ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบจริง การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาก้อยคำ ได้แก่ : ไม่พูดตะกุกตะกัก : ไม่หยุดพูดกลางคัน : เสียงพูดไม่สั้น : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมจากแม่แบบ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวแบบตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด ในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย ผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบทางบวก และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาก้อยคำ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้ว ยังแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่เหมาะสม ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง และให้การเสริมแรงทางบวก หลังจากนักเรียนแสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกปฏิบัติการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ ที่ถูกต้อง และเหมาะสม 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกปฏิบัติการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ เพิ่มเติม
7	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียน ด้านภาษา ท่าทาง คือ : มือไม่สั่น 11 ส.ค. 40	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ : ไม่พูดตะกุกตะกัก : ไม่หยุดพูดกลางคัน : เสียงพูดไม่สั่น : จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป 2. เพื่อให้ นักเรียนฝึก แสดงออกพฤติกรรมในการพูด หน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : มือไม่สั่น	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกปฏิบัติการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนด้าน ภาษาท่าทาง คือ : มือไม่สั่น 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ เกี่ยวกับพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทาง คือ : มือไม่สั่น ที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ : เสียงไม่สั่น ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือการใช้บทบาทสมมติ มีขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมติ ตามสถานการณ์ “พฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : มือไม่สั่น” <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง</u> 2.1 การอ่านเครื่องผู้วิจัยสนทนา ชักถามนักเรียน เกี่ยวกับพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : มือไม่สั่น ว่ามีความสำคัญอย่างไร 2.2 การเลือกผู้แสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัคร เป็นผู้แสดง 2.3 การจัดการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสาร บทบาทสมมติให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านเพื่อจัดการให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง 2.4 ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์ และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการแสดง 2.5 การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 3</u> <u>ขั้นวิเคราะห์ และ</u> อภิปรายผลการแสดง หลังการแสดงจบ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์ อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของแต่ละคนว่า มีความสำคัญอย่างไร โดยไม่มุ่งเน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์กับนักเรียนมากน้อยเพียงใด ในระหว่างการวิเคราะห์ และการอภิปรายผลการแสดงผู้วิจัยใช้เทคนิคต่อไปนี้ประกอบ ได้แก่ การฝึกซ้อมพฤติกรรม การให้แรงเสริมทางบวก <u>ขั้นตอนที่ 4</u> <u>ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : มือไม้สั่น ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และฝึกซ้อมพฤติกรรมให้นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมยังไม่เหมาะสม <u>ขั้นตอนที่ 5</u> <u>ขั้น แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันและสรุปข้อคิดประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ : มือไม่สั่น และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการแสดงออก เกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ : มือไม่สั่น 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ : มือไม่สั่น เพิ่มเติม
8	พฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา : ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย 13 ส.ค. 40	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : มือไม่สั่นที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมในการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา : ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนด้าน ภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา, : ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา, : ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา, : ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือการใช้บทบาทสมมติ มีขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมติตามสถานการณ์ “พฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา, : ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย” <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง</u> 2.1 การอุ่นเครื่องผู้วิจัยสนทนา ชักถามนักเรียน เกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา, : ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย ว่ามีความสำคัญอย่างไร 2.2 การเลือกผู้แสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัคร เป็นผู้แสดง 2.3 การจัดการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสาร บทบาทสมมติให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านเพื่อจัดการให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.4 จัดเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์ และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการแสดง 2.5 การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ <u>ขั้นตอนที่ 3</u> <u>ขั้นวิเคราะห์</u> และอภิปรายผลการแสดง หลังการแสดงจบ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์ อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของแต่ละคนว่า มีความสำคัญอย่างไร โดยไม่มุ่งเน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์กับนักเรียนมากน้อยเพียงใด ในระหว่างการวิเคราะห์ และการอภิปรายผลการแสดงผู้วิจัยใช้เทคนิคต่อไปนี้ประกอบ ได้แก่ การฝึกซ้อมพฤติกรรม การให้แรงเสริมทางบวก <u>ขั้นตอนที่ 4</u> <u>ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาสื่อผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา, : ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม และฝึกซ้อมพฤติกรรมให้แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมยังไม่เหมาะสม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 5</u> <u>ขั้น แลกเปลี่ยนประสบ</u> <u>การณ์และสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบ การณ์ซึ่งกันและกันและสรุปข้อคิด ประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิด เห็น จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกการพูด หน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสาย ตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอด เวลา, : ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการ แสดงออก เกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออก การพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทาง หนึ่งตลอดเวลา, : ไม่แสดงอาการกระวน กระวาย 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรม แสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษา ท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไป ทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา, : ไม่แสดงอาการ กระวนกระวาย
9	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียน ด้านภาษา ท่าทาง คือ	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ : สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มองไป ทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึก พฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้น เรียนของนักเรียนด้าน ภาษาท่าทาง คือ : ไม่ ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	:ไม่ออกไป พูดหน้าชั้น ซ้ำกว่าที่ควร จะเป็น 15 ส.ค. 40	: ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรม ในการแสดงออกในการพูดหน้า ชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ :ไม่ ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควร จะเป็น	2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ เกี่ยว กับพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทาง คือ :ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำ กว่าที่ควรจะเป็นที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นัก เรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน ให้นักเรียน ร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้ วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดง พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่า ทาง คือ :ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควร จะเป็น ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ การใช้บทบาทสมมติ มีขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ</u> ผู้ วิ จัย สร้ างบทบาทสมมติ ตาม สถานการณ์ “พฤติกรรมในการแสดงออกใน การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ :ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น” <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง</u> 2.1 การอุ่นเครื่องผู้วิจัยสนทนา ชัก ถามนักเรียน เกี่ยวกับพฤติกรรมในการแสดง ออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่า ทาง คือ :ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควร จะเป็น ว่ามีความสำคัญอย่างไร 2.2 การเลือกผู้แสดง ผู้วิจัยให้นัก เรียนอาสาสมัคร เป็นผู้แสดง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.3 การจัดฉากการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสาร บทบาทสมมติให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านเพื่อจัดฉากให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง 2.4 จัดเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์ และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการแสดง 2.5 การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ <u>ขั้นตอนที่ 3</u> <u>ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย</u> ผลการแสดง หลังการแสดงจบ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์ อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของแต่ละคนว่า มีความสำคัญอย่างไรโดยไม่มุ่งเน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์กับนักเรียนมากน้อยเพียงใด ในระหว่างการวิเคราะห์ และการอภิปรายผลการแสดง ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่อไปนี้ประกอบ ได้แก่ การฝึกซ้อมพฤติกรรม การให้แรงเสริมทางบวก <u>ขั้นตอนที่ 4</u> <u>ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ :ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			และเหมาะสม และฝึกซ้อมพฤติกรรมให้แก่ นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมยังไม่เหมาะสม <u>ขั้นตอนที่ 5</u> ขึ้น แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซึ่งกันและกันและสรุปข้อคิด ประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิด เห็น จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกการพูด หน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ :ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการ แสดงออก เกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออก การพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ :ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรม แสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษา ท่าทาง คือ :ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ ควรจะเป็น
10-11	การพูดหน้า ชั้นเรียน 18 ส.ค. 40 20 ส.ค. 40	1. เพื่อติดตามผลการฝึก พฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ :ไม่ออกไป พูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น ที่ ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไป ฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการ แสดงออกในการพูดหน้าชั้น	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึก พฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้น เรียน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ เกี่ยว กับการพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนเคย ประสบมา พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นัก

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		เรียนได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม ทั้งภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง	เรียน ไปฝึก กเพิ่มเติมและผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> 1. ผู้วิจัยดำเนินการฝึก กพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน ตามสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตการใช้ภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง ของสมาชิกแต่ละคนที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน 3. เมื่อเสร็จสิ้นการพูดหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนแต่ละคน 4. ผู้วิจัยให้คำแนะนำ ให้ข้อมูลย้อนกลับ และให้แรงเสริมทางบวก <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึก กพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางที่เหมาะสม ทั้งภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง ในการแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียน 3. ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนฝึก กพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มเติม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ปัจฉิมนิเทศ 22 ส.ค. 40	1. เพื่อติดตามผลงานที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อสรุปผลการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียน 3. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกวิธีการพูดหน้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง และเหมาะสมทั้งด้านภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง 4. เพื่อให้นักเรียนบอกประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ เกี่ยวกับการพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม และผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุป ผลของการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันบอกวิธีการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง และเหมาะสมทั้งด้านภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง 6. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนว่า ได้นำสิ่งที่เรียนรู้ในเรื่องการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ไปใช้ในชีวิตประจำวันบ้างหรือไม่ ใช้ในลักษณะใด มีผลอย่างไรบ้าง 7. ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม เปิดเผยความรู้สึกที่ได้รับจากการฝึกในครั้งนี้ 8. ผู้วิจัยกล่าวขอบใจนักเรียนที่เข้าร่วม การฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และกล่าวปิดโปรแกรมการฝึกพฤติกรรม การแสดงออก

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก (ใช้กับกลุ่มทดลอง)

ครั้งที่ 1 เวลา 50 นาที

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่ม
2. เพื่อให้ นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
3. เพื่อให้ นักเรียนกลุ่มทดลองทราบวิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ในการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน
4. เพื่อเตรียมนักเรียนกลุ่มทดลองให้พร้อมที่จะฝึกการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่นเกม “อาหารจานโปรด” โดยชี้แจงว่ามีอาหารหลายชนิดที่คนทั่วไปนิยมรับประทานคู่กัน ถ้าเห็นสิ่งนี้ต้องเห็นสิ่งนั้นทันที
 - 2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม
 - 2.2 ผู้วิจัยแจกบัตรคำให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น
 - 2.3 เมื่อผู้วิจัยให้สัญญาณเริ่ม ให้นักเรียนจับคู่กันให้ได้ตามที่กำหนด ทั้งนี้จะเฉลยเมื่อนักเรียนจับคู่ได้ครบแล้วว่าตรงกับที่กำหนดไว้หรือไม่ดังนี้
 - มะม่วง - น้ำปลาหวาน
 - น้ำพริก - ปลาหู
 - ไก่ย่าง - ส้มตำ
 - บัวลอย - ไข่หวาน
 - 2.4 เมื่อนักเรียนแต่ละคนพบคู่ของตน แล้ว ให้แต่ละคู่ซักถามในหัวข้อต่อไปนี้
 - 2.4.1 ชื่อ นามสกุล ชื่อเล่น มีพี่น้องกี่คน
 - 2.4.2 วิชาที่ชอบเรียน
 - 2.4.3 งานอดิเรกที่ชอบทำ
 - 2.4.4 อนาคตอยากเป็นอะไร
 - 2.4.5 ให้นักเรียนเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับคู่ของตนให้สมาชิกทราบ
 - 2.5 ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อให้ นักเรียนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ได้ทำความรู้จักกัน และเพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัย และนักเรียนในกลุ่ม

3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการฝึกปฏิบัติการการแสดงออก และอธิบายเทคนิคที่ใช้ในการฝึก 6 เทคนิคคือ

- 3.1 การให้คำแนะนำ
- 3.2 การใช้เทคนิคแม่แบบ
- 3.3 การแสดงบทบาทสมมติ
- 3.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม
- 3.5 การมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเข้ากลุ่มครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

5. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม พร้อมทั้งนัดหมายสถานที่ วันเวลาที่จะทำการทดลองครั้งแรกจนถึงสิ้นสุดการทดลอง

อุปกรณ์ บัตรคำ

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจ และการซักถามของนักเรียน
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 2 เวลา 50 นาที

เรื่อง พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทบทวนบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. เพื่อให้นักเรียนกลุ่มทดลองฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำคือไม่พูดตะกุกตะกัก

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนทางด้านภาษาถ้อยคำ ที่ไม่พูดตะกุกตะกัก พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลการเข้ากลุ่มครั้งที่แล้ว โดยทบทวนบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ปฏิบัติในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยดำเนินการฝึกพฤติกรรม แสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ซึ่งเทคนิคที่ใช้คือ เทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอน 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ว่าเป็นอย่างไร

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบจริง เรื่องที่แม่แบบใช้ในการพูดครั้งนี้คือ “ พัฒนาคนพัฒนาชาติด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ” ใช้เวลา 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับตัวแบบว่าเป็นอย่างไร ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.2.1 นักเรียนคิดว่า มนุญดี และ เปรม พุดตะกุกตะกักหรือไม่

2.2.2 นักเรียนควรจะพูดตามบทบาทใครจึงจะถูกต้อง

ในระหว่างที่นักเรียนอภิปรายผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบทางบวก และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้ว ยังแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน

เรียนไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง แล้วให้การเสริมแรงทางบวก หลังจากนักเรียนแสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็น จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาด้อยค่า คือไม่พูดตะกุกตะกัก และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาด้อยค่า คือไม่พูดตะกุกตะกัก ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาด้อยค่า คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก เพิ่มเติม

อุปกรณ์ แบบจริง

ขั้นตอนติดตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่มอบหมายให้ไปฝึกก่อนฝึกในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนในการแสดงของแม่แบบจริง
2. สังเกตการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกันของนักเรียน
3. สังเกตการสรุปของนักเรียน

ครั้งที่ 3 เวลา 50 นาที

เรื่อง พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำคือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม

2. เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน

3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นและผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิค แม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนแสดงออกได้ถูกต้องว่า เป็นอย่างไร มีความสำคัญอย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบจริง เรื่องที่แม่แบบใช้ในการพูดครั้งนี้คือ “พัฒนาคน พัฒนาชาติ ด้วย วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี” ใช้เวลา 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ตัวแบบว่าเป็นอย่างไรตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.2.1 ถ้านักเรียนหยุดพูดกลางคันเหมือน เฉลียวนักเรียนจะมีความรู้สึกละอายใจอย่างไร

2.2.2 นักเรียนควรจะพูดตามบทบาทของใคร ระหว่าง มนฤดี และ เฉลียวจึงจะถูกต้องและเหมาะสม

ในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย ผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบทางบวก และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้วยังแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง แล้วให้การเสริมแรงทางบวกหลังจากนักเรียนแสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็น จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดกลางคัน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคันเพิ่มเติม

อุปกรณ์ แม่แบบจริง

ขั้นตอนตามผล ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่มอบหมายให้ไปฝึกก่อนการฝึกครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนในการดูการแสดงของแม่แบบจริง
2. สังเกตการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกันของนักเรียน
3. สังเกตการสรุปของนักเรียน

ครั้งที่ 4 เวลา 50 นาที

เรื่อง พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำคือ เสียงพูดไม่สั้น ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือเสียงพูดไม่สั้น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั้น
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั้น
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นและผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือเสียงพูดไม่สั้น เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิค แม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอน 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั้นว่ามีความสำคัญอย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบจริง เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั้น หัวข้อที่แม่แบบใช้ในการพูด คือ การอภิปรายผลการทดลอง กิจกรรมที่ 1.6 (ชั่งตวง-ตวงเป็น)
- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ตัวแบบว่าเป็นอย่างไรตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.2.1 นักเรียนคิดว่า มลฤดี และ เฉลียว ใครเสียงพูดไม่สั้น

2.2.2 นักเรียนควรจะพูดตามบทบาทของใคร จึงจะถูกต้องและเหมาะสม

ในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย ผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

- 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบทางบวก และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมใน

การพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้วยังแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง แล้วให้การเสริมแรงทางบวกหลังจากนักเรียนแสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็น จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั่น และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำคือ เสียงพูดไม่สั่น ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำคือเพิ่ม เสียงพูดไม่สั่น เติม

อุปกรณ์ แม่แบบจริง

ขั้นตอนตามผล ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่มอบหมายให้ไปฝึกก่อนการฝึกครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนในการดูการแสดงของแม่แบบจริง
2. สังเกตการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกันของนักเรียน
3. สังเกตการสรุปของนักเรียน

ครั้งที่ 5 เวลา 50 นาที

เรื่อง พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลของฝึ กพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูด ไม่ตัน ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม

2. เพื่อให้นักเรียนฝึ กการแสดงออกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ ของการฝึ กพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นและผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป และเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ การใช้ บทบาทสมมติ มีขั้นตอน 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมติตามสถานการณ์ “พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ”

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง

1. การอุ่นเครื่อง ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ว่ามีความสำคัญอย่างไร

2. การเลือกผู้แสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครเป็นผู้แสดง

3. การจัดการการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมติให้นักเรียนอาสาสมัคร อ่าน เพื่อจัดการให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4. ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ระหว่างการแสดง

5. การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง

หลังการแสดงจบ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทของการแสดงแต่ละคนว่ามีความสำคัญอย่างไร โดยไม่มุ่งเน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง และฝึกซ้อมพฤติกรรมให้กับนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมยังไม่เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซึ่งกันและกัน และสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

2. ผู้วิจัยเลือกแนวทางการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

อุปกรณ์

1. เอกสารบทบาทสมมติ
2. กระดาษ
3. ดินสอ

ขั้นตอนติดตามผล ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก

การประเมินผล

1. สังเกตให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกัน

พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ
: จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ : จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

สถานการณ์สมมติ

วันหนึ่งในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ซึ่งครูกำลังสอนเรื่อง น้ำได้ดินเกิดขึ้นได้อย่างไร ในชั่วโมงนี้ ครูให้นักเรียนทำการทดลองซึ่งหลังจากทำการทดลองเสร็จแล้ว ครูจะให้นักเรียนประมาณ 3 คน ออกมาหน้าชั้นเรียน เพื่ออธิบายผลการทดลอง และสรุปผลการทดลองให้เพื่อนฟัง นักเรียนทั้ง 3 คน ทุกคนอาสาออกมาพูดหน้าชั้นเรียนเอง โดยครูไม่ต้องบอกให้ออกมา หรือครูไม่ได้สุ่มชื่อนักเรียนเลย ซึ่งรายชื่อนักเรียนทั้ง 3 คน คือ สุภาภรณ์ พินิจ และนิรมล เมื่อสุภาภรณ์ออกมาพูดหน้าชั้นเรียนเพื่อน ๆ จะหัวเราะสุภาภรณ์เนื่องจาก สุภาภรณ์มีจังหวะการพูดช้าเกินไป ส่วนพินิจเมื่อออกมาพูดหน้าชั้นเรียนเพื่อน ๆ จะบ่นว่า “ จะรีบไปไหนเอ่ย ฟังไม่รู้เรื่องเลย ” เนื่องจากพินิจจังหวะการพูดเร็วเกินไป ส่วนคนที่ 3 คือ นิรมล เมื่อออกมาพูดหน้าชั้นเรียนและอธิบายจนจบ ทุกคนปรบมือให้เนื่องจากนิรมล มีจังหวะในการพูดไม่เร็วหรือช้าจนเกินไป

บทบาทของสุภาภรณ์

ดิฉันชื่อ สุภาภรณ์ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งครูสอนเรื่องน้ำได้ดินเกิดขึ้นได้อย่างไร และในชั่วโมงนี้ครูให้ทำการทดลอง ซึ่งหลังจากทำการทดลองเสร็จแล้ว ครูจะให้นักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน เพื่ออธิบายผลการทดลอง และสรุปผลการทดลองให้เพื่อนฟัง “ ดิฉันได้ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน และจังหวะการพูดช้าเกินไป ทำให้เพื่อน ๆ หัวเราะ ”

บทบาทของพินิจ

ผมชื่อ พินิจ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งครูสอนเรื่องน้ำได้ดินเกิดขึ้นได้อย่างไร และในชั่วโมงนี้ครูให้ทำการทดลอง ซึ่งหลังจากทำการทดลองเสร็จแล้ว ครูจะให้นักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน เพื่ออธิบายผลการทดลอง และสรุปผลการทดลองให้เพื่อนฟัง “ผมได้ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน และจังหวะการพูดเร็วเกินไป ทำให้เพื่อน ๆ บ่นว่า จะรีบไปไหนเอ่ย ฟังไม่รู้เรื่องเลย ”

บทบาทของนิรมล

ดิฉันชื่อ นิรมล เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งครูสอนเรื่องน้ำได้ดินเกิดขึ้นได้อย่างไร และในชั่วโมงนี้ครูให้ทำการทดลอง ซึ่งหลังจากทำการทดลองเสร็จแล้ว ครูจะให้นักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน เพื่ออธิบายผลการทดลอง และสรุปผลการทดลองให้เพื่อนฟัง “ดิฉันออกมาพูดหน้าชั้นเรียนจังหวะการพูดไม่เร็วเกินไปและไม่ช้าเกินไป ทำให้เพื่อน ๆ ปรบมือและให้กำลังใจ ”

ครั้งที่ 6 เวลา 50 นาที

เรื่อง พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ไม่หยุดพูดกลางคัน เสียงพูดไม่สั้น จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และจังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำคือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และ จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ
 - 2.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก
 - 2.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน
 - 2.3 เสียงพูดไม่สั้น
 - 2.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
 - 2.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ ที่เคยประสบมา ได้แก่ ไม่พูดตะกุกตะกัก ไม่หยุดพูดกลางคัน เสียงพูดไม่สั้น จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และจังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นและผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธี การแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ไม่หยุดพูดกลางคัน เสียงพูดไม่สั้น จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และจังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิค แม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากล้องเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนแสดงออกได้ถูกต้องว่า เป็นอย่างไร มีความสำคัญอย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบจริง เรื่องที่แม่แบบใช้ในการพูดครั้งนี้คือ “พัฒนาคน พัฒนาชาติ ด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี” ใช้เวลา 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ตัวแบบว่าเป็นอย่างไรตามหัวข้อดังต่อไปนี้

2.2.1 นักเรียนคิดว่า มลฤดี และอำนาจ แสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษา ถ้อยคำได้เหมาะสมและถูกต้อง หรือไม่

2.2.2 ในฐานะที่นักเรียนเป็นผู้ฟัง นักเรียนจะมีความรู้สึกอย่างไร กับการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของอำนาจ

2.2.3 นักเรียนจะปฏิบัติตามบทบาทใด จึงจะถูกต้องและเหมาะสม

ในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย ผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบทางบวก และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้วยังแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง แล้วให้การเสริมแรงทางบวกหลังจากนักเรียนแสดงพฤติกรรมได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็น จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทาง การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำเพิ่มเติม

อุปกรณ์ แม่แบบจริง

ขั้นตอนการดำเนินการ ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่มอบหมายให้ไปฝึกก่อนการฝึกครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนในการดูการแสดงของแม่แบบจริง
2. สังเกตการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกันของนักเรียน
3. สังเกตการสรุปของนักเรียน

ครั้งที่ 7 เวลา 50 นาที

เรื่อง พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลของฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ไม่หยุดพูดกลางคัน เสียงพูดไม่สั่น จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และจังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม

2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดงออกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น ที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นและผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น และเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ การใช้บทบาทสมมติ มีขั้นตอน 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมติตามสถานการณ์ “พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น”

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง

1. การอุ่นเครื่อง ผู้วิจัยสนทนากลัมนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น ว่ามีความสำคัญอย่างไร
2. การเลือกผู้แสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครเป็นผู้แสดง
3. การจัดฉากการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมติให้นักเรียนอาสาสมัคร อ่านเพื่อจัดฉากให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง
4. ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ระหว่างการแสดง
5. การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง

หลังการแสดงจบ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทของการแสดงแต่ละคนว่ามีความสำคัญอย่างไร โดยไม่มุ่งเน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด

ในระหว่างการวิเคราะห์ และอภิปรายผลการแสดง ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่อไปนี้ประกอบ ได้แก่ การฝึกซ้อมพฤติกรรม การให้แรงเสริมทางบวก

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ มือ ไม่สั่น ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง และฝึกซ้อมพฤติกรรมให้กับนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมยังไม่เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซึ่งกันและกัน และสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ มือ ไม่สั่น และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยเลือกแนวทางการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ มือ ไม่สั่น
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทางคือ มือ ไม่สั่น เพิ่มเติม

อุปกรณ์

1. เอกสารบทบาทสมมติ
2. กระดาษ
3. ดินสอ

ขั้นตอนตามผล ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก

การประเมินผล

1. สังเกตให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกัน

พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง
: มือไม้สั่น

สถานการณ์สมมติ

ในช่วงโม่งเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแห่งหนึ่ง ครูประจำวิชาสอนเรื่อง แหล่งน้ำอยู่นั้น ก็มีนักเรียนจำนวน 2 คน คือ อานาจ และเสกสรรค์ นั่งคุยกัน ครูได้มองหน้าเด็กนักเรียน ทั้ง 2 คน แต่ก็ยังไม่หยุดคุยกันเลย เมื่อเวลาผ่านไป 20 นาที ครูได้สอนจบหัวข้อที่กำลังเรียนอยู่แล้วได้ บอกนักเรียนว่า “นักเรียนควรจะให้นักเรียน 2 คน ออกมาสรุปหน้าห้อง ในหัวข้อที่ครูสอนจบไปแล้ว ครูอยากจะทราบว่านักเรียนเข้าใจในมากน้อยแค่ไหน ” หลังจากนั้นครูก็สุ่มชื่อนักเรียน 2 คน คือ อานาจ และผาญ ออกมา และเมื่อออกมาพูดหน้าชั้นเรียนและปรากฏว่าอานาจ ในขณะที่พูดมือก็จะสั่นไปด้วย อย่างเห็น ได้ชัดเจน เพื่อน ๆ ในห้องหัวเราะกันยิ่งเพื่อน ๆ หัวเราะมากอานาจก็จะยิ่งมือสั่น จนเวลาผ่านไปเวลาประมาณ 3 นาที อานาจจึงพูดจบ หลังจากนั้นผาญก็ออกมาพูดแต่ผาญออกมาพูดเพื่อน ๆ หยุด ฟังไม่มีเสียงหัวเราะเลย และเวลาผ่านไป 3 นาที เช่นกัน ผาญก็พูดจบและเพื่อน ๆ ก็ปรบมือให้เขา

บทบาทของครู

ดิฉันเป็นครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแห่งหนึ่ง ในขณะที่กำลังการสอน นั้น ก็มีนักเรียนนั่งคุยกัน ดิฉันได้มอง แต่นักเรียนก็ไม่หยุดคุยจนเวลาผ่านไป 20 นาที ดิฉันก็สุ่มรายชื่อนักเรียนจำนวน 2 คน มาสรุปเรื่องที่สอนจบไปแล้ว

บทบาทของอานาจ

ผมชื่อ อานาจ ในขณะที่ครูกำลังสอนอยู่นั้น ผมไม่ตั้งใจเรียน และได้คุยกับเพื่อน เมื่อครูมองมาก็ไม่สนใจและคุยต่อ แต่ผมกับเพื่อนก็ไม่หยุดคุย จนครูได้สอนจบหัวข้อและได้สุ่มชื่อผมออกไปสรุป หัวข้อที่ครูสอน หน้าชั้นเรียน ในขณะที่ผมออกไปพูดหน้าชั้นเรียนมือผมก็จะสั่นไปด้วย จนเพื่อน ๆ ในห้องหัวเราะกัน

บทบาทของผาญ

ผมชื่อ ผาญ ในขณะที่ครูกำลังสอนอยู่นั้น ผมจะตั้งใจเรียนจนครูสอนจบหัวข้อ และได้สุ่มชื่อผมออกไปสรุปหัวข้อที่ครูสอนให้เพื่อน ๆ ฟัง ว่าผมเข้าใจมากน้อยแค่ไหน ในขณะที่ผมออกไปพูดเพื่อน ๆ จะหยุดฟัง เวลาผมพูดมือก็ไม่สั่นเหมือนอานาจ และหลังจากพูดจบเพื่อน ๆ ก็จะปรบมือให้

ครั้งที่ 8 เวลา 50 นาที

เรื่อง พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลของฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น ที่ผู้วิจัย

มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม

2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดงออกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นและผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และไม่แสดงอาการกระวนกระวาย และเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ การใช้บทบาทสมมติ มีขั้นตอน 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมติตามสถานการณ์ “พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และไม่แสดงอาการกระวนกระวาย”

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง

1. การอุ่นเครื่อง ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และไม่แสดงอาการกระวนกระวาย ว่ามีความสำคัญอย่างไร

2. การเลือกผู้แสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครเป็นผู้แสดง

3. การจัดฉากการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมติให้นักเรียนอาสาสมัคร อ่าน เพื่อจัดฉากให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4. จัดเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ระหว่างการแสดง

5. การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง

หลังการแสดงจบ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทของการแสดงแต่ละคนว่ามีความสำคัญอย่างไร โดยไม่มุ่งเน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด

ในระหว่างการวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่อไปนี้ประกอบ ได้แก่ การฝึกซ้อมพฤติกรรม การใช้แรงเสริมทางบวก

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และไม่แสดงอาการกระวนกระวาย ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง และฝึกซ้อมพฤติกรรมให้กับนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมยังไม่เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซึ่งกันและกัน และสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

2. ผู้วิจัยเลือกแนวทางการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

อุปกรณ์

1. เอกสารบทบาทสมมติ
2. กระดาษ
3. ดินสอ

ขั้นตอนการติดตามผล ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก
การประเมินผล

1. สังเกตให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกัน

พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ท่าทาง

: สบสายตาสู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา

: ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

สถานการณ์สมมติ

ในช่วงโมงวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง ครูให้นักเรียนนำส่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์มาส่ง เด็กนักเรียนก็จะต่อแถวกันมาส่งงานจนครบทุกคน เมื่อเหลือเวลาประมาณ 20 นาที ครูประจำวิชาก็ให้นักเรียนนำผลงานมาเสนอหน้าชั้นเรียนทีละกลุ่ม โดยส่งตัวแทนออกมาพูด โดยให้อธิบายวิธีการสร้างงานประดิษฐ์ กลุ่มแรกเป็นกลุ่มของเทวัญ เมื่อเทวัญ ออกมาอธิบาย วิธีการสร้างงานประดิษฐ์ เทวัญ ไม่ยอมสบตาเพื่อน ๆ จนอานาจพูดล้อเขาว่า “ จะอธิบายให้จิ้งจกฟังหรือใจวะ ” เมื่อเทวัญได้ยินเพื่อนล้อเขาจะแสดงอาการกระวนกระวาย ปากสั่น มือแกว่งไปมา ยืนไม่อยู่กับที่ จนเวลาผ่านไป 5 นาที เทวัญพูดจบแต่เขาก็กังโคงเพื่อน ๆ ล้อเป็นที่สนุกสนานกัน ต่อมากลุ่มที่สอง คือกลุ่มของนฤมล ซึ่งนฤมลจะพูดได้ดีมาก สบสายตาเพื่อน ๆ ในขณะที่พูด และไม่แสดงอาการกระวนกระวายเลย

บทบาทของครู

ในช่วงโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ครูให้นักเรียน นำส่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ มาส่งหลังจากนั้นครูก็ให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มละ 1 คน มาอธิบายวิธีการสร้างงานประดิษฐ์ โดยเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน

บทบาทของเทวัญ

ผมชื่อ เทวัญ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแห่งหนึ่ง ในช่วงโมงวิชาวิทยาศาสตร์ ครูให้ส่งงานประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ หลังจากนั้นให้ส่งตัวแทนออกมากลุ่มละ 1 คน ผมเป็นตัวแทนกลุ่มแรก ที่จะออกมาอธิบายวิธีการสร้างงานประดิษฐ์ ซึ่งพฤติกรรมของผมคือไม่สบสายตาสู้ฟัง จะมองไปทางอื่นตลอดเวลา และยังมีอาการกระวนกระวาย

บทบาทของอานาจ

ผมชื่อ อานาจ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในช่วงโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ผมจะพูดล้อเทวัญ

บทบาทของนฤมล

ดิฉันชื่อ นฤมล เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแห่งหนึ่ง ในช่วงโมงวิชาวิทยาศาสตร์ ครูให้ส่งงานประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ หลังจากนั้นให้ส่งตัวแทนออกมากลุ่มละ 1 คน ดิฉันเป็นตัวแทนกลุ่มสอง ที่จะออกมาอธิบายวิธีการสร้างงานประดิษฐ์ ซึ่งพฤติกรรมของดิฉัน คือ เวลาพูดจะสบสายตาสู้ฟัง ไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และไม่แสดงอาการกระวนกระวายเลย

ครั้งที่ 9 เวลา 50 นาที

เรื่อง พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น
วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลของฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา และ ไม่แสดงอาการกระวนกระวายที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม

2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดงออกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็นที่นักเรียนเคยประสบมาพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น

3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นและผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียน ได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น และเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ การใช้บทบาทสมมติ มีขั้นตอน 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมติตามสถานการณ์ “พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น ”

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง

1. การอุ่นเครื่อง ผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น ว่ามีความสำคัญอย่างไร

2. การเลือกผู้แสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครเป็นผู้แสดง

3. การจัดการการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมติให้นักเรียนอาสาสมัคร อ่านเพื่อจัดการให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง

4. ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ระหว่างการแสดง

5. การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง

หลังการแสดงจบ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทของการแสดงแต่ละคนว่ามีความสำคัญอย่างไร โดยไม่มุ่งเน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด

ในระหว่างการวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่อไปนี้ประกอบ ได้แก่ การฝึกซ้อมพฤติกรรม การใช้แรงเสริมทางบวก

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง และฝึกซ้อมพฤติกรรมให้กับนักเรียนที่แสดงพฤติกรรมยังไม่เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ซึ่งกันและกัน และสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

2. ผู้วิจัยเลือกแนวทางการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น

อุปกรณ์

1. เอกสารบทบาทสมมติ
2. กระดาษ
3. ดินสอ

ขั้นตอนตามผล ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก

การประเมินผล

1. สังเกตให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกัน

พฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง
: ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น

สถานการณ์สมมติ

ในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง ครูสอนเรื่องสิ่งเจือปนในน้ำ และมีกิจกรรมลองทำดูโดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม คิดวิธีการที่จะทดลอง หาสิ่งเจือปนในน้ำ โดยให้เวลานักเรียนคิด 10 นาที และให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน ว่ากลุ่มของตัวเอง คิดวิธีการทดลองว่าอย่างไร เมื่อครบเวลา 10 นาที ครูก็สุ่มกลุ่มที่จะออกมาพูด ซึ่งมีทั้งหมด 9 กลุ่ม กลุ่มที่ 2 ออกมาเป็นกลุ่มแรกและใช้เวลาประมาณ 4 นาทีจึงจะพูดจบ ต่อมากลุ่มที่ 8 ได้ออกมาเป็นกลุ่มที่ 2 ใช้เวลาประมาณ 5 นาทีจึงจะพูดจบ และเมื่อถึงกลุ่มที่ 9 ซึ่งศราวุธ เป็นคนออกมาพูด เพื่อน ๆ ในกลุ่มต่างเสนอให้เขาออกมา แต่ศราวุธไม่กล้าออกมาเลยจนเวลาผ่านไป 3 นาที ถึงจะออกมา เทวัญซึ่งจะออกไปพูดต่อจากศราวุธ ก็พูดขึ้นว่า “ เร้วซีเดี่ยวกกลุ่มฉันไม่ได้อธิบายซ้ายอยู่ได้ ” จนศราวุธพูดจบก็หมดเวลาพอดี และยังเหลืออีกกลุ่มหนึ่งยังไม่ได้ออกไปพูดหน้าชั้นเรียนเลย ครูประจำวิชา ก็บอกว่า ถ้าไม่ออกมาพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น เพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งก็จะได้พูด และชั่วโมงหน้าเราก็จะได้มาทำการทดลองเลยโดยไม่ต้องเสียเวลาอธิบายวิธีการทดลองอีก

บทบาทของครู

ในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ครูให้นักเรียนคิดวิธีการทดลองหาสิ่งเจือปนในน้ำ โดยให้แต่ละกลุ่มใช้เวลา 10 นาที ในการคิดหาวิธีทดลอง และเมื่อครบเวลา 10 นาที ก็ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาพูดหน้าชั้นเรียนกลุ่มละ 1 คน

บทบาทของศราวุธ

ผมชื่อ ศราวุธ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ผมเป็นตัวแทนของกลุ่มที่ 9 ที่จะออกมาพูดวิธีการทดลองหาสิ่งเจือปนในน้ำ แต่เมื่อถึงกลุ่มผม ผมออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น จนทำให้เสียเวลา และเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งไม่ได้ออกมาอธิบายวิธีการทดลองเลย

บทบาทของเทวัญ

ผมชื่อ เทวัญ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในชั่วโมงเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ผมเป็นตัวแทนของกลุ่มสุดท้าย ที่จะออกมาพูดวิธีการทดลองหาสิ่งเจือปนในน้ำ และจะต้องพูดต่อจากศราวุธ แต่ศราวุธออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น เลยทำให้ผมไม่สามารถที่จะออกไปอธิบายวิธีการทดลองได้ในชั่วโมงนี้

ครั้งที่ 10 เวลา 50 นาที

เรื่อง การพูดหน้าชั้นเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นสูงกว่าที่ควรจะเป็น ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมทั้งภาษากายคำ และ ภาษาท่าทาง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ที่เคยประสบมา พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกเพิ่มเติม และผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนตามสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนด
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกต การใช้ภาษากายคำ และภาษาท่าทาง ของสมาชิกแต่ละคน ที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน
3. เมื่อเสร็จสิ้นการพูดหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และใช้ข้อมูลย้อนกลับ และให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทาง ที่เหมาะสมทั้งภาษากายคำและภาษาท่าทางในการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน
3. ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียน ไปฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มเติม

อุปกรณ์ สถานการณ์ที่กำหนด

ขั้นตอนการผล ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่มอบหมายให้ไปฝึกเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกันของนักเรียน

สถานการณ์ที่กำหนด

ครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กำหนดให้นักเรียนออกมาสรุปผลการทดลอง เรื่อง การแก้น้ำอ่อน - น้ำกระด้าง ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับวิชาที่เรียน ซึ่งการสรุปครั้งนี้ถือเป็นการทดสอบรายจุดประสงค์

ครั้งที่ 11 เวลา 50 นาที

เรื่อง การพูดหน้าชั้นเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผล การฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม

2. เพื่อให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำ และ ภาษาท่าทาง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียน

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ที่เคยประสบมา พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น

3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม และผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนตามสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกต การใช้ภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง ของสมาชิกแต่ละคน ที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน

3. เมื่อเสร็จสิ้นการพูดหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และใช้ข้อมูลย้อนกลับ และให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียน

4. ผู้วิจัยให้คำแนะนำ ให้ข้อมูลย้อนกลับ และให้แรงเสริมบวกแก่นักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึก พฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทาง ที่เหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางในการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน

3. ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มเติม

อุปกรณ์ สถานการณ์ที่กำหนด

ขั้นตอนการติดตามผล ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่มอบหมายให้ไปฝึกเพิ่มเติม

การประเมินผล

1. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกันของนักเรียน

สถานการณ์ที่กำหนด

สัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์วิทยาศาสตร์ ครูจะให้นักเรียนพูดในหัวข้อ ทำไมวันที่ 18 สิงหาคม ของทุกปี จึงเป็นวันวิทยาศาสตร์ของประเทศไทย โดยใช้เวลา คนละ 3 นาที

ครั้งที่ 12 เวลา 50 นาที

เรื่อง ปัจฉินนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลงานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อสรุปผลการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกวิธีการ การพูดหน้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง และเหมาะสมทั้งภาษา

ถ้อยคำและภาษาท่าทาง

4. เพื่อให้นักเรียนบอกประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ การพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนเคยประสบ พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม และผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุป ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
5. ผู้วิจัยให้นักเรียน ช่วยกันบอกวิธีการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง และเหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำ และ ภาษาท่าทาง
6. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนว่า ได้นำสิ่งที่เรียนรู้ในการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือไม่ ใช้ในลักษณะใดมีผลอย่างไร
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม เปิดเผยความรู้สึกที่ได้รับจากการฝึกในครั้งนี้
8. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนที่เข้าร่วมการฝึกพฤติกรรมแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียน และกล่าวปิดโปรแกรม การฝึกพฤติกรรมแสดงออก

อุปกรณ์

-

การประเมินผล

-

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาว จอมขวัญ ทุ่มโฆง
เกิด	วันที่ 25 เดือนมิถุนายน พุทธศักราช 2516
สถานที่เกิด	อำเภอป่าคิ้ว จังหวัดยโสธร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	362/8 ถนนจรัสสินทวงศ์ ซอยจรัสสินทวงศ์ 79 เขตบางพลัด จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 3
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม ถนนพระราม 3 เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนยโสธรพิทยาคม จังหวัดยโสธร
พ.ศ. 2538	คบ. (วิทยาศาสตร์ทั่วไป) จากสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2540	กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ผลของการศึกษาพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม
เขตยานนาวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
จอมขวัญ พุ่มไม้ง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
ตุลาคม 2540

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมนนทบุรี กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมาจำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย จากประชากรแล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก แบบแผนการทดลองเป็นแบบสลับกลับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบของวิลคอกซัน และ แมน-วิทนี

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น หลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่า นักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

**THE EFFECT OF ASSERTIVE TRAINING GROUP FOR DEVELOPING SPEECH
IN FRONT OF CLASSROOM OF MATTAYOMSUKSA I STUDENT OF
JAOPRAYAWITTAYAKHOM SCHOOL
IN YANAWA DISTRICT, BANGKOK**

**AN ABSTRACT
BY
JOMKHWAN TOOMMONG**

**Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master of Education degree
in Educational Psychology at Srinakharinwirot University**

September 1997

The purpose of this experimental research was to study the effect of assertive training group for developing speech in front of classroom of Mattayomsuksa I students of Jaoprayawittayakhom school in Yanawa Distric, Bangkok in the academic year 1997.

The 16 sample were randomly select form students whose speech in front of classroom were lower than percentile rank of 25. Then they were divided into experimentl and control group, each group was consisted of 8 students. The experimental group was exposed to assertive training gruop while the control group was not exposed to assertive training group. The experimental design was ABA reversal design. The instrument was observational record of speech in front of classroom. The data were analyzed by The Wilcoxon's Mathed Paired Signed-Ranks Test and The Mann-Whitney U Test.

The results were as follows :

1. The students who were exposed to assertive training group got significantly better of speech in front of classroom than before the experiment at .01 level.

2. The students who were exposed to assertive training group got significantly better of speech in front of classroom than the others who were not exposed to assertive training group at .01 level.